

Giới thiệu Mời Tân Lang Lên Kiệu Hoa

Mời Tân Lang Lên Kiệu Hoa của tác giả Mai Bối Nhĩ là câu chuyện về cuộc sống của nàng trước và sau khi biết được mùi vị nam nhân...

Suốt từ bao nhiêu năm nay, nàng chỉ chôn chân mình trên núi để vui đùa. Nhưng dần dần nàng đã nhận thức ra những thú vui khi xuống núi nên rất muốn được chiêm ngưỡng tui không được cho phép. Nghe nói bọn nam nhân ở dưới đó toàn là hư hỏng sẽ hại nàng không toàn mạng mà trở về a...

Nhưng định mệnh khó đoán, hắn đã xuất hiện trước mặt nàng, lại còn dám mắng nàng. Một người từ xưa đến nay chưa có ai từng dám đặc tội mà lần này hắn lại dám sao ? Đùng là lấy tên nam nhân này hư hỏng như lời đồn!!

Bạn đang đọc truyện *Mời Tân Lang Lên Kiệu Hoa* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 1

Hoàng hôn in bóng hai người đang đi với nhau thành một vệt dài, cuối cùng dừng lại nghỉ chân tại một chân núi, một thiếu niên chừng mười lăm, mười sáu tuổi thiếu chút nữa đã quỵ lạy cảm tạ sự ban ân của lão thiên gia, hai chân hắn sắp rụng rồi, hơn nữa lại còn đói và khát, nhưng tiểu chủ tử đang ở đây, hắn không thể mở miệng oán giận được.

"Công tử, ta nhìn thấy phía trước có quán trà, chúng ta qua đó ngồi xuống ăn một chút gì đi." Ánh mắt thiếu niên rung rung, nhịp tim đập nhanh hơn.

Bên cạnh hắn bố y nam tử hơi ngửa đầu nhìn trời, nhưng đồng tử chỉ là một mảnh đen kịt không có tiêu cự. "Cát Lợi, bây giờ là giờ nào rồi?"

Thiếu niên tên Cát Lợi nói: "Công tử, bây giờ là giờ thân, mặt trời đã xuống núi rồi."

"Thì ra đã trễ như vậy, chúng ta nên nghỉ ngơi một chút." Trên gương mặt tuấn tú của Hoắc Húc Dương lộ ra một chút tươi cười thản nhiên, "Chúng ta tới đó ăn một chút gì đi!"

"Vâng" Cát Lợi lanh lợi nâng cánh tay trái của hắn đi đến quán trà.

Tay phải Hoắc Húc Dương cầm một cây gậy trúc thật dài, gõ không ngừng trên đất, mày kiếm nhíu lại, hắn có đôi mắt xinh đẹp nhưng đồng tử lại vô thần, làm cho người ta không khỏi cảm thấy tiếc hận vì hắn. Bất quá nhìn thấy bộ dáng hân vui vẻ, vân đạm phong khinh, phảng phất như đã vượt qua thống khổ của kiếp này.

Đang lúc thu dọn đồ đạc lão bản tiệm người làm thấy bọn họ đi tới, vội vàng lấy khăn lau trên bả vai xuống phất phất, nhanh chóng nghênh đón, "Hai vị khách quan trẻ như vậy mới đến, quán ta đóng cửa rồi."

Hoắc Húc Dương hướng về nơi phát ra tiếng, cười cười nói:

"Không việc gì, thức ăn còn dư lại bao nhiêu cứ đem tới, sẵn tiện lấy thêm một bình trà nóng, chúng ta không kén chọn, chỉ cần có thể lấp đầy bụng là đủ rồi."

"Như vậy à!" Đã có khách tới cửa, hiển nhiên phải kiểm lời. "Được rồi! Các ngài ngồi xuống trước, ta đi tìm một chút còn có cái gì có thể ăn được."

Hoắc Húc Dương hữu lễ chấp tay, "Đa tạ."

Cát Lợi dẫn chủ tử đến gần chỗ ngồi, "Công tử, tới, người ngồi ở chỗ này đi."

Sau khi ngồi xuống, hai mắt Hoắc Húc Dương sót ruột nhìn thẳng phía trước, nói với thiếu niên bên cạnh:

"Cát Lợi, ngươi cũng đã mệt chết rồi, mau ngồi xuống đây! Hiện tại đang ở bên ngoài nên không cần phải giữ lễ tiết."

"Ha ha. . . . Đa tạ công tử." Hắn cười ngây ngô hưởng ứng, cõng xuống trường kiếm trên lưng, tạm thời đặt trên bàn, sau đó ngồi xuống theo.

"Ta nói này công tử, sớm biết lộ trình lần này xa xôi như vậy, chúng ta nên mướn một chiếc xe ngựa, hơn nữa mắt của người lại bất tiện, sẽ không chịu nổi đường xa xa xôi."

Hoắc Húc Dương không phải không nghĩ đến điều này, "Không sao, vất vả bây giờ không tính là gì, ta chỉ lo lắng sự phụ đội không được ta, nếu không

đến nhanh người sẽ kêu đại sư huynh bọn họ đi tìm ta, để lão sư dụng tâm như vậy, trong lòng ta thực không thoải mái."

"Đã như thế, ta lập tức đi mượn một chiếc xe ngựa, thật sớm chạy về Hiệp Khách trang, bằng không cứ đi một chút lại ngừng một chút, thì khi nào mới đến nơi." Cát Lợi nói tiếp theo lời của chủ tử.

Hoắc Húc Dương mỉm cười nói, "Ta xem người sợ chính là người, ước gì được ngồi xe ngựa tương đối rộng rãi!"

Cát Lợi lúng túng gãi gãi đầu, cười gượng hai tiếng, "Đã để cho công tử đoán đúng rồi."

"Còn tưởng rằng theo ta hai năm, có thể giúp người bồi dưỡng một chút tính nhẫn nại, kết quả vẫn bồng bột như vậy." Hoắc Húc Dương cười nhẹ, "Xem ra người còn cần phải tôi luyện cho thật tốt."

"Công tử." Cát Lợi phát ra tiếng kêu cầu xin tha thứ.

Lúc này, lão bản bụng tới vài cái lương khô, và một bình Thiết Quan Âm, "Khách quan, tiểu điểm chỉ còn lại bao nhiêu đó, các người chịu khó ăn chút gì đi, sau khi ăn no tốt nhất nên quay về. Bằng không ở nơi này đợi đến hừng đông, trăm ngàn lần đừng mù quáng lên núi."

Cát Lợi theo bản năng hỏi: "Vì sao?"

"Ai nha! Không nghe lão nhân nói, các người sẽ bị tổn hại, dù sao các người chỉ cần không mò mẫm lên núi là được, bằng không đụng tới thứ không sạch sẽ gì đó, cũng đừng trách ta không cảnh cáo các người trước." Về mặt lão bản thân thần bí khuyên bảo.

"Không sạch sẽ gì đó?" Toàn thân Cát Lợi nổi lên một tầng da gà, lắp bắp hỏi: "Lão bản người nói là. Trên núi có ma quái?" Nói xong, hắn còn nuốt nước miếng một cái.

Ánh mắt lão bản lóe ra bối rối trả lời, "Đây là người nói nha."

"Nhưng người vừa mới." Cát Lợi còn muốn nói tiếp cái gì, thì bị Hoắc Húc Dương cắt đứt. "Được rồi, nếu lão bản đã không muốn nhiều lời, thì không nên hỏi nữa."

Về mặt Cát Lợi hơi sợ hãi: "Công tử, vậy chúng ta không cần lên núi phải không?" Tốt nhất không cần, hắn không muốn gặp thứ dơ bẩn kia nha!

Hoắc Húc Dương nâng ly trà lên, nhẹ nhàng ngửi hương trà, khóe môi hơi vênh, "Chúng ta đã làm chậm trễ không ít thời gian, phải đi nhanh lên, mà phía trước ngọn núi này lại là đường duy nhất, đương nhiên phải lên núi."

"Người trẻ tuổi, người thật sự không thể không lên núi sao?" Lão bản đánh giá một chút nam tử áo xanh trước mắt, nhìn hắn bất quá hai mươi bốn, hai mươi lăm tuổi. Chính xác, ánh mắt hắn tuy không nhìn thấy, nhưng biểu hiện lại trầm ổn, nói chuyện gọn gàng ngăn nắp, không nhanh không chậm, nụ cười trên mặt làm cho người ta như được tắm gió xuân thoải mái cảm thụ. Hắn sống đến chừng ấy năm đây là đầu gặp được dạng người như nam tử trước mặt này, nhìn không được giống như gà mẹ muốn trông nom một chút việc không liên quan đến mình.

"Đúng vậy." Bờ môi ẩm áp tươi cười như trước.

Lão bản thở dài, "Được rồi! Ta đây sẽ nói cho người biết, ngọn núi trước mặt kia vốn tên là Phần Hà Phong. Nhưng không biết bắt nguồn từ đâu, mọi người gọi nó là núi Điều Cảnh, bởi vì có rất nhiều người thích thất cổ tự sát ở đó, mà trong núi có một Ly Hồn cốc, chỉ cần mọi người trèo qua nó nhất định sẽ gặp chuyện không may, nghe nói rất nhiều người đã đụng tới nó. Ách, dù sao chính là vật kia, người nhát gan y như rằng sẽ bị hù chết, hốt hoảng té xuống núi, ngã thành tàn phế."

"Thật, thật, thật vậy chăng?" Cát Lợi khăn trương đòn sức nuốt nước miếng hỏi.

Lão bản uống một ngụm trà nói, "Vô nghĩa! Đương nhiên là thật rồi, mọi người nói bọn họ đã thấy một nữ quý mặc áo trắng, ở trong rừng cây bay tới bay lui, muốn tìm nam nhân hấp thụ tinh khí, nếu không cẩn thận bị coi trọng, sẽ làm gia con rể Diêm vương la! Ta đã nói như vậy, các người còn dám đi không?"

Cát Lợi sợ tới mức sắc mặt tái nhợt, ngáp ngừng nói: "Công tử. Ta xem chúng ta nên đợi ngày mai hừng đông rồi nói sau!"

"Từ nói không trách lực loạn thần, Hoắc mỗ bình sinh không làm việc trái với lương tâm, làm gì e ngại ma quỷ quỷ quái phá." Hoắc Húc Dương cười trừ, không để ở trong lòng việc này.

"Bất quá, vẫn đa tạ ý tốt của lão bản."

Lão bản cũng đành chịu, quyết định không tốn nước miếng với hắn nữa. "Quên đi! Các người đã không sợ vậy ta thừa dịp trời còn sớm thu dọn một chút rồi về nhà."

"Công tử, ta. Ta." Cát Lợi ấp úng nói không nên lời đầy đủ một câu. Hoắc Húc Dương bật cười, "Sợ?"

"Công tử đừng cười ta, ta từ nhỏ sợ nhất nghe chuyện xưa về ma quỷ, nếu thật sự gặp gỡ loại đồ vật này, cho dù là gan ta có lớn hơn nữa cũng sẽ bị dọa rách nát." Cát Lợi buồn rầu cau mày nói.

Hắn cũng không ép buộc. "Vậy thì ngươi ở lại chỗ này đi, sáng mai hãy đuổi theo ta."

Cát Lợi hú lên quái dị, "Như vậy sao được? Vạn nhất công tử có sơ xuất gì, chương môn tuyệt đối sẽ không tha cho ta, không chỉ hắn, còn có rất nhiều người sẽ đem ta băm thành thịt vụn cho chó ăn." Kết cục kia tuyệt đối thực thâm, hắn cũng không lấy mệnh mình ra để đùa giỡn.

"Vậy ngươi đành phải đi theo ta." Một mặt Hoắc Húc Dương cười khê, một mặt ăn bánh bao, "Chuyện ma quỷ bắt quá chỉ là lời đồn bậy, bản thân ta không tin trên đời này thật sự có quỷ."

"Công tử từ trước đến nay chính khí nghiêm nghị, đương nhiên không sợ." Cát Lợi cúi đầu thì thầm tự nói.

Hắn ném vị Thiết Quan Âm, tuy chỉ là trà thô, nhưng cũng không nói gì. "Như vậy ngươi hãy đi nhanh cùng ta, không có việc gì đâu."

"Dạ, công tử." Khuôn mặt Cát Lợi đành chịu khổ nói. Chủ tử đã nói như vậy, hắn có thể nói không sao?

Trên núi Điều Cảnh gió núi thổi vù vù, càng làm cho Cát Lợi sợ tới mức tim gan muốn rút ra ngoài, hai tay diu Hoắc Húc Dương nhịn không được run lên, còn bất chợt đánh giá bốn phía, chỉ sợ một cái mặt quỷ sẽ đột nhiên nhảy ra từ phía sau lưng.

"Cát Lợi." Xem hắn đã sợ thành cái bộ dạng này, khiến Hoắc Húc Dương không biết nên nói gì cho phải.

Hai tròng mắt Cát Lợi khóa lại tròn thật lớn, chỉ sợ nhìn sai cái gì.

"Thực xin lỗi, công tử, ta, ta chính là nhịn không được. A —— có cái gì đó đang chuyển động. Ách, hình như là bóng cây. Chao ôi, thật là dọa ta giật mình." Mỗi lần chỉ cần có một gió thổi cỏ lay, thì hắn sẽ bị dọa đến chết khiếp.

Hoắc Húc Dương lắc lắc đầu, "Tốt lắm, đừng run nữa, trước hết nên tìm thứ gì đó tới nhúm lửa."

"Hả, chẳng lẽ công tử muốn ăn ngủ ở chỗ này?" Hai hàng răng của Cát Lợi va chạm liên tục.

Hoắc Húc Dương buồn cười hỏi lại một câu, "Sao vậy! Không phải ngươi muốn tiếp tục đi nữa chứ?"

"Nếu công tử nguyện ý đương nhiên được, ở nơi như thế này ta làm sao có thể ngủ chứ!" Hắn ước gì được nhanh chóng xuống núi, nếu không trái tim sớm muộn gì chịu không được, hai mắt khê đảo, đi gặp Diêm Vương sớm hơn.

"Phải không? Vậy tiếp tục đi thôi!" Không nghĩ tới Cát Lợi thật sự rất nhát gan.

"Đi mau, đi mau." Cát Lợi như nhận được đại xá diu chủ tử đi về phía trước. Cũng may nhờ có ánh trăng sáng ngời, nếu không sợ là ngay cả đường đi hắn cũng nhìn thấy không rõ, thì làm sao mà xuống núi.

Hoắc Húc Dương bị bắt đi theo có chút bất đắc dĩ, nghĩ rằng, sau này cần phải rèn luyện Cát Lợi tốt một chút mới được, bằng không tương lai sao hắn có thể sống yên ổn ở trên giang hồ.

Thình lình, một chuỗi tiếng cười ma quái của nữ tử vang lên ở ngọn cây trong rừng, chột trái chột phải, chột trước chột sau, làm người ta không biết nắm lấy, hiện ra hết sức tà mị.

"Khanh khách."

Hoắc Húc Dương dừng lại cước bộ, lông mày tuấn tú nheo lại nghe âm thanh quái lạ kia.

"Công, công tử, ngươi có nghe thấy hay không?" Một cổ khí lạnh theo bàn chân Cát Lợi xông lên, lần này hắn run rẩy lợi hại hơn.

"Nó. Là âm thanh gì thế?"

Hoắc Húc Dương thân nhiên nói: "Tiếng cười nữ nhân."

"Dạ, là tiếng cười của quỷ." Ai nha mẹ ta ơi! Thật sự có đồ không sạch sẽ nha! Cát Lợi sợ tới mức tay càng ôm sát chủ tử.

"Nói bậy! Trên đời này ở đâu ra quỷ." Hoắc Húc Dương cúi đầu nghiêm nghị.

Cát Lợi cố nuốt nước miếng xuống, ngẩng mặt tìm kiếm bóng dáng nữ quỷ trên không trung, "Công, công tử, ta, ta không phát hiện có người, cho nên. Nhất định là quỷ, ta, chúng ta nhanh rời đi thôi."

Hoắc Húc Dương nghiêng khuôn mặt chuyên chú lắng nghe, từ sau khi hai mắt bị mù, thính lực của hắn liền cao hơn người thường một bậc, cho dù là tiếng vang rất nhỏ cũng chạy không thoát khỏi tai của hắn.

"Có ít nhất bốn người, tuyệt đối không phải quỷ."

"Thật, thật vậy chăng?" Trong lòng Cát Lợi còn có nghi hoặc, ánh mắt mơ hồ liếc bốn phía.

Tiếng cười nữ tử giống như âm hồn dần dần tới gần."Ha ha a."

"Đến đây, đến đây." Mặc dù võ công của hắc kím, bất quá Cát Lợi vẫn sẽ không cho đối phương tới gần bọn họ.

Đang lúc miệng nói thân không phòng ngự, thì bất ngờ một luồng khói trắng giống như một bóng dáng di chuyển qua lại trước mặt hắc, lập tức hắc sợ tới mức đầu lưỡi tê cứng lại."Có, có, có quý!"

"Ha ha. " Lại thêm một luồng sương mù giống như bóng dáng nữ tử bay tới trước mặt.

Bỗng dưng hai tròng mắt Cát Lợi mở thật lớn, sau đó hướng lên trên đảo một cái, cuối cùng “ầm” một tiếng, thẳng tắp ngã xuống đất.

"Cát Lợi?" Hoắc Húc Dương nhận thấy được sự khác lạ của hắc, rất nhanh ngồi xổm xuống thăm dò hơi thở, xác định hắc chỉ bất tỉnh, mới thoảng an tâm một chút.

Tiếng cười nữ tử như trước vang lên bốn phía bởi hồi không đi."Ha ha a."

Hai tay Hoắc Húc Dương cầm gậy trúc, không chút động đậy đứng sừng sững tại chỗ, nét mặt nghiêm túc, tương đối xem thường hành vi của người có ý giả thần giả quỷ kia.

Ngay sau đó là một trận cười duyên như chuông bạc dễ nghe trong đêm đen truyền ra, tiếng cười kia rất hồn nhiên, khá bướng bỉnh, mặc dù không giống tiếng cười quý dị vừa rồi. Nhưng, rõ ràng mang theo điểm ác ý.

"Người không sợ sao?" Chủ nhân của tiếng cười thú vị hỏi.

Đây là đầu tiên hắc nghĩ được mùi thơm trên người một cô nương, hơn nữa câu hỏi của nữ tử kia mang theo hương vị ngây thơ, chắc là tuổi của đối phương không lớn lắm, với lại hành vi giả quỷ dọa người lần này rất có thể đơn thuần chỉ là một trò đùa dai thôi.

"Sợ cái gì?" Bất quá loại trò đùa này cũng hơi quá đáng.

Lại là vài tiếng cười duyên."Sợ quý nha!"

Khóe miệng Hoắc Húc Dương khẽ nhếch, trong lời nói khó có được một chút đùa cợt, "Nếu không phải mắt Hoắc mỗ không nhìn thấy, thật đúng là muốn tận mắt nhìn xem quý lớn lên trông thế nào."

"Thì ra là người không nhìn thấy, khó trách không sợ quý. Đáng tiếc, người xinh đẹp như vậy, nhưng lại là người mù." Không sợ lời nói thẳng của mình sẽ làm tâm đối phương bị thương tổn, nữ tử thẳng thắn biểu đạt ý kiến của mình.

Hoắc Húc Dương cảm giác được có người đứng ở trước mặt mình, khoảng cách giữa hai người chỉ có một bước xa, hơn nữa còn xuất hiện hai đạo tầm mắt nóng rực đang nhìn mình chăm chăm, thậm chí vươn năm ngón tay đưa đưa trước mắt hắc, để xác định xem hắc có phải thật sự là không nhìn thấy, hắc đoán nàng chính là một trong những cô nương giả quỷ dọa người.

Mi tâm hắc không tự chủ cau lại, "Cô nương cho rằng cái trò chơi này chơi rất hay sao?"

"Bởi vì ta thật nhàm chán! Cho nên mới cố ý hù dọa người lên núi, ai bảo những người đó nhát gan, bị hù chết đáng đời, lại không thể trách ta." Nàng không có một chút hối hận, thản nhiên trả lời.

Nghe lời nói không chịu trách nhiệm của nàng, có thể thấy được nàng không phải là được cưng chiều mà sinh hư, chỉ là khiếm khuyết giáo dục thôi, nên mới làm theo ý mình như thế, muốn làm gì thì làm, Hoắc Húc Dương sinh lòng không vui, nhưng cũng không nói gì thêm.

"Hoắc mỗ còn phải đi, cáo từ." Hắc cúi xuống ý đồ muốn đánh thức kiếm đồng đang hôn mê."Cát Lợi, Cát Lợi, mau đứng lên, Cát Lợi——"

Cô nương giả quỷ cảm thấy hắc rất chính nghĩa, chủ động bắt chuyện với hắc.

"Này! Người tên là cái gì Hoắc?"

Hoắc Húc Dương không muốn cùng nàng có bất kỳ liên quan nào. "Không tiện trả lời."

"Keo kiệt!" Nàng bĩu môi lăm lăm.

Mặc dù bị loạn choạng hắc vẫn mười phần nhẫn nại muốn lay tỉnh kiếm đồng, nhưng lại hồ hững với nàng.

"Cát Lợi, tỉnh, Cát Lợi."

"Ừm. Công tử?" Cát Lợi khó khăn mở mắt ra, lắc lắc đầu.

"Ta làm sao vậy?!" Hắc nhớ tới thân thể mình, cái gậy truyền đến cảm giác đau đớn, tay vừa sờ, sợ hãi kêu lên: "Cái ót của ta sao lại sưng lên như cái bao thế?"

"Đại khái là vừa rồi té xuỵt xuống vào trên đất." Hoắc Húc Dương thuận tay kéo hắn đến nói.

Đột nhiên, Cát Lợi nhớ tới trước khi hôn mê thấy cái đó.

"Đúng rồi, công tử, có quý, ta đã nhìn thấy —— mà!" Khóe mắt Cát Lợi thoáng nhìn cô nương mặc áo trắng trước mặt, lập tức kinh hãi thét chói tai, giống tôm tép nhảy thật cao.

"Quý ——"

"Phốc xích!" Một tiếng cười duyên bật ra từ trong miệng “nữ quý”. Nghe thấy kiếm đồng hoảng sợ, tuấn nhan Hoắc Húc Dương trầm xuống, "Nàng không phải quý."

"Không, không phải sao?" Cát Lợi dùng sức dụi dụi mắt, xem nàng cho rõ ràng, chỉ thấy đối phương mặc áo váy màu trắng phêu dật, ngay cả giày cũng màu trắng, hơn nữa trên mặt còn che một cái khăn lụa mỏng màu trắng, chỉ lộ ra một đôi mắt xinh đẹp giảo hoạt, thanh thoả chớp chớp mắt, cho dù không thấy rõ diện mạo của nàng, nhưng con ngươi kia một nửa là quyến rũ, một nửa là ranh mãnh. Mắt hắn không mù, vậy mà vừa rồi lại còn tưởng lầm nàng là quý.

Đôi môi đỏ mọng sau khăn lụa mỏng cất giọng, "Này, mới vừa rồi ngươi gọi hắn là công tử có phải hay không?"

Cát Lợi ngây ngốc trả lời: "Đúng nha!"

"Vậy hắn tên gì?"

Cát Lợi không chút đề phòng, lưu loát trả lời. "Công tử nhà ta tên Hoắc ——"

"Cát Lợi!" Hoắc Húc Dương khẽ quát một tiếng, ngăn trở hắn.

"Ách, thực xin lỗi, công tử." Hắn cúi đầu nhận lỗi.

"Nói cho người ta biết tên mình thì có sao đâu, làm gì mà nhỏ mọn vậy?" Đôi môi đỏ mọng không khỏi mím lại, bất quá khóe miệng lập tức hướng hai bên giơ lên, mắt lần nữa liếc xéo Cát Lợi, "Mở miệng ra."

Cát Lợi không biết gì a một tiếng, miệng tự động mở ra.

“Rắc!” một viên thịt màu đen không biết là thứ gì thẳng tắp bay vào trong miệng hắn, hắn không cẩn thận, cứ như vậy nuốt vào trong bụng.

"Oa—— người cho ta ăn cái gì thế?" Lúc này hắn mới khản trương hỏi.

"Chuyện gì xảy ra?" Hoắc Húc Dương nhủ mi quay đầu hỏi.

Sắt mặt Cát Lợi bị dọa trắng bệch, giọng nói run rẩy: "Công tử, nàng, nàng cho ta ăn một viên. . . Viên thuốc."

"Cô nương, nàng cho hắn ăn cái gì?"

Bạch y nữ tử cười hì hì vì bọn họ giải thích nghi hoặc. "Nó kêu là “Trăm bước xuyên tràng hoàn”, tên như ý nghĩa, chỉ cần không ăn được giải được, sau khi hắn đi đủ trăm bước ruột trong bụng sẽ bị vỡ, thống khổ mà chết."

"Ồ. Công tử, người phải cứu ta!" Cát Lợi bỗng chốc lên tiếng khóc rống, cầu cứu chủ tử.

Cơ bắp toàn thân Hoắc Húc Dương phút chốc căng thẳng. "Giao giải được ra đây!"

"Muốn ta giao ra giải được, chỉ cần nói cho ta biết ngươi tên gì, ta lập tức liền cho ngươi." Vì đạt tới mục đích, nàng có thể không từ thủ đoạn.

"Cô nương nếu không giao ra giải được, Hoắc mỗ chỉ có thể đắc tội rồi." Giọng nói nhẹ nhàng, gây trúc trong tay mang theo khí thế sắc bén hướng nàng đánh tới, nghĩ rằng chỉ cần chế trụ nàng, không sợ lấy không được giải được.

"Ha ha. Mau tới bắt ta nha!" Bạch y nữ tử xoay nhẹ một cái, thân mình uyển chuyển như con bướm bay lên trời, trên tay ném ra một sợi dây bằng lụa trắng, giống như có sinh mệnh trợ giúp nàng rong chơi từ cây này sang cây khác, vẫn không quên cười khanh khách nói:

"Ta ở trong này, mau tới bắt ta nè!"

Tiếng cười buồm bình kia vang lên bên tai, Hoắc Húc Dương có chút tức giận vì nàng đã đem mạng người ra để đùa giỡn, thân hình cao to nhúng người nhảy lên, gây trúc trong tay nhanh nhẹn hướng nàng đâm tới——

Trong lòng bạch y nữ tử thoáng chốc giật mình, chặt vật né tránh, lần này không dám khinh thường. "Wow! Ngươi thật là lợi hại, mắt không nhìn thấy, lại có biện pháp đuổi kịp ta."

"Nếu không giao ra giải được, Hoắc mỗ sẽ không khách khí nữa." Hoắc Húc Dương hét lớn.

Bỗng dung, Cát Lợi ôm bụng kêu to, "Ai nha! Bụng của ta đau quá. Công tử cứu mạng."

"Cát Lợi?" Thân ảnh của hắn mềm mại vững vàng rơi xuống đất, trở lại bên cạnh Cát Lợi. "Ngươi làm sao?"

Cát Lợi đau đến mồ hôi lạnh chảy ròng ròng, "Công tử. Ta nhất định là sắp chết."

Nàng theo ngọn cây lay động đáp xuống đất, thu dây lụa vào. "Độc tính phát tác! Ai bảo ngươi không nhanh nói tên cho ta biết, vạn nhất hắn chết —— chính là do ngươi làm hại hắn."

"Nàng——" Hành tẩu giang hồ, Hoắc Húc Dương chưa từng gặp qua nữ tử nào không thể nói lý giống như nàng.

"Như thế nào? Có nói hay không?" Không sợ hắn không phá bỏ quy tắc.

Cẩn rằng một cái, vì tánh mạng kiếm đồng, hắn không thể không cúi đầu.

"Phái Tung Sơn Hoắc Húc Dương."

Lúm đồng tiền sau khăn che mặt giờ lên một nụ cười tuyệt mỹ. "Tên viết như thế nào?"

Hoắc Húc Dương cứng rắn nói: "Húc ám áp, Dương mặt trời."

"Hoắc, Húc, Dương, ừ! Quả nhiên là tên đẹp." Nàng vừa lòng vỗ nhẹ cái trán đẹp của mình, "Ta gọi là Bạch Linh Chi, Bạch màu trắng, Linh Chi có linh chi tiên thảo."

Mặt hắn lộ vẻ tức giận, "Hoắc mỗ không muốn biết."

Bạch Linh Chi không co là đúng. "Nhưng ta muốn cho ngươi biết, tránh cho ngươi quên ta."

"Hiện tại nàng có thể đem giải dược giao ra đây rồi chứ!" Hoắc Húc Dương không muốn dây dưa với nàng, trực tiếp đi vào chủ đề.

"Đương nhiên có thể."

Nàng đem một viên thuốc màu đỏ đưa cho Cát Lợi mồ hôi đã sớm ướt đầm, chờ hắn nuốt vào, mới trong chốc lát, hắn không còn đau đớn nữa.

"Kỳ thật, thứ kia căn bản không phải là trăm bước xuyên trảng hoàn gì, chỉ là dùng bả đậu chế thuốc xổ mà thôi, xem các ngươi bị dọa thành dáng vẻ đó, thật sự rất là thích". Giống như vừa được xem kịch vui, Linh Chi cười duyên giễu cợt.

Tuần nhan Hoắc Húc Dương trầm xuống, lộ ra sắc mặt giận dữ hiếm thấy, "Cô nương, nàng đùa giỡn quá mức rồi đó."

"Chỉ là giỡn thôi mà, làm gì phải nghiêm chỉnh vậy." Về mặt Bạch Linh Chi ý chỉ "các ngươi làm quá". "Dù sao người khác không có sao, mà ta cũng không có hại chết hắn."

Sắc mặt Hoắc Húc Dương ngày càng khó coi, "Không có ai dạy nàng mạng người là đáng quý sao?"

Bạch Linh Chi chớp chớp đôi mắt đẹp, nhìn không ra nửa điểm tức giận. "Ngươi mắng ta?"

"Không sai." Tiểu nữ tử này đúng là thiếu người dạy bảo.

"Chưa từng có người mắng ta nha!" Về mặt nàng rất ngạc nhiên, không chớp mắt nhìn gương mặt tuần dật phi phàm của Hoắc Húc Dương, kinh sợ nói:

"Ngươi mắng nhiều hơn một chút, cảm giác thật tốt nha!"

"Nàng——" Hoắc Húc Dương lâm vào chán nản.

Về mặt nàng hứng thú chờ đợi hắn mắng chửi mình, "Làm sao vậy? Sao không mắng tiếp?"

"Hoắc mỗ đang gấp gấp xuống núi, không có thời gian cùng cô nương chơi trò chơi." Chưa từng có người nào có thể chọc giận hắn, nàng là người đầu tiên làm được.

"Cát Lợi, chúng ta đi."

Bầu trời, bàn tay mềm của Bạch Linh Chi giương lên, vài đạo bóng trắng từ các phương hướng khác nhau bay vút xuống.

Hoắc Húc Dương cảm giác được, theo bản năng cầm gậy trúc, chuẩn bị nghênh chiến.

"Công tử, mau cứu ta!" Thoáng chốc, Cát Lợi bị mấy bạch y nữ tử bắt được, người bị treo lên, cách mặt đất ngày càng xa, tiếng kêu thê lương cũng càng ngày càng nhỏ.

"Cát Lợi!" Hần cứ nhiên không đề phòng đến điểm này! "Các nàng bắt hần làm gì?" Hần lạnh lùng chất vấn.

"Ngươi thực ngốc, biết rồi còn hỏi, đương nhiên là dùng để uy hiếp ngươi." Hai tay Bạch Linh Chi chấp sau thắt lưng, đảo quanh bên người Hoắc Húc Dương, ánh mắt tràn ngập tò mò cùng thương thức.

"Uy hiếp Hoắc mỗ?"

"Đúng vậy, ta nghĩ muốn mời ngươi về nhà ta làm khách vài ngày, lại sợ ngươi không đi, cho nên đành phải bắt hần đi! Nếu ngươi dám không theo —— ta đây sẽ không trả lại hần cho ngươi, mà ngươi lại là người mù, nếu không có người dẫn đường cho ngươi, ngươi sẽ không ra được ngọn núi này."

"Cô nương, chúng ta vốn không quen biết, vì sao phải làm khó dễ Hoắc mỗ?" Hần mạnh mẽ kiểm chế cơn thịnh nộ hỏi.

"Ta cũng không biết, chẳng qua là cảm thấy muốn làm thì làm thôi!" Bạch Linh Chi nhún nhún vai, bản thân không nghĩ ra.

Hoắc Húc Dương hít một hơi thật sâu, "Rốt cuộc cô nương muốn gì?"

"Thật ra thì ta không có hứng thú gì với hần, chỉ là cảm thấy ngươi rất thú vị, muốn để ngươi ở lại khoảng vài ngày, giúp ta nói chuyện giải sầu!" Nàng một bộ dạng bất đắc dĩ thờ dài, giữa hai hàng lông mày có thể thấy được loáng thoáng tính trẻ con.

"Ngươi không hiểu được từ nhỏ ta đã ở trong sơn cốc, mỗi ngày cũng chỉ gặp được có mấy gương mặt, thật sự rất nhàm chán, vất vả lắm mới gặp được một người ở bên ngoài giống ngươi như vậy, sẽ không khúm núm với ta, hơn nữa còn dám mở miệng mắng ta, ta cảm thấy rất mới mẻ, rất vui vẻ."

Hần nhướng mày. Sớm biết cô nương này có sở thích quái dị như vậy, hần tuyệt đối sẽ thận trọng từ lời nói đến việc làm.

"Ồ vài ngày là sao?"

Bạch Linh Chi đứng thẳng, "Chờ ta chán, dĩ nhiên sẽ cho các ngươi đi!"

"Được, hi vọng cô nương nói lời giữ lời."

Nàng quay đầu, vẻ mặt buồn bực hỏi: "Ngươi, người này nói chuyện đều phải nghiêm chỉnh như vậy sao?"

"Kính xin cô nương dẫn đường." Hoắc Húc Dương không muốn cãi nhau với nàng.

Hần tự nhận từ trước đến nay đều có thể thích ứng trong mọi tình cảnh, dù cho bị bắt cũng giống như vậy, mặc kệ nàng xảo quyết thế nào cũng vô pháp ảnh hưởng hần.

"Tiểu thư, hôm nay người một lần mang hai nam nhân trở về, vạn nhất phu nhân biết." Hai người mặc váy áo màu trắng giống nhau, trên mặt che khăn lụa, thần sắc sợ hãi hỏi.

Nghe xong lời của các nàng, Bạch Linh Chi vẫn là một bộ dạng không sợ sệt.

"Chỗ nương ta sẽ tự chịu trách nhiệm, không đề liên lụy đến các ngươi." Cũng là bởi vì mẹ ruột sùng ái nàng, vô luận nàng làm chuyện gì, vẫn luôn luôn không can thiệp, cho nên mới nuôi nàng thành cái tính không sợ trời không sợ đất như vậy.

Một thị nữ khác tên Phù Linh vẫn có chút bất an, "Tiểu thư, ngươi hãy để cho bọn họ đi đi!"

"Ta không chịu!" Nàng thật vất vả mới tìm được thú vui, không nghĩ nhanh như vậy liền chấm dứt.

"Chẳng lẽ các ngươi không biết hần và các nam nhân thường bị chúng ta trêu chọc không giống nhau sao? Hần chẳng những rất cá tính, hơn nữa không sợ cường quyền, cho dù rơi xuống thế hạ phong, vẫn như cũ không kiêu ngạo không siểm nịnh, bất quá chính là đầu óc rất cứng nhắc, quá chính trực rồi, nếu có thể sửa lại những khuyết điểm này thì tốt rồi".

Trong lòng Kết Nganh thất kinh, "Tiểu thư thích hần?"

"Đúng vậy! Ta thích hần." Bạch Linh Chi không chút ngượng ngịu, thoải mái thừa nhận. Hoắc Húc Dương là nam nhân mà nàng nhìn thấy thuận mắt nhất, hơn nữa võ công của hần cao hơn so với nàng, dung mạo lại tuấn tú, có cô nương nào sẽ ghét bỏ hần chứ!

Nghe vậy, nàng nhất thời cứng họng, "Tiểu thư, hần, hần, hần là người mù"

Bạch Linh Chi nhăn chiếc mũi thanh tú lại, khịt mũi coi thường. "Người mù thì thế nào? Thích chính là thích, cho dù tứ chi hần tàn phế, ta vẫn muốn thích hần, mới sẽ không so đo nhiều như vậy."

"Nhưng."

"Được rồi, các người đừng nữa nói!" Tiếng quát khiến cho Kết Nganh và Phù Linh ngậm miệng lại. "Chuyện của ta tự ta sẽ phụ trách, không cần các người trông coi."

Hai người kinh hoàng gục đầu xuống, "Dạ, tiểu thư."

"Tiểu thư." Vẫn là trang phục màu trắng Nhung Hà tiến lên ôm quyền bẩm báo, "Nô tỳ đã sắp xếp thỏa đáng cho bọn họ."

Trong mắt nàng lộ ra sắc mặt vui mừng, đôi môi đỏ mọng không tự giác vẽ ra một nụ cười mê hồn. "Bây giờ ta sẽ đi ngay để nhìn hấn."

Sắc mặt Phù Linh lộ vẻ khó khăn lớn mật ngăn cản, "Tiểu thư, bây giờ là nửa đêm, người cứ như vậy chạy đến phòng nam nhân chỉ sợ không tốt lắm đâu!"

"Chẳng lẽ người sợ hấn ăn ta?" Quăng cho nàng một ánh mắt khinh thường, Bạch Linh Chi không chờ đợi được nữa liền tiêu sái rời đi.

Nhìn theo bóng dáng tiểu thư nhảy nhót rời đi, ba thị nữ từ thần sắc khác nhau.

"Nhung Hà, người xem, chúng ta có nên nói việc này cho phu nhân biết không? Biết rõ sự tình mà không báo, thì tội sẽ càng nặng hơn." Kết Nganh sốt ruột hỏi.

Phù Linh cũng phiền não như các nàng.

"Đúng thế! Ta đang vì chuyện này mà tổn hao tâm trí đây, tiểu thư cố chấp như vậy, nếu để phu nhân biết, không biết sẽ phát sinh bao nhiêu nóng giận nữa." Cho dù các nàng có chín cái mạng cũng chịu không nổi tức giận của phu nhân nha!

"Các nàng thật cho là phát sinh chuyện lớn như vậy, phu nhân vẫn còn không hay biết gì sao?" Nhung Hà cười cười hỏi lại.

Hai người đồng thời trừng to mắt hô nhỏ, "Người nói là phu nhân đã biết?"

Nhung Hà bình tĩnh phân tích, "Tuy rằng phu nhân để mặc cho tiểu thư hành động, nhưng không phải không chút nào quan tâm, các người không cần phiền não có nên nói hay không, chỉ cần làm tốt bổn phận là được, về phần những chuyện khác chúng ta vốn không nên xen vào."

"Đã biết." Cũng chỉ có như thế.

Bạn đang đọc truyện *Mời Tân Lang Lên Kiệu Hoa* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 2

Được an trí trong phòng khách, Hoắc Húc Dương nhắm mắt lại, giống như pho tượng hoá thạch ngồi ở bên cạnh bàn, dùng gậy trúc chống đỡ giữa hai đầu gối, hai tay thay phiên nhau để trên bàn, rất có quy luật, không cho bất kì tạp niệm nào quấy nhiễu đến mình. Có lẽ hấn sớm đã đưa sinh tử ra ngoài suy tính, hoặc giả là không cho rằng vị cô nương cô quái họ Bạch này chỉ là nhất thời thương hại hấn, trên mặt lộ vẻ thanh thản, mặc dù đang ở trong đầm rồng hang hổ vẫn không chút nào e ngại.

Ngồi yên sau một lúc lâu, hấn nhẹ mở mắt ra, nghĩ rằng khoảng cách đến khi trời sáng còn một đoạn thời gian nữa, không khỏi nhớ đến sự phụ tôn kính, cùng với chư vị sư huynh đệ, thấy hấn trở về sư môn chậm chạp, nhất định lòng nóng như lửa đốt, nhưng tình huống trước mắt, hấn có muốn cũng không thể không chế được.

"Nha!" Một tiếng, cửa phòng bị người đẩy ra.

Hoắc Húc Dương không khỏi nghiêng tai lắng nghe. "Ai?"

"Ta." Người tới trừ bỏ Bạch Linh Chi, không có người khác.

"Cô nương đêm khuya tới chơi, không sợ bị người chỉ trích?" Khuôn mặt tuấn tú nghiêm túc hỏi.

Bạch Linh Chi cố ý đi vòng quanh bàn vuông một vòng rồi lại một vòng, thường thức biểu tình trầm ngưng của Hoắc Húc Dương, không biết tại sao, nàng rất thích xem hấn tức giận, rồi lại bộ dáng vô kế khả thi, không khỏi phớt xich cười duyên, tiếp tục chọc giận Hoắc Húc Dương.

"Nàng cười cái gì?"

"Ta cười câu hỏi căn bản là vô nghĩa của người, cho dù bị người ta chê cười... Ta cũng sẽ không để người trở về đâu." Nàng tự nhiên ngồi xuống ghế, đôi

mắt đẹp chớp chớp nòng đậm ý bốn cột, "Nơi này là nhà của ta, ta thích tới thì tới, nếu ai dám lăm mồm, ta sẽ để cho bọn họ sống không bằng chết!" Lời nói rõ ràng khiến người ta sợ hãi, nhưng trên mặt lại đang tươi cười.

Cầm dưới Hoắc Húc Dương co rụt lại, "Tâm tư cô nương thật là ác độc."

"Chửi giỏi lắm!" Nàng cao hứng vỗ vỗ tay nhỏ bé, không thể tưởng tượng được bị mắng cũng là một loại vui thú nha.

Lúc này nhớ lại sở thích lạ lùng của nàng, gương mặt hần ngay lập tức đóng kín lại, không hề hé răng, miễn cho hợp với lòng của nàng.

"Vì sao không nói?" Nàng hai tay chống má, liếc nhẹ về mặt hờn giận kia, càng gia tăng cảm tình với hần. Trước đây nàng đã gặp qua các nam nhân phàm phu tục tử, duy chỉ có hần là đặc biệt không giống người thường.

Sắc mặt hần không chút thay đổi, thần nhiên nói: "Hoắc mỗ không có lời nào để nói với cô nương."

Sớm đoán được hần sẽ nói như vậy. Bạch Linh Chi vỗ vỗ gò má, vẫn còn chưa từ bỏ ý định.

"Nhưng, ta còn rất nhiều lời muốn nói với ngươi, thí dụ như mắt của ngươi tại sao lại mù? Là trời sinh, hay là bị kẻ xấu ám toán? Còn có đã mù đã bao lâu rồi?"

Chờ giây lát, không thấy hần mở miệng trả lời, Bạch Linh Chi biết hần khinh thường bắt chuyện với mình, bất quá hần càng không muốn mở miệng, nàng lại càng muốn giờ trò trêu chọc hần.

"Ngươi làm sao vậy? Không thoải mái sao? Có phải phát sốt rồi không?" Nàng cố ý đưa tay ngọc, hướng đến sờ trán của hần.

Quả nhiên, Hoắc Húc Dương lập tức tránh đi giống như bị nước sôi tát vào người, toàn bộ khuôn mặt tuần tú kéo thật dài, khiến nàng không khỏi ha ha cười.

"Cô nương, nam nữ thụ thụ bất thân, để tránh nghi ngờ không tốt, sắc trời đã muộn, mời nàng đi ra ngoài." Hần lạnh lùng hạ lệnh đuổi khách. Cho dù thân là phạm nhân, vẫn có tự tôn của mình.

Bạch Linh Chi thu lại mặt cười, khuôn mặt nhỏ nhắn để sát vào hần, khoảng cách hai người gần đến mức có thể cảm nhận được hơi thở của đối phương. "Muốn ta đi ra ngoài có thể, ngươi chỉ cần nói cho ta biết mắt sao lại bị mù." Hần càng khinh thường nàng thân cận hần, nàng càng cố ý chủ động ôm ấp yêu thương hần.

Hần vừa buồn bực, vừa túng quẫn. "Cô nương không nên ép người quá đáng, nếu không Hoắc mỗ liền." Lời nói quá mức nghiêm khắc... Cho dù hần dù phần nộ như thế nào, vẫn là nói không nên lời.

"Ta đây yêu mến ngươi, còn ngươi thì thế nào?" Trong mắt nàng bao hàm tình cảm ấm áp, đối với kháng cự của Hoắc Húc Dương có chút nổi giận. "Ta chỉ là quan tâm ngươi, chỉ cần ngươi đem sự tình từ đầu đến cuối nói cho ta biết, ta lập tức đi ngay."

"Đây là chuyện riêng của Hoắc mỗ." Ngay cả người thân cận nhất, cũng không có mấy người biết.

"Tốt, vậy ta ở lại đây đến hừng đông." Nàng đánh cuộc với hần.

"Nàng——" Hoắc Húc Dương nhất thời chán nản, nhưng trong lòng lại có cảm giác sâu sắc bị thất bại, nhưng ngại sự sống chết của kiếm đồng vẫn còn ở trên tay nàng, hần không thể vứt bỏ không để ý tới——

"Mất ta bị mù đã mười năm rồi."

"Thì ra không phải trời sinh, vậy đến tận cùng là mù như thế nào?" Trong mắt đẹp không tự giác tràn ra vẻ quan tâm.

Hoắc Húc Dương thu hạ mắt, "Bị người khác làm cho mù."

"Tại sao?" Bạch Linh Chi quyết định đánh vỡ nõi đất để hỏi.

Hần trầm mặc một lát, mới mở miệng thổ lộ sự tình từ đầu đến cuối.

"Khoảng chừng mười năm trước, lúc ấy ta mới nhập môn không bao lâu, trong một đêm nào đó, có một đôi mẹ con đến môn phái cãi nhau với gia sư, ta đang ngủ thì nghe thấy thanh âm tranh chấp, chạy lên coi, chỉ thấy gia sư đánh nhau với người phụ nữ kia. Mặc dù lúc ấy ta biết võ công của mình không được tốt, nhưng vẫn muốn hỗ trợ, lại bị một nữ oa bát quá sáu, bảy tuổi ám toán."

Cổ họng Bạch Linh Chi phụt chốc thất chặt, mắt đẹp không chớp nháy mắt theo dõi hần, "Phương pháp ám toán như thế nào?"

"Chỉ nhớ nàng vẩy bột phấn màu hồng vào mắt của ta, không lâu sau, hai mắt của ta đau nhức không chịu nổi, liền xiêu tại chỗ, khi ta tỉnh lại, rốt cuộc nhìn không thấy gì rồi, gia sư mời rất nhiều danh y đến giải độc cho ta, nhưng vẫn không cách nào khôi phục thị lực cho ta, từ đó về sau thành người mù." Sắc mặt hần bình tĩnh nói hết.

Mặt nàng khẽ biến, vội ho một tiếng, không được tự nhiên hỏi: "Vậy ngươi có hận hung thủ biến ngươi thành người mù không?"

Hoắc Húc Dương bình tĩnh như thường, "Đối phương chỉ là đứa nhỏ, có lẽ ngay cả mình đang làm gì cũng không biết, nên hận từ đâu đây?"

"Thật sự không hận?" Hấn thật sự là một người tốt! Hấn trở về thái độ ban đầu cự tuyệt trả lời câu hỏi của nàng. "Vấn đề ta đã nói xong, cô nương có thể về được rồi."

"Ta còn có một vấn đề!" Bạch Linh Chi giờ tay lên nói, bình tĩnh nhìn hấn.

"Cô nương nói chuyện không giữ lời." Hấn sớm nên đoán được nàng sẽ không dễ dàng bỏ qua. Bạch Linh Chi như trước vẻ mặt cột nhà, "Chỉ cần người trả lời ta một vấn đề nữa thôi. Nếu có một ngày người gặp lại tiểu cô nương kia, người thật sự có thể đối xử bình thường với nàng, sẽ không chút nào oán hận nàng?"

"Nếu sự thật gặp lại, oán hận nhiều hơn nữa cũng là uống công." Nói xong, Hoắc Húc Dương không cho nàng cơ hội phát biểu cảm tưởng, lạnh nhạt đuổi khách, "Cô nương có thể đi rồi."

Đáy mắt nàng nhảy động biến hoá kỳ lạ khó lường, "Được, ta đi đây, người nên sớm nghỉ ngơi đi. Chẳng qua là, đừng nuôi ý đồ muốn đào tẩu, cho dù người bình thường muốn đi ra ngoài cũng khó khăn, huống chi người là người mù, vạn nhất lạc đường — bị dã thú ngọn núi ăn vậy thật đáng tiếc."

Hoắc Húc Dương cũng không tiếp lời, tuấn nhan bình tĩnh như trước, xem nàng như không khí, không hề quan tâm đến nàng.

Bạch Linh Chi đối mặt với sự lạnh lùng thờ ơ của hấn, cười nói: "Ngủ ngon, ngày mai ta sẽ trở lại thăm người."

"Hoắc công tử, nên ăn điểm tâm." Sáng sớm hôm sau, Kết Ngạn và Phù Linh đem cháo trắng cùng với mấy đĩa thức ăn để ăn với cháo hữu lễ đặt trên bàn.

Hô, "Bát đĩa đều ở trước mặt người, cần chúng ta giúp một tay sao?"

Hấn cẩn thận lắng đầu, không có thói quen để nữ nhân hầu hạ. "Không cần, Hoắc mỗ tự mình làm."

Phù Linh thấy hấn ngồi vào chỗ của mình, hành động linh hoạt hơn so với tưởng tượng của các nàng, không giống người mù, có lẽ trước đó đã quen với bày trí trong phòng này.

"Dạ, vậy người thông thả dùng, lát nữa chúng ta lại đến thu dọn."

"Cám ơn." Ký đến từ, tác An Chi, hấn không ngốc đến nỗi tuyệt thực hại mình. "Đúng rồi, xin hỏi hai vị cô nương, kiếm đồng của Hoắc mỗ có khỏe không?"

"Hấn tốt lắm." Kết Ngạn trước tiên mở miệng giải trừ lo lắng trong lòng hấn, "Được ăn, được ngủ, chúng ta sẽ không ngược đãi hấn, tiểu thư của chúng ta cũng không có ý tứ thương tổn hấn."

"Đúng nha! Hoắc công tử chỉ cần an tâm ở trong này vài ngày, không bao lâu nữa là có thể rời đi."

Khỏe miệng hấn vẽ ra độ cong duyên dáng, vô cùng trào phúng, "Phải không?" Hấn không tin tưởng lời nói Bạch Linh Chi.

Phù Linh không muốn cho hấn sốt ruột, vội vã giải thích vì tiểu thư, "Tiểu thư của chúng ta là có chút ham chơi, bởi vì ngọn núi này trừ bỏ săn thú, cũng không có thú vui nào khác, chỉ có thỉnh thoảng trêu đùa một chút dân chúng lên núi. Bất quá, người rất hay thay đổi, cho nên sẽ không bao lâu, không quá vài ngày, đợi người tìm được trò chơi mới, dĩ nhiên là sẽ thả cho các người đi."

"Trêu đùa người khác chỉ là bởi vì thú vui? Vạn nhất gây ra án mạng thì sao đây? Vậy những người nó chẳng phải đã chết một cách oan uổng sao? Ai có thể chịu được trách nhiệm này?" Hoắc Húc Dương không đồng ý bác bỏ.

Nàng và Kết Ngạn nhìn nhau, giọng điệu trầm trọng nói: "Hoắc công tử nhưng đừng vì điều này mà sinh ra hiểu lầm với tiểu thư chúng ta, kỳ thật người người cũng không xấu, chính là tùy hứng một chút, còn có ý nghĩ bất đồng với người khác thôi."

Sắc mặt Hoắc Húc Dương trầm xuống, "Các nàng không cần thay nàng ấy giải thích, Hoắc mỗ không muốn nhắc lại."

"Vây. Hoắc công tử tiếp tục dùng bữa, chúng ta ra ngoài." Thật sự xem ra các nàng là trở ngại. Nghe thấy cửa phòng đã được đóng lại, hấn mới sâu kín thở dài, mới vừa rồi thật sự không nên vì chủ tử của các nàng mà trút giận lên bọn họ, như vậy đối với sự tình càng thêm vô bổ.

"Ai!" Xem ra nỗi nhớ nhà làm cho hấn có chút không kiểm soát. Đang lúc Hoắc Húc Dương tìm kiếm chén đĩa trên mặt bàn thì nghe thấy có tiếng bước chân rất nhỏ ở bên ngoài phòng làm cho hấn nhất thời mất đi tâm tĩnh dùng cơm, theo bản năng nhớ kỹ của mình hấn rất nhanh đã nhận ra là người nào đến, huống chi là nàng.

Cánh cửa mở rộng, làn gió thơm thổi vào. "Hoắc đại ca!"

Mặt hấn không chút thay đổi, bất động như núi.

"Hoắc đại ca, ta đang gọi ngươi, chẳng lẽ ngay cả lỗ tai ngươi cũng điếc luôn sao?" Bạch Linh Chi lắc vòng eo mảnh khảnh ngồi xuống, trêu ghẹo liếc xéo hân.

Hoắc Húc Dương nguội lạnh nói: "Ta không phải đại ca nàng."

"Đó là đương nhiên, nếu ngươi là đại ca ta, vậy thăm rồi, hơn nữa ta cũng không cần." Huỳnh muội yêu nhau sẽ bị trời phạt. Cho nàng như thế nào vẫn sẽ không làm chuyện kinh hãi thế tục như vậy.

"Bất quá, ta rất thích gọi ngươi là Hoắc đại ca, cho dù ngươi không thích nghe cũng không sao." Ý tứ đúng là, nàng nghĩ gì thì gọi đó thôi, đó là quyền tự do của nàng.

Lại là một trận im lặng.

Đưa mắt nhìn điểm tâm chưa động trên bàn, "Hoắc đại ca, ngươi chưa dùng cơm à? Có phải bất tiện vì mắt không nhìn thấy không? Có muốn ta giúp ngươi không?" Nói xong, nàng bùng lên bát đũa, lại bị Hoắc Húc Dương trước một bước dôi đi bát đũa.

"Không cần."

Ở trong lòng Bạch Linh Chi thâm cười trộm, "Ngươi không cần khách khí với ta! Nếu để cơ thể bị đói, ta sẽ tự trách."

"Hừ!" Có quỷ mới tin nàng tự trách mình.

Nàng đột nhiên đem khuôn mặt nhỏ nhắn tiến lên, mặc dù trung gian cách tám lạng móng, vẫn làm cho người ta cảm giác được hơi thở như lan của nàng. "Hoắc đại ca, ngươi rất giận ta có phải hay không?"

Trên mặt phảng phất hơi thở thơm tho, làm cho trong lòng Hoắc Húc Dương chấn động, cắn phần đứng lên, "Cô nương, nàng không hiểu hai chữ xấu hổ là gì sao? Kính xin cô nương tự trọng."

"Ta thật sự rất thích nhìn bộ dáng ngươi nghiêm túc nha." Đúng như vậy xem trăm lần cũng không chán.

Giọng điệu Hoắc Húc Dương không khỏi tức giận. "Nếu cô nương không tự trọng, Hoắc mỗ cho dù phải chết, cũng phải rời khỏi nơi này."

"Ngươi mặc kệ sống chết của kiếm đồng sao?" Nàng chán nản hỏi.

Hân cắn chặt răng, hô hấp bởi vì phẫn nộ mà dồn dập, "Vậy Hoắc mỗ đành phải tự hủy tại nơi này, chờ người đến cứu, tuyệt không thêm một khác!"

Thấy Hoắc Húc Dương giận thật, Bạch Linh Chi mới thoáng thu liễm một chút, "Được nha, tốt thôi! Vừa rồi chỉ là cố ý trêu đùa ngươi, người này cái gì cũng tốt, chính là không chịu nổi nói giỡn."

"Trò đùa này một chút cũng không buồn cười." Hân trầm giọng nói.

Cái lưỡi thơm tho sau lạng móng phun ra, "Không buồn cười thì không buồn cười, mau ngồi xuống ăn cơm đi! Ta cam đoan sẽ giữ quy củ, không chiếm tiện nghi trên đầu lưỡi của ngươi."

"Cam đoan của nàng ta không dám tin tưởng." Hân lạnh giọng bác bỏ.

Bạch Linh Chi cười duyên một tiếng, "Xem ra Hoắc đại ca càng ngày càng hiểu biết ta. Bất quá, ăn cơm là quan trọng nhất, ta không nỡ để ngươi đói bụng, mau ngồi xuống ăn, bằng không ta liền tự mình cho ngươi ăn!"

Mới vừa rồi còn nói sẽ không lớn tiếng cọt nhả nữa, nhanh như vậy liền chứng nào tật nấy, Hoắc Húc Dương cảm thấy có một bụng khí muốn phát tát, nếu không phải tu dưỡng tốt, hân sớm đã lật bàn kháng nghị.

Hân chậm rãi trở lại trên ghế ngồi, dưới cái nhìn soi mói nóng bỏng, từng miếng từng miếng cháo được múc ra, do mắt tự nhiên nên không ăn được nhiều.

"Nàng xem đủ chưa?" Chẳng lẽ cho tới bây giờ không có người dạy nàng cái gì gọi là rụt rè sao? Hân nhú lại lông mày hỏi.

Về mặt nàng bốn cọt, "Làm sao ngươi biết ta đang nhìn ngươi?"

Hoắc Húc Dương nuốt xuống đồ ăn vô vị trong miệng, chậm rãi nói: "Cảm giác."

"Kỳ thật nếu không nhìn kỹ, rất khó tin tưởng ngươi là người mù." Bạch Linh Chi một tay xinh đẹp chống dưới cằm, nghiêng nhìn một nửa trông mắt bị che đầy kia, nếu không mù, chắc là rất trong veo hữu thần.

"Mắt của ngươi còn mơ hồ đau sao?"

Bàn tay hân một trận cứng nhất, "Hình như nàng rất hứng thú với đôi mắt của Hoắc mỗ?"

Phong ba lưu chuyển trong mắt Bạch Linh Chi, "Đó là đương nhiên, bởi vì ta chưa từng gặp qua người mù thôi! Cho nên muốn nghiên cứu một chút."

"Ta không phải món đồ chơi của nàng!" Hoắc Húc Dương nặng nề phản nộ quát.

Ý cười trong mắt nàng càng đậm, mỉa hoặc hơn người. "Vậy ngươi hi vọng nhận được đồng tình của người khác sao?"

"Hoắc mỗ không cần đồng tình."

"Thực có cốt khí." Bạch Linh Chi chuyên chú nhìn tròng mắt màu đen kia, "Tuy rằng mắt của ngươi bị người khác làm cho mù, nhưng hứa là còn có khả năng phục hồi như cũ."

Hoắc Húc Dương tâm như chỉ thủy, thân nhiên nói: "Thiên hạ thân y sư phụ đã tìm đến, có thể phục hồi hay không cũng chẳng sao cả, Hoắc mỗ đã quen với cuộc sống tăm tối này rồi."

"Ngươi thật thông suốt, đổi lại người khác đã sớm oán hận ông trời rồi." Nàng suy nghĩ sâu xa lắm bầm nói.

Một bữa điểm tâm được ăn trong trạng thái thống khổ gian nan, đợi Hoắc Húc Dương đặt bát đĩa xuống, Bạch Linh Chi liền gọi người mang đồ vật lui xuống, còn mình thì vẫn ngồi tại chỗ, không có ý tứ rời đi.

Toàn thân hẳn có loại cảm giác vô lực khó nói lên lời. "Cô nương tính cả ngày nay đối mặt với Hoắc mỗ sao?"

Bạch Linh Chi không khỏi phì cười, "Ngươi muốn đi ra ngoài cũng được, ta đi với ngươi."

"Hoắc mỗ thâm nghĩ muốn yên tĩnh một mình."

"Cái đó không thú vị." Nàng nâng đôi môi đỏ mọng hờn dỗi.

Hắn dứt khoát một đường sò soạng trở lại trên giường, sau đó co chân lại ngồi xuống luyện công, nghĩ rằng đợi nàng mệt mỏi, dĩ nhiên sẽ ra ngoài, có lẽ sẽ hữu dụng hơn so với việc hắn phải đuổi nàng.

Bạch Linh Chi bắt đầu kêu lên, "Hoắc đại ca, ngươi làm cái gì vậy? Mau bồi người ta nói chuyện! Hoắc đại ca. Hoắc đại ca, ngươi thật sự chán ghét ta như vậy sao?"

Đợi nửa ngày, Hoắc Húc Dương vẫn không đề ý tới, chống cự đến tinh thần sa sút.

"Được rồi! Ngươi không muốn nói chuyện thì thôi, bắt quá, đừng tưởng rằng như vậy thì có thể làm cho ta thay đổi chủ ý." Nàng quyết định cả đời dây dưa với hắn!

"Nhung Hà, ngươi vào đây." Bạch Linh Chi trở về phòng bận rộn nửa ngày, mới cất giọng kêu to.

"Tiểu thư gọi ta?" Vào cửa là một nữ tử một thân áo trắng tung bay.

Bạch Linh Chi đem một tấm giấy chưa khô mực đưa tới, ánh mắt khó dò, "Giúp ta đến kho thuốc lấy mấy vị thuốc này, ta có việc gấp cần dùng." Chuyện xảy ra cách đây gần mười năm, độc hạ lúc trước là loại nào, nàng đã quên mất, cho nên phải mau mau nhớ lại.

Nhung Hà vươn hai tay tiếp nhận, "Dạ, tiểu thư. Còn nữa, phu nhân bảo tiểu thư lập tức qua gặp người."

"Đã biết." Tim Bạch Linh Chi nhảy dựng lên, ném bút lông sỏi xuống, giống như không có chuyện gì đi ra cửa.

Đi tới hành lang nhà chính, trên mặt mới dần dần hiện lên bất an. Nàng đã dự liệu được nguyên nhân nương triệu hồi mình, chuyện lớn nhỏ trong cốc không chuyện nào có thể dấu diếm được nương. Bất quá Bạch Linh Chi vẫn không lo lắng, vì nương luôn luôn dung túng nàng, cho dù là đại họa ngập trời, người chỉ cười trừ, chẳng qua —

Điều kiện tiên quyết là không thể cùng người trong võ lâm có bất kỳ quan hệ gì, nhất là các môn phái Ngũ Nhạc, khúc mắc trong đó một lời khó nói hết, mà Hoắc Húc Dương lại là đệ tử chương môn phái Tung Sơn, nếu để cho nương biết được, chắc chắn người sẽ giết hắn trút hận. Cho nên, phải tuyệt đối dấu diếm việc này mới được.

Trong lòng nghĩ như vậy, người đã đi đến bên ngoài lầu các.

"Nương." Bạch Linh Chi tính tình trẻ con chạy về phía mỹ phụ nhân đang nằm nghiêng ở ghế quý phi, cọ cọ ngực bà làm nũng, "Nhung Hà nói người tìm con, có phải hay không đồng ý để cho con xuống núi?"

Mỹ phụ nhân có gương mặt đẹp tuyệt đại, một cái nhăn mày một nụ cười đủ để Câu Hồn Nhiếp Phách, nhất là đôi con ngươi đen kia có thể nhấn chìm người nào nhìn vào nó, càng tăng thêm sức hấp dẫn chí mạng, còn có thân thể mê người, nam nhân trông thấy thì chảy nước miếng, nữ nhân nhìn thì mắt choáng váng.

"Người đưa nhò này đầu óc tối ngày chỉ biết đến chơi đùa, đã mười tám rồi, mà còn giống như oa nhi chưa trưởng thành." Bà ngắt ngắt cái mũi ái nữ của mình, tiếng nói quyến rũ, làm cho người ta mao cốt tổn nhiên.

Bạch Linh Chi dẫu cao môi đỏ mọng có thể treo ba cân thịt heo. "Nương, người cho người ta đi mở rộng tầm mắt thôi! Mở rộng kiến thức, cũng sẽ không vĩnh viễn chưa trưởng thành rồi, có được hay không nương?"

"Nữ nhi ngoan, chưa tới lúc." Ly hồn cốc cốc chủ — Ma Cơ cứng chiều trấn an, "Chỉ cần đến thời điểm thích hợp, nương tự nhiên sẽ để cho người xuống núi."

Bạch Linh Chi vẫn không hài lòng đáp án của bà. "Nương luôn nói như vậy."

"Tốt lắm, nữ nhi ngoan, không cần có ý đồ nói sang chuyện khác, người biết rõ nương tìm con đến không phải là việc này." Tục ngữ nói không ai hiểu con bằng mẹ, bà đã sớm nhìn ra trong lòng ái nữ đang đánh cái chủ ý gì.

"Người ta nào có." Bạch Linh Chi đánh chết không thừa nhận.

Ma Cơ liếc xuống ánh mắt chột dạ của nữ nhi, tựa tiểu phi tiểu hỏi: "Người nam nhân kia người tên gì?"

"Hoắc Húc Dương." Nương căn bản là cố ý thử nàng.

"Đệ tử của ai, môn phái nào?"

Nàng biết nương sẽ hỏi điều này. "Là một môn phái chưa từng nghe thấy trên gian hồ."

"Vậy sao?" Lòng mảy Ma Cơ nhướng lên, "Một môn phái vô danh có thể dạy dỗ đệ tử như vậy, đánh bại được người, đã khiến cho ta nhìn với con mắt khác."

Bạch Linh Chi có chút nóng lòng. "Nương, người đừng hỏi nhiều nữa, dù sao con chính là thích hấn."

"Nếu thích, chỉ cần vui đùa một chút là tốt rồi, không nên nghiêm túc." Bởi vì nam nhân nhất định sẽ làm cho nữ nhân thương tâm, đến cuối cùng luôn là nữ nhân tự mình hưởng quả đắng.

"Con đương nhiên biết, chờ con chơi chán liền đuổi hấn đi, sẽ không chân thật với hấn." Nàng nói xong lời thề son sắt, chỉ có chính mình hiểu được đây là kế hoãn binh.

Ma Cơ giờ lên tay ngọc, lấy xuống khăn che trước mặt ái nữ, nhan sắc tương tự mình, nghiêng nước nghiêng thành tuyệt thế mỹ mạo, có vô cùng kiêu ngạo, cũng có thương cảm.

"Nữ nhi ngoan, trừ phi nắm chắc được người nam nhân kia đời này đối với người sẽ bất ly bất khí, nếu không vĩnh viễn đừng để cho nam nhân thấy mặt người."

"Nương yên tâm, trừ phi con muốn gả cho hấn, nếu không con tuyệt đối sẽ không để cho nam nhân nhìn thấy."

Trong hai tròng mắt xinh đẹp Ma Cơ dung hợp đau đớn cùng chua xót, thâm thía nói:

"Nữ nhân xinh đẹp cũng không hoàn toàn là chuyện tốt, nương không cho người xuống núi, chính là sợ người sẽ rước lấy phiền toái, nếu để cho người ta ban cho danh tiếng hồng nhan họa thủy, e rằng cả đời này rửa cũng không hết, nữ nhi ngoan người hiểu chưa?"

Năm đó chỉ vì bà là nữ nhi giáo chủ Ngũ Độc giáo, nên đã bị những người tự xưng là bạch đạo kia phong hào ma nữ, làm hại đường đi của bà hết sức long đong, mỗi khi nhớ tới, khiến cho bà hận đến nghiến răng nghiến lợi.

Bạch Linh Chi nằm trên bộ ngực đầy đà của mẫu thân, "Con hiểu được."

"Nghe nói mắt người nam nhân kia không nhìn thấy?" Ma Cơ lơ đãng hỏi.

"Dạ!" Nàng hạ thấp trán trong lòng mẫu thân, "Cho nên, nương không cần phải lo lắng hấn sẽ thấy mặt của con, bất quá người kia còn rất nhiều điều thú vị, lão nhân luôn thích giáo huấn người khác, muốn con tự trọng, nói cái gì nam nữ thụ thụ bất thân, chính là không nói tiếng nào, hờ hững với con."

Ma Cơ vuốt ve mái tóc ái nữ, tà tà cười, "Nghe qua tựa hồ là chính nhân quân tử." Nha đầu kia rõ ràng đã động tâm. "Vậy là sao! Ban đầu còn tưởng rằng hấn giả bộ, cô làm ra vẻ, không nghĩ tới con mới dựa vào một chút, về mặt hấn liền nghiêm túc giáo huấn người, thật sự có ý tứ." Bạch Linh Chi cười khanh khách.

"Còn có, hấn rõ ràng có thể lợi dụng cơ hội chế phục con, ép chúng ta tha cho kiếm đồng của hấn, để cho bọn họ bình an xuống núi, nhưng lại khinh thường làm như vậy, nương, người nói đầu óc hấn có phải là kém thông minh không?"

Bà cười một tiếng châm biếm, "Những người tự nhận danh môn chính phái chỉ là những kẻ luôn luôn giả dối mình thanh cao."

Bạch Linh Chi vì hấn cãi lại, "Nương, hấn không phải loại người như vậy."

"Sao?" Ma Cơ liếc nàng. "Chỉ mới một đêm quen biết, mà đã bắt đầu thay hấn nói chuyện? Có thể thấy được nam nhân họ Hoắc này có sức quyến rũ kinh người, có thể lấy đi trái tim nữ nhi ngoan ngoãn của ta."

"Nương, người ta mới không có." Nàng làm nũng uốn éo người.

Ma Cơ cười nói, "Có hay không trong lòng ngươi biết."

"Không nói với nương nữa." Bạch Linh Chi xấu hổ đứng dậy dặm chân, lập tức chạy ra ngoài.

Nhìn thấy vẻ mặt mới biết yêu của ái nữ, chứng minh nàng đã trưởng thành cùng động tình, Ma Cơ vừa vui vừa buồn thầm nghĩ, hi vọng người nam nhân kia hiểu được mà quý trọng nàng, hơn nữa có thể sử dụng tánh mạng của mình để bảo vệ nàng, nếu cảnh ngộ không phát sinh ở trên người mình, lại rơi vào trên đầu ái nữ, vậy thì thật đáng buồn biết bao nhiêu!

Lại qua một ngày, mọi vật hồi sinh, Hoắc Húc Dương có thể nói đã ném đủ tư vị khắc khoải, hấn thật không hiểu nổi tại sao mình lại chộc tới nữ sát tinh này, lâu lâu chạy tới nói lung tung một lần, nội dung nói chuyện không hề giới hạn, làm cho người ta sờ không được đầu mối, nếu không thì chính là cố ý chộc hấn tức giận, mình quả thực là bị trêu đùa mà.

Hấn ngồi một mình ở trong phòng sinh ra khó chịu, rồi lại không thể làm gì được nàng. Nếu hấn không nghĩ biện pháp rời đi, cho dù là thánh nhân cũng sẽ bị nàng ép cho điên lên.

"Cả ngày ngươi ngồi ở trong phòng không buồn sao?" Bạch Linh Chi non nớt hỏi.

Có người đến đây! Hấn bình tĩnh thầm nghĩ. Hoắc Húc Dương ngồi ngay ngắn nói, "Sẽ không."

Khỏe môi nàng nở một nụ cười để lộ cái lúm đồng tiền giống như một đóa Phù Dung. "Hoắc đại ca, ngươi luôn luôn lạnh nhạt với người khác như vậy sao?"

"Phải xem người đó là ai." Ngụ ý, chính là chỉ với nàng mới có thể như thế.

Cho dù nét mặt hấn xấu hơn nữa, thậm chí khinh thường để ý nàng, Bạch Linh Chi cũng sẽ làm như không thấy.

"Như vậy à. Đúng rồi, Hoắc đại ca, ngươi có yêu thích cô nương nào không?"

Gương mặt tuấn đạt phúc chốc cứng đờ, "Đây là chuyện riêng của Hoắc mỗ, không quan hệ với cô nương."

"Làm sao có thể không quan hệ chứ?" Sóng mắt nàng hơi đổi, ý cười xinh đẹp nói:

"Trước hết ta phải biết được thân phận tình địch, sau đó mới biết được dùng biện pháp gì đối phó nha! Nếu như không có thì là tốt nhất, ta có thể tiết kiệm không ít khí lực, ta đây đã nói như vậy, Hoắc đại ca hiểu chưa?"

Hoắc Húc Dương bị lời của nàng khiến cho đầu óc choáng váng, trực tiếp cắt vào chủ đề hỏi: "Nàng rốt cuộc muốn nói cái gì?"

"Ý tứ rất đơn giản, nói đúng là ta thích ngươi." Về mặt Bạch Linh Chi cười lên tươi đẹp làm sao, chờ đợi phản ứng của hấn.

Hấn đầu tiên là ngẩn ra, chột thần sắc ngưng trọng trả lời: "Hoắc mỗ không dám nhận."

"Không dám nhận cũng không được, ta đã chăm ngươi rồi!" Nàng nói xong thân nhiên đứng đưa thân mình, không sợ người khác sẽ dùng ánh mắt gì nhìn nàng.

"Ai bảo ta xem trọng ngươi, lần đầu gặp gỡ đã nhất kiến chung tình."

"Cô nương đừng nói giỡn." Hấn thiếu chút nữa bị nước miếng của mình sặc chết.

Bạch Linh Chi ngẩng cao chóp mũi tú lẹ, sắc mặt nghiêm túc, "Ta không có nói đùa! Ta thích ngươi, ngươi là nam nhân thứ nhất để cho ta động tâm, ta không quan tâm ngươi là người mù, chỉ cần ngươi thề với trời vĩnh viễn sẽ không vứt bỏ ta, ta lập tức sẽ xuống núi với ngươi."

"Nàng ——" Hoắc Húc Dương nhất thời nghẹn lời, từ lúc chào đời tới nay đây chính là đầu tiên hấn bị một nữ nhân cầu thân.

Nàng khề cấn môi dưới, cảm thấy tiếc nuối oán hận, "Chỉ tiếc mắt ngươi không thấy, bằng không nếu trông thấy mặt của ta, ngươi tuyệt đối sẽ thích ta, ta giống nương lúc còn trẻ, bao nhiêu anh hùng hào kiệt trong chốn võ lâm mê luyện mỹ mạo của nàng, vì nụ cười của nàng, có thể hi sinh cả tính mạng"

Hoắc Húc Dương trầm giọng bác bỏ, "Cách nghĩ của cô nương sai hoàn toàn, tình cảm giữa nam nữ không phải hoàn toàn dựa vào vẻ bên ngoài, mà là tâm linh tương thông, do tiếp xúc với nhau thường xuyên mà tạo thành."

"Nói thật hay giống như ngươi rất am hiểu về nó." Bạch Linh Chi bất mãn lắm bầm nói, "Nương ta nói nam nhân đều là động vật khẩu thị tâm phi, thấp

kém mà cố ra vẻ đạo mạo, miệng nói chuyện đường hoàng, nhưng vừa gặp phải nữ nhân có vài phần tư sắc liền trở nên giống quỷ hao sắc, tiêu chuẩn trong ngoài không đồng nhất!"

Hoắc Húc Dương chau mày lại, "Không phải là tất cả nam nhân đều hạ lưu như thế."

Bạch Linh Chi vẻ mặt tà mị liếc nhìn hắn, "Hừ, nghe khẩu khí của ngươi, nhất định là vẫn chưa chạm qua nữ nhân có đúng hay không?" Nhìn hắn đã ngoài hai mươi, nếu còn là xử nam, vậy cũng thật là hiếm thấy, liệt vào nhóm động vật được nuôi dưỡng.

Chưa từng gặp qua cô nương nói chuyện không có che đậy như thế, cư nhiên lại thích hỏi vấn đề tư mật của nam nhân như vậy, trong khoảng thời gian ngắn, khuôn mặt tuần tú của Hoắc Húc Dương nóng lên, túng quần không thôi.

"Vấn đề này Hoắc mỗ không cần phải trả lời nàng."

Bạch Linh Chi không khỏi cười khanh khách, "Da mặt của ngươi thật đúng là mỏng, có như thế cũng đỏ mặt, có thể thấy được ta đã đoán đúng rồi." Giống như hắn vậy nam nhân chính trực thành thật quả thật không nhiều lắm, muốn hắn đi trêu hoa gẹo nguyệt lại càng không có khả năng, chỉ sợ còn cảm thấy kỹ nữ này thật đáng thương đi!" Hừ!" Hắn cũng không muốn tranh cãi với nàng.

Đôi môi đỏ mọng sau khăn lụa nhấc lên nụ cười giả tạo, "Lại tức giận?"

Hoắc Húc Dương quyết định không hề tiếp lời.

"Hoắc đại ca, ngươi thật sự giận ta?" Bạch Linh Chi cố ý đem bàn tay non mịn phấn nộn nhẹ nhàng đặt trên bàn tay to lớn kia, phản ứng của hắn cũng tương đương nhanh chóng theo đó, cơ hồ là cả người nhảy dựng lên, phóng ra rất xa.

"Cho người ta chạm một chút cũng không được, thật sự là keo kiệt."

Hắn cảm thấy tức bước đi thông thả đến bên cửa sổ, "Nếu cô nương còn làm ra hành động gì không thích đáng nữa, chớ trách Hoắc mỗ trở mặt."

"Ta sao phải không làm?" Nam nhân này thật là tri độn, lại không biết rõ tình thú (thú vị của tình yêu).

"Cô nam quả nữ ở chung một phòng chính là cử chỉ không thích đáng, nói sau thì giữa nam nữ nên giữ một khoảng cách, về phần da thịt chạm nhau lại càng không cần phải nói."

Bạch Linh Chi mỉm cười trêu tức đi về phía hắn, "Còn gì nữa không?"

Nghe thấy nàng đang đi thông thả về phía mình, sắc mặt Hoắc Húc Dương co rút lại, "Cô nương không nên ép người quá đáng."

"Nếu như ta muốn như thế thì sao?"

"Như vậy Hoắc mỗ chỉ có thể ra tay dạy cho cô nương một bài học." Nói xong, bàn tay hắn cảm thấy gai góc run lên, liền phá vỡ không khí mà đến, có thể nói là sét đánh không kịp bưng tai đánh úp về phía nàng.

Trong lòng nàng kinh hãi, lưng áo mềm mại khẽ cong lui về phía sau, nhuyển trù quần ở bên hông theo đó tung ra.

"Trước khi muốn đánh nhau cũng phải thông báo cho người ta một tiếng chứ —— oa!" Nàng ý vào thân thù nhẹ nhàng, ở bốn bề trên tường lẫn lộn quay cuồng, bất quá vẫn có chút chật vật.

Hoắc Húc Dương không muốn ý vào võ công bản thân thắng nàng, dù sao nàng cũng là nữ tử, thắng nàng chẳng vinh quang gì, lại thêm tổn hao sức lực, cho nên đó không phải là biện pháp tốt.

"Chỉ cần cô nương đáp ứng thả chúng ta, Hoắc mỗ lập tức dừng tay."

"Ta mới không cần!" Bạch Linh Chi vẫn kiên trì không thả người.

Hắn càng căng thẳng, tốc độ ra chiêu càng nhanh hơn, muốn nàng mệt mỏi ứng phó.

Giây lát sau, Bạch Linh Chi đã lâm vào trạng thái mệt mỏi thở gấp, "Được, được! Ta nhận thua là được."

"Cô nương nguyện ý thả người?" Hoắc Húc Dương thu hồi gai góc, hơi nghiêng đầu hỏi

"Ta ——" Nàng đem nhuyển trù quần trở lại trên eo nhỏ, trên mặt hiện ra kím đồng tiền quý mị, bỗng nhiên, ra tay đánh bất ngờ, dẫn hắn đến một hướng khác. "Đương nhiên không thả."

Khi Hoắc Húc Dương nhận ra có điểm gì đó không thích hợp thì lập tức lác mình, tuy rằng rời xa bầy tay trái của nàng, nhưng chừng bàn tay phải lại lấy một loại biến hoá kỳ lạ thay đổi phương thức tấn công lồng ngực của hắn, nêm phong huyết đạo tứ chi của hắn.

Mặc dù chiêu này âm hiểm xảo trá, bất quá, thời kì phi thường phải dùng thủ đoạn phi thường.

"Nàng ——" hần giận dữ mắng một tiếng, thân hình cao to chột thẳng tấp hướng về sau ngã xuống, vừa vịn ngã vào trên giường. Toàn thân không thể nhúc nhích, linh cảm trong lòng không khỏi mãnh liệt.

Bạch Linh Chi không hài lòng kiêu mỵ cười, "Cái gọi là binh bất yếm trá, Hoắc đại ca thua chính là ở tâm tư không đủ khéo léo, ngươi cũng đừng lãng phí khí lực, đây là phương pháp độc môn điểm huyết nương đã dạy cho ta, muốn dùng nội lực giải khai huyết đạo là không thể nào."

Cầm dưới Hoắc Húc Dương co lại, vẫn đang cố chấp vận khí giải khai huyết đạo.

"Hoắc đại ca, ngươi không cần lại lãng phí nội lực, không có ích lợi gì." Ngoài miệng khuyên nhủ, nhưng nàng không thể không thừa nhận sức chịu đựng của hần.

Bạn đang đọc truyện *Mời Tân Lang Lên Kiệu Hoa* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 3

Nàng mừng rỡ, "Cám ơn nương." Xác định không thể tự giải khai huyết đạo, Hoắc Húc Dương lúc này mới buông tha ý niệm ban đầu.

"Hoắc mỗ chịu thua rồi, xin cô nương giải huyết." Hần thẳng tấp nằm ở trên giường thở dài nói.

Bạch Linh Chi không thể che giấu được nụ cười ranh mãnh trên môi, lặng lẽ bò đến trên giường, mắt nhìn xuống gương mặt tuấn tú của Hoắc Húc Dương, kim lòng không đầu vươn ngón tay nhỏ nhắn, chậm rãi lướt qua ngũ quan của hần, lập tức thoáng thấy đỉnh lông mày của hần chau lại, làm ý cười bên miệng nàng càng sâu hơn.

"Huyết đạo tự nhiên sẽ giúp ngươi giải khai, bất quá. Không phải hiện tại."

Hần hô hấp cứng lại, "Cô nương rốt cuộc muốn làm cái gì?"

"Chẳng qua là cảm thấy bộ dạng ngươi tốt lắm." Bạch Linh Chi toát ra ánh mắt ngưỡng mộ, "Ta thích ngươi, dĩ nhiên muốn thân cận với ngươi hơn một chút, đây là chuyện rất tự nhiên mà."

Nếu mắt của hần có thể thấy được, giờ phút này nhất định sẽ tràn đầy lửa giận, muốn thiêu cháy nàng! Bất đắc dĩ hần không thể động đậy, chỉ có thể cắn chặt răng, chịu đựng nhục nhã nàng động tay động chân trên mặt mình.

"Cô nương chẳng lẽ ngay cả một chút xấu hổ cũng không có sao?"

Bạch Linh Chi đương nhiên cảm giác được sự phẫn nộ của hần, hết lần này tới lần khác lại muốn trêu chọc hần. "Cùng nam nhân mình thích thân cận, tại sao phải cảm thấy xấu hổ?"

"Hoắc mỗ vô phúc hưởng thụ, xin cô nương lập tức giải huyết." Hoắc Húc Dương cắn răng quát.

Nàng mỉm cười, lông mi cong vút chớp chớp, "Ta còn chưa chơi đã đâu!"

Hoắc Húc Dương thống hận tình huống giờ phút này mặc cho người ta chém giết mình, từng chữ từng chữ hỏi: "Nàng còn muốn làm cái gì?"

"Không có làm cái gì, chỉ là muốn hôn nhẹ với ngươi." Tròng mắt đẹp lóe hứng thú.

Gân xanh trên trán Hoắc Húc Dương nổi rõ ràng, "Nàng, nàng thật hạ lưu!"

"Ngươi dùng sai từ rồi, nam nhân mới gọi hạ lưu, ta là nữ nhân, phải nói hạ tiện mới đúng." Tâm tình nàng đang rất tốt nên giúp hần sửa sai.

"Ta chưa từng hôn qua nam nhân, cho nên, thật sự rất tò mò."

"Nàng ——" Hần lâm vào chán nản.

Về mặt Bạch Linh Chi cười giảo hoạt lấy đi khăn che mặt, "Ngươi không nói lời nào, ta coi như ngươi không phản đối!"

Phút chốc không tìm thấy từ ngữ nào thích hợp để mắng nàng, tiếp theo nháy mắt Hoắc Húc Dương liền cảm giác được có hai mảnh mềm mại rơi vào trên trán mình.

Khuôn mặt tuấn tú đỏ lên, "Nàng. Nàng thật sự là không biết xấu hổ!"

Hần cho tới bây giờ chưa từng bị nữ nhân “phi lễ” như vậy.

"Đừng nóng vội, còn có cái này." Chợt, Bạch Linh Chi nhẹ nhàng hôn xuống lông mày của hắn, mũi, cuối cùng che cái miệng đang mím chặt kia, làm hắn tức giận đến nghiến răng.

"Vô sỉ!" Hắn mắng to.

Nàng cười duyên khách, hứng thú càng gia tăng, "Thì ra môi của nam nhân và môi của nữ nhân đều mềm mại như nhau, hôn lên cảm giác cũng không tệ lắm."

Hoắc Húc Dương gầm lên, "Nàng chơi đã chưa? Hoắc mỗ không muốn phụng bồi nữa, đi xuống. Ngồi."

Hơi thở ấm áp mùi đàn hương từ trong miệng, môi anh đào lại lần nữa che đi, cái lưỡi thom tho trơn trượt thăm dò vào trong miệng của hắn, trêu chọc đầu lưỡi của hắn, suýt nữa làm hắn ngạt thở (ghê vậy trời. chị bá đạo thế). Giờ đây trên mặt hắn xuất hiện một mảng đỏ ao không biết là giận hay là thẹn thùng.

"Ta vừa rồi làm rất đúng phải không?" Bạch Linh Chi nằm ở trên ngực hắn, cười khê hời.

Hắn cảm thấy bị khuấy nhục lớn tiếng khiển trách, "Yêu nữ!"

"Ha ha. Hai chữ này mắng thực chuẩn xác, nương ta là Ma Cơ, ta là con gái bà, bị kêu là yêu nữ cũng không quá đáng." Nàng không giận ngược lại cười nói.

Hắn khinh thường hừ lạnh một tiếng.

Ngay lập tức Bạch Linh Chi giạng hai chân ngồi trên thắt lưng hắn, một bộ dáng Bá Vương ngạnh thượng cung. "Không quan hệ, ta sẽ chịu trách nhiệm với người."

"Nàng lại muốn làm gì?" Cảm giác được sức nặng trên bụng, Hoắc Húc Dương sợ hãi kêu.

Nàng lơ đãng với sự kháng nghị của hắn, tự ý cởi bỏ vạt áo hắn, kéo ngoại bào ra (áo khoác ngoài), mập mờ trả lời: "Đương nhiên làm chuyện vợ chồng nên làm nha!"

"Yêu nữ, nàng đừng khinh người quá đáng!" Hắn không dám nghĩ trên đời này có loại nữ nhân không biết xấu hổ giống như nàng vậy, cư nhiên chủ động muốn "cường bức" nam nhân.

"Đừng tưởng rằng như vậy, Hoắc mỗ sẽ cưới nàng làm vợ!"

Đáng chết! Trước mắt hắn nên làm thế nào mới có thể thoát khỏi đây?

Chẳng lẽ hôm nay hắn nhất định phải "dâng hiến" cho nàng?

"Người không cưới ta cũng không sao, ta gả cho người là được rồi!" Bạch Linh Chi tiếp tục thoát đi áo trong Hoắc Húc Dương, lộ ra lồng ngực rắn chắc trơn nhẵn, ngón tay ngọc bương bình tò mò đùa bốn phía trên điểm lồi.

"Kỳ thật thân thể nam nhân và nữ nhân vẫn có chỗ tương tự thôi!"

Sắc mặt Hoắc Húc Dương tối sầm tức giận, "Nàng đùa bốn đứ chưa?"

"Người không cần phải lo lắng, ta từng nghiên cứu qua xuân cung đồ, biết kế tiếp nên làm như thế nào, không cần lo lắng ta sẽ làm đau người." Trò chơi chỉ mới bắt đầu, nàng mới không cần dừng lại đâu!

Nghe vậy, hắn không khỏi hút vào một ngụm khí lạnh.

Thậm chí ngay cả xuân cung mưu đồ cũng nhìn rồi! Trên đời này có lẽ chỉ có nàng dám tự nhiên nói ra lời này.

"Nàng, nàng quả thực là." Hoắc Húc Dương triệt để nghèo từ để nói.

Bạch Linh Chi ha ha cười, "Phóng đảng vô sỉ đúng hay không? Tự ta thay người nói được rồi. Bất quá, vẫn không thấy nhiều cô nương thẳng thắn giống như ta vậy, hay là người ưa thích nữ nhân bề ngoài điểm đậm đáng yêu, nhưng trong lòng chứa đầy rắn độc?"

"Dù sao tuyệt đối không phải nàng." Hắn tự nhận làm việc không hối hận, nhưng lần này hắn lại thua trên tay yêu nữ này. Nếu lúc ấy hắn không có chấp muốn đi đường núi thì cũng không phát sinh việc này.

Nàng cúi người thổi nhiệt khí bên tai hắn ôn nhu nói: "Mặc kệ người có thừa nhận hay không, đời này người không được quên ta."

Sắc mặt Hoắc Húc Dương một trận xanh, một trận trắng, "Dừng tay!" Hắn hận chết chính mình không thể động đây.

"Hắn là cầm mồm mới đúng chứ!" Dứt lời, Bạch Linh Chi cắn một cái ở trên xương bả vai của hắn, vẫn không bỏ qua, sau đó cái lưỡi mềm mại liếm quá

da thịt cổ họng hần, gieo xuống vô số dấu vết màu đỏ, còn xoi mói một phen, "Hương vị của người có điểm mặt thật."

Hần đỏ mặt tía tai gằm nhẹ, "Dừng tay! Nàng sẽ hối hận vì hôm nay đã làm như vậy."

"Cho dù hối hận thì thế nào? Dù sao làm cũng đã làm rồi." Nàng vẫn như cũ làm theo ý mình, động tác chậm rãi đi xuống, tà áo liếm qua một điểm lồi trước ngực hần, liền nghe Hoắc Húc Dương bật ra thắp thờ gấp. Nàng vừa lòng tặc lưỡi hỏi:

"Thích không?"

"Hoắc mỗ. Chưa từng hận một người giống như bây giờ!" Trong hàm răng hần nặn ra từng chữ một.

Bạch Linh Chi hé mở môi đỏ mọng, phát ra một chuỗi tiếng cười như chuông bạc, "Kỳ thật người là hận chính mình đối với ta có phản ứng, thích ta vuốt ve người, hôn môi người."

"Nàng quả thực là vô liêm sỉ!" Giọng Hoắc Húc Dương cấm hận nói.

Nàng buột miệng cười, "Những lời này đều đã mắng rồi, có thể đổi từ mới mẻ khác không? Nếu không có, ta đây tiếp tục thoát quần của người."
Cố ý muốn trêu chọc hần.

"Nàng yêu nữ này muốn cưỡng chế Hoắc mỗ đi vào khuôn khổ, không bằng một đao giết ta." Hần liền chết không theo.

"Theo ta biết chỉ có nữ nhân mới có lý tưởng lấy cái chết để bảo trụ trong sạch, không thể tin được nam nhân cũng sẽ như vậy nha!" Bạch Linh Chi cười châm chọc, phất chốc treo xuống từ trên người hần, "Ta chỉ muốn chơi với người một chút mà thôi, dù nói thế nào, chuyện như vậy ta cũng muốn người tỉnh ta nguyện, cùng với việc không thể động tứ chi khi làm chuyện vợ chồng, vậy thì sẽ không còn thú vị nữa!"

Khuôn mặt tuần tú Hoắc Húc Dương xanh mét, mím môi không nói.

"Tốt lắm, bây giờ ta sẽ giải khai huyết đạo của người. Chẳng qua, người không nên hành động thiếu suy nghĩ." Nói xong, đầu ngón tay điểm một cái, liền giải huyết cho hần.

Một khi lấy được tự do, Hoắc Húc Dương xoay mình muốn ra tay phản chế —

"Ách." Nội lực bị kiềm hãm, làm cho công phu của hần thi triển không được.

Bạch Linh Chi biết trước sẽ như vậy. Nàng nhin không được liếc mắt, đeo khăn che mặt lại đi lên,

"Ta không phải đã dặn người dừng hành động thiếu suy nghĩ sao? Phương thức điểm huyết độc môn của nương ta. Cho dù đã giải huyết, cũng phải chờ thêm một canh giờ, nội lực mới có thể khôi phục, cho nên tốt nhất người nên nghỉ ngơi, tối nay ta trở lại thăm người."

Về mặt hần xấu hổ mặc lại áo lót và ngoại bào, nửa ngày nói không ra lời.

Giờ khắc này, hần rất thống hận bản thân bị mù hai mắt.

Hoắc Húc Dương một tay chống gậy trúc, một tay vịn vách tường, ra khỏi phòng, nghĩ rằng mình không thể ngồi ở đây đợi chết, nếu không khó bảo toàn yêu nữ kia sẽ không trở lại vườn ma chương với mình, đến lúc đó một thân trong sạch của hần khó có thể giữ được.

Ai! Uống phí hần có một thân võ nghệ, lại liên tiếp bại trong tay nàng, luân phiên chịu nhục, thật sự thẹn với sư môn.

Hiện nay Hoắc Húc Dương một lòng chỉ muốn tìm được chỗ kiếm đồng bị nhốt, sau đó mau rời khỏi nơi đây.

Bỗng nhiên trong lúc đó, bên tai vang lên tiếng gió ào ào, một đạo nhìn như mềm yếu, thực tế chương phong cường ngạnh nghênh diện bổ tới, trong lòng hần cả kinh, không cần nghĩ ngợi tức khắc lấy gậy trúc làm kiếm, chiêu thức phiêu dật tuyệt luân chống lại đối phương.

Người tới đến tột cùng là ai?

Hơn nữa xuất một chiêu này tựa hồ che đậy ý vị thăm dò.

Tại đây điện quang Thạch hóa, chương phong chợt thu.

Hoắc Húc Dương tiêu sái xoay người, đổi công làm thủ, cùng người tới mặt đối mặt. Chờ đối phương chủ động mở miệng nói rõ mục đích đến đây.

"Minh Nguyệt kiếm pháp?" Ánh mắt Ma Cơ đông lạnh liếc nhìn hần, khuôn mặt xinh đẹp lộ ra hận ý. "Sở Vân Cao là gì của người?"

Nghe thấy tiếng nói đối phương tựa hồ là một nữ tử trung niên, thì có chút kinh nghi bất định, lại tiếp tục nghe thấy nàng gọi tục danh của ân sư, nghi hoặc trong lòng càng đậm.

"Chính là gia sư." Hần thẳng thắn bộc trực nói.

Nghe vậy, trên mặt Ma Cơ dưới sự giầy vò của hận ý đã hơi hơi bị bóp méo.

"Nguyên lai người là đệ tử phái Tung Sơn, đồ đệ Sở Văn Cao, thật tốt quá, thật sự là quá tốt!" Không nghĩ tới trải qua nhiều năm như vậy, bọn họ lần nữa nhắc lên quan hệ.

Hần không khỏi cảm thấy buồn bực, "Tiền bối quen biết gia sư?"

"Ha ha, không chỉ quen biết." Rõ ràng là tiếng cười kiêu my, nhưng lại làm da đầu kẻ khác run lên.

Hoắc Húc Dương hữu lễ ôm quyền, "Không biết nên xưng hô tiền bối như thế nào?"

"Ma Cơ." Ma Cơ cười lạnh nói.

Ma Cơ? Đây không phải.

"Nương." Bạch Linh Chi vừa nghe được tin tức liền hốt ha hốt hoảng chạy tới đây, chỉ sợ lộ ra dấu vết, khiến cho mẫu thân biết thân phận Hoắc Húc Dương, hạ sát thủ với hắn, đến lúc đó thì xong rồi.

"Nương, người. Các người."

Quả nhiên, bà chính là mẹ ruột Bạch Linh Chi, cũng chính là cốc chủ Ly hồn cốc. Hoắc Húc Dương không dám khinh thường, bắt đầu đề phòng nghiêm đôn bà.

Ma Cơ liếc qua vẻ mặt xấu hổ của ái nữ, giọng điệu mang theo sự trách cứ, "Nữ nhi ngoan, người thế nhưng gạt nương chuyện quan trọng như vậy, có phải hay không vì nương quá cưng chiều con? Mới khiến cho tâm của con hướng về người ngoài?"

"Nương, người ta không phải cố ý mà." Nàng sử dụng công phu làm nũng của mình.

"Con biết nương không thích con cùng người trong giang hồ lui tới, nhưng con chỉ là chơi đùa với hắn, mấy ngày nữa sẽ để hắn đi, hắn là không nghiêm trọng như vậy chứ. Người không nên tức giận nha!"

"Thật sự là chơi đùa?" Nữ nhi là nàng sinh, có nói dối hay không, vừa thấy liền biết.

Bạch Linh Chi khẽ cắn môi, "Đương nhiên là thật."

"Kỳ thật nương cũng không phải cảm tuyệt đối người cùng người trong giang hồ lui tới, mà là vài môn phái trong đó, làm việc khiến người ta buồn nôn, đặc biệt là phái Tung Sơn, cho nên nương từng thề, chỉ cần để cho ta nhìn thấy một người liền giết một người, nhìn thấy hai người liền giết hai người." Nét mặt âm tàn Ma Cơ tươi cười càng thêm vài phần ma tính.

Ngực Bạch Linh Chi trầm xuống, "Nương, người không nên giết hắn!"

"Như thế nào? Người không phải chỉ đùa giỡn với hắn thôi sao, luyện tiếu rồi à?"

Nghe hai mẹ con nói xong, Hoắc Húc Dương có thật nhiều nghi hoặc không giải thích được, "Tiền bối và phái Tung Sơn rốt cuộc có thâm cừ đại hận gì? Không nên lập lời thề độc như vậy."

"Đi về hỏi sư phụ người thì biết, bất quá." Ma Cơ tà tà cười, "Vậy phải xem người có mạng xuống núi hay không."

Bạch Linh Chi gấp đến độ che ở trước mặt Hoắc Húc Dương, ăn nói khép nép xin tha cho hắn, "Nương, hắn là người mù đã đủ đáng thương, người tha cho hắn đi, con sẽ đi bắt những đệ tử khác của phái Tung Sơn cho người trút giận có được không?"

Tuần dung trầm xuống Hoắc Húc Dương khẽ quát, "Yêu nữ này nếu nàng muốn bắt đệ tử khác phái Tung Sơn, không bằng hiện tại giết chết Hoắc mỗ, Hoắc mỗ không muốn liên lụy người khác."

"Người. Người mau câm miệng! Ta ở đây đang cứu người, người có biết hay không?" Bạch Linh Chi bởi vì tính cách ngay thẳng và chính nghĩa của hắn chọc cho tức giận tới mức giậm chân.

Tiếng cười Ma Cơ phát ra khiến cho người ta dựng tóc gáy. "Quả nhiên là sư phụ gì thì sẽ dạy ra đồ đệ ấy, chỉ giới già nhân giả nghĩa."

Bề ngoài Hoắc Húc Dương nhìn như bình thản, nhưng nội tâm vẫn khó nén thấp thòm. "Xin tiền bối không cần ô nhục gia sư."

"Sở Văn Cao mấy năm này có khỏe không?" Bà không có ý tốt cười hỏi.

Hắn dựa theo tình hình thực tế trả lời. "Gia sư tốt lắm."

"Không thể nghĩ tới nội lực của hắn vượt qua sự tưởng tượng của ta, còn có thể sống lâu như vậy, mạng thật đúng là cứng rắn nha! Bất quá, ta cũng

không hy vọng hấn chết sớm, vậy thì quá tiện nghi cho hấn" Lời nói Ma Cơ làm cho mày hấn hơi nhú lên.

Bạch Linh Chi nững nụ vịn vịn cổ tay áo bà, "Nương, người đừng làm khó hấn nữa, giết một người mù sẽ không có cảm giác thành tựu, hơn thế nữa còn tự hạ thấp mình."

"Ta có thể tạm thời không giết hấn ——"

"Lời của mẹ còn chưa nói hết." Ma Cơ tròn mắt nhìn nàng một cái, "Trước tiên giam lỏng hấn ở trong phòng, sau đó cho người đi phái Tung Sơn thông báo, muốn Sở Vân Cao tự mình đến chuộc người."

Sắc mặt Hoắc Húc Dương đột nhiên thay đổi, "Tiền bối đừng mơ tưởng dùng văn bối uy hiếp gia sư."

"Khẩu khí thật lớn! Ngươi có tự tin đánh thắng được ta sao?"

Hấn hít sâu một hơi, khẩu khí rét lạnh trả lời: "Văn bối thà chết cũng sẽ không trở thành công cụ uy hiếp của sư môn."

"Được, tốt lắm" Giọng nói vừa dứt, loáng một cái Ma Cơ mạnh mẽ bắn ra một đạo khói màu trắng. Khi Hoắc Húc Dương phát hiện sự khác thường thì đã né tránh không kịp, bị làn khói kia đánh trúng, nháy mắt ngã xuống đất.

"Nương, không được ——" Bạch Linh Chi kinh hô, đến đã không kịp nữa.

"Yên tâm, hấn không chết." Nhìn bộ dáng nữ nhi sốt ruột, trong lòng bà hiểu rõ.

Bạch Linh Chi đau lòng nâng Hoắc Húc Dương dậy, "Hoắc đại ca, ngươi không nên oán nương ta."

"Phù Linh, Kết Nganh." Ma Cơ quay đầu gọi hai vị tỷ nữ, nghiêm khắc hạ lệnh. "Dem tiểu tử này nhốt vào trong phòng, trông coi, không cho phép bất luận kẻ nào tiếp cận."

Hai người nom nớp lo sợ nhận nhiệm vụ.

Đêm đó, Kết Nganh và Phù Linh hoàn toàn chấp hành nhiệm vụ gác ở bên ngoài, ngay cả mí mắt cũng không dám chớp một cái.

"Tiểu thư. . . ." Thấy Bạch Linh Chi đi tới, hai người đồng thời lên tiếng muốn ngăn trở nàng tiến vào, không ngờ nàng không nói lời nào, liền trực tiếp điểm huyệt các nàng, đỡ phải lãng phí lời lẽ.

Hoắc Húc Dương ngồi ở trên giường, thần chí vẫn như trước hết sức thanh tỉnh, chợt nghe thấy có người vào cửa, đi thong thả về phía mình, tiếp theo liền giải khai huyệt đạo trên người, trả lại tự do cho hấn.

Hoắc Húc Dương ngẩn ra, "Nàng."

"Hoắc đại ca, ta hiện tại không có nhiều thời gian nghe lời giáo huấn của ngươi, mau đi cùng ta!" Bạch Linh Chi nâng khuỷu tay hấn lên, lại bị hấn đẩy ra, không khỏi tức giận nằng. "Ai nha! Đến lúc nào rồi, ngươi còn băn khoăn cái gì nam nữ thụ thụ bất thân, nếu không đi, chờ ta nương đến đây, ngay cả ta cũng không cứu được ngươi."

Trong lòng hấn hồ nghi hơn là kinh ngạc, cho là nàng đang chơi trò chơi mới.

"Nàng muốn thả ta?"

Bạch Linh Chi kiên quyết kéo hấn ra ngoài, rất sợ rời khỏi quá trễ sẽ bị tóm gậy.

"Đi đi mà? Ta không muốn thấy ngươi bị nương ta giết đầu, được rồi! Hãy bót sàm ngôn đi, ta dẫn ngươi đi đến một mật đạo, nơi đó sẽ không có người biết, kiếm đồng của ngươi hiện đang chờ ở bên ngoài, sau khi ra khỏi đây, các ngươi hãy nhanh chóng xuống núi, ta sẽ nghĩ cách làm vướng chân nương ta, không để bà đuổi theo các ngươi."

Chuyện đã đến nước này, chỉ có thể tin tưởng nàng, hơn nữa tình huống đặc thù. Cho nên Hoắc Húc Dương không hề cự tuyệt sự trợ giúp của nàng. Được Bạch Linh Chi dìu đỡ, hấn vòng qua tầng tầng lớp lớp giống như mê cung trong mật đạo, cuối cùng cũng đến lối ra.

"Tới rồi!" Khi bọn hấn vừa ra khỏi khe hẹp, liền nghe thấy tiếng kêu quen thuộc.

"Công tử."

Tâm tình của hấn hơi bị phấn chấn. "Cát Lợi, ngươi không sao chứ?"

Cát Lợi hân hoan đáp, "Ta còn tưởng rằng công tử trốn không thoát đến đây, thật sự là quá tốt!"

"Các ngươi muốn ôn chuyện cũ thì về sau còn nhiều cơ hội cứ từ từ mà ôn, hiện tại các ngươi nên nhanh chóng xuống núi, có thể đi được bao xa thì đi."

Bạch Linh Chi lưu luyến nói lời thúc giục.

Lời nói huyền bí: "Hoắc đại ca, ngươi không được quên ta nha! Ta cam đoan chúng ta rất nhanh sẽ gặp lại."

Hoắc Húc Dương tạm thời không biết nói gì. "Hoắc mỗ muốn khuyên cô nương một câu, không nên tiếp tục lấy tánh mạng của người khác ra để đùa giỡn nữa, vạn nhất phạm phải sai lầm lớn, hối hận cũng không kịp."

Phốc! Bạch Linh Chi cười tươi như hoa, yêu kiều liếc mắt một cái, "Ngươi người này miệng lúc nào cũng chứa đầy đạo lý lớn như vậy, bắt quá, ta chính là thích ngươi điểm này."

"Khụ." Hần hắng giọng, có chút xấu hổ. "Hoắc mỗ đa tạ cô nương."

Nàng hí hóp đôi mắt đẹp lại thành một đường, "Vậy ta có thể đòi quà tạ lễ không?"

"Quà tạ lễ?"

Đang lúc Hoắc Húc Dương hết sức buồn bực, xuyên thấu qua một tầng sa mỏng, hai mảnh cánh môi che trên cái miệng hân.

Một bên Cát Lợi thấy thế con ngươi không khỏi muốn lòi ra ngoài.

Bạch Linh Chi thừa dịp trước khi hân mở miệng giáo huấn nàng đã lên tiếng thúc giục, "Trước mặt đi thẳng là có thể xuống núi, không nên trì hoãn nữa, các ngươi đi nhanh đi!"

Lấy tay lau lau môi, vẻ mặt Hoắc Húc Dương xấu hổ chóng gậy trúc đi nhanh về phía trước.

"Cát lợi, ngươi còn ngơ ngác ở đó làm gì?"

"Dạ! Ta tới đây, công tử." Cát Lợi thật vất vả phục hồi tinh thần lại, bận rộn theo sau, bắt quá hân thật sự rất tò mò, giữa bọn họ đến tốt cùng đã chuyện gì xảy ra chuyện gì. (nhiều chuyện chứ tò mò gì? >_<)

Bên tai nghe thấy tiếng người trong chợ, Cát Lợi cẩn thận diu hân, để tránh người khác đụng phải. "Công tử, chúng ta đã đến Lộc Minh trấn rồi, cách Hiệp Khách trang chỉ còn lại không tới nửa ngày đường, người hân là một môi rồi, có muốn tìm một chỗ dùng cơm hay không?"

Hoắc Húc Dương trầm ngâm hạ xuống, "Cũng tốt."

Hân trái phải nhìn xung quanh, "Ừ, làm sao mà tìm một chỗ tốt đây?"

Bỗng dung, một giọng nữ bao hàm ý vui mừng bất ngờ vang lên. "Tam sư huynh!"

Giọng nói này là

"Ngũ sư muội!" Hoắc Húc Dương rất nhanh đã nhận ra.

Quả nhiên để cho hân đoán trúng, chỉ thấy một cô nương mang bội kiếm trên lưng, dung mạo xinh đẹp tuyệt trần, mừng rỡ như điên chạy tới vị trí bọn họ, vẫn không quên quay đầu thét to, "Nhị sư huynh mau tới! Ta tìm được Tam sư huynh rồi!"

Cảm giác được có người vọt tới trước mặt mình, Hoắc Húc Dương vén môi mỉm cười, "Sư muội, muội và nhị sư huynh làm sao có thể vừa khéo xuất hiện ở chỗ này?"

Đường Nhụy ý cười dạt dào liếc hân, "Cái này phải hỏi Tam sư huynh, rõ ràng nói trước bảy ngày sẽ đến, ai biết được kéo dài tới hôm nay mới xuất hiện chứ? Hại mọi người lo lắng nửa ngày, biết huynh nhất định sẽ đi ngang qua chỗ này, cho nên, đại sư huynh đặc biệt bảo chúng ta đến chờ huynh."

Một tiếng bước chân khác lúc này cũng chạy tới. "Ta nói này tam sư đệ, ngươi thật chậm chạp, có phải là giữa chừng chạy đến chỗ nào đó tiêu dao không!" Diện mạo thô kệch Trương Kỳ hào khí chất vấn.

Hoắc Húc Dương thần nhiên tóm lược. "Không có gì, chẳng qua là bị một chút chuyện nhỏ khiến cho trì hoãn, còn phải làm phiền nhị sư huynh tới đón ta, thật là ngại quá."

"Chúng ta là sư huynh đệ đồng môn, ngại ngại cái gì, thấy ngươi không có việc gì, mọi người cũng yên lòng." Hân sáng khoái vỗ vai sư đệ.

"Không phải nhị sư huynh nói ngươi, mắt ngươi nhìn không thấy, hết lần này tới lần khác thích chạy ra bên ngoài, ngươi không hiểu được chúng ta có bao nhiêu lo lắng đâu, ngay cả sư phụ cũng thường xuyên hỏi thăm ngươi."

"Sư phụ người có khỏe không?" Nói đến sư phụ, loại tình cảm quan tâm mà không lời nào có thể miêu tả hết được.

Trương Kỳ mở miệng muốn nói gì, lại bị Đường Nhụy cắt đứt.

"Nhị sư huynh, mọi người đứng ở bên ngoài nữa, đằng trước có một khách điểm, vào trong rồi nói sau." Nàng nói.

Hắn gõ xuống đầu óc của mình, cười ha ha, "Xem ta kìa thấy tam sư đệ cái gì cũng quên hết, nhanh lên, nhị sư huynh cần phải uống vài chén với ngươi."

Vì thế bốn người rất nhanh đến một góc của khách điểm ngồi vào chỗ của mình, kêu đồ ăn, uống rượu, ăn uống thật vui vẻ.

Đường Nhụy thấy hắn cạn một ly lại một ly, nhẹ giọng ngăn lại, "Nhị sư huynh, huynh không nên uống say, đừng quên chúng ta còn phải chạy về Hiệp Khách trang."

"Ta biết, chẳng lẽ muội đã quên nhị sư huynh ngươi là ngàn chén không say sao?" Tường Kỳ trước đến nay rất tự tin với tửu lượng của mình. "Tam sư đệ, chén này ta mời ngươi."

Hoắc Húc Dương nâng chén đáp lễ, tiến đến bên môi khẽ nhấp một cái, "Nhị sư huynh, hàng năm trong khoảng thời gian này sư phụ đều bế quan, tính thời gian cũng đã dài lắm rồi, sao người còn chưa xuất quan?"

Tường Kỳ nhất thời nghẹn lời, "Ách, này."

"Thế nào? Có cái gì không đúng sao?"

Tường kỳ sờ sờ cái ót, không biết nên bắt đầu nói từ đâu.

"Theo lý thuyết hẳn là như vậy không sai, nhưng mà đến tận hai ngày nay vẫn không thấy sư phụ ra ngoài, bởi vậy đại sư huynh và tứ sư đệ chỉ sợ bên trong đã xảy ra tình huống xấu gì rồi, cả ngày canh giữ ở bên ngoài, nhưng lại không dám tùy tiện xông vào."

"Đúng nha! Cho nên chúng ta dự định đợi tam sư huynh trở về, cùng nhau thương lượng một chút nên xử lý như thế nào." Đường Nhụy đem quyết định của mọi người nói cho hắn biết.

Sắc mặt Hoắc Húc Dương nghiêm túc, "Vậy chúng ta đừng kéo dài thời gian nữa, ăn no rồi lập tức lên đường."

Hiệp Khách trang là đại biểu của chính nghĩa, chiếm giữ địa vị cao trên giang hồ, đã nhiều lần đảm nhiệm chức vị Minh Chủ Ngũ Nhạc hiệu lệnh võ lâm, là chỗ ở của chương môn nhân Sở Vân Cao trung nhạc phái Tung Sơn.

Biết được tam sư đệ trở về, đại đệ tử Dịch Mục Hành phái Tung Sơn lập tức thở ra một hơi, như trút được gánh nặng bước nhanh tới, đi theo phía sau là tứ sư đệ Chung Nghiên Thụ, hai người đang hết sức luống cuống, có thể thêm nhiều người thương lượng cũng là chuyện tốt.

Dịch Mục Hành kích động cầm hai cổ tay của hắn, "Tam sư đệ, ngươi cuối cùng đã đến."

Hắn trở tay lại nắm lấy tay đối phương, "Thực xin lỗi, đại sư huynh, để cho huynh lo lắng rồi."

"Tam sư huynh, huynh có thể trở về thật sự là quá tốt." Chung Nghiên Thụ hiểu được chỉ cần có hắn ở đây, cho dù là chuyện đại sự gì cũng đều có thể giải quyết.

"Sư phụ bế quan đã trễ hơn nửa tháng so với trước kia, cho tới hôm nay mà người còn chưa xuất quan, sẽ không phải là đã xảy ra chuyện gì chứ?"

Đường Nhụy lắc đầu, không muốn phá hư phương hướng suy nghĩ. "Sẽ không! Nếu sư phụ gặp chuyện không may, Qua Bá hẳn là sẽ ra ngoài nói cho chúng ta biết mới đúng."

"Thế nhưng mười năm nay, mỗi lần sư phụ bế quan đều chọn lúc này, các ngươi không cảm thấy thật kỳ quái sao?" Tường Kỳ càng nghĩ càng không đúng.

"Huống hồ trước khi sư phụ bế quan, khí sắc không được tốt lắm, giữa hai long mây tựa hồ có một cỗ hắc khí."

"Thật vậy chăng? Nhị sư huynh, anh mới trọng yếu như vậy, sao huynh không nói sớm?" Nàng trách cứ hỏi.

Hắn cười khan một tiếng, vì sơ suất của mình mà kiếm có.

"Ta nghĩ sư phụ nội lực thâm hậu, người bình thường muốn thương tổn hẳn là không có khả năng, ta còn tưởng rằng mình nhìn lầm rồi, kìa. Vậy bây giờ nên làm cái gì?"

"Tam sư đệ, ngươi cho là thế nào?" Dịch Mục Hành trầm mặc bỗng nhiên hỏi Hoắc Húc Dương.

Chung Nghiên Thụ cũng muốn nghe một chút ý kiến của hắn. "Tam sư huynh, huynh nói đi!"

"Tam sư huynh." Đường Nhụy gấp gáp muốn biết quyết định của hắn.

Hoắc Húc Dương im lặng một lát, "Đi thôi! Chúng ta cùng đồng lòng đi mời sư phụ xuất quan."

Mọi người đi tới trước một cửa đá có hai phiến đá cắm sâu trong đất, đặt song song thành một hàng, hấn dẫn đầu quỳ xuống trước, "Sư phụ, đồ nhi đã trở lại, đặc biệt đến thỉnh sư phụ xuất quan."

Những người khác cũng đồng loạt quỳ xuống. "Sư phụ, người không có chuyện gì thì phải nói với mọi người một tiếng, đừng làm cho chúng con lo lắng." Trương Kỳ đưa tay thành hình dáng một cái loa, lớn tiếng hướng cửa động hô.

Đường Nhụy mắt không chớp nhìn cửa đá, "Sư phụ, Nhụy nhi cũng tới xin người xuất quan, nếu người không ra, con cùng sư huynh bọn họ sẽ đi vào."

"Sư phụ."

"Sư phụ."

Các đệ tử thay nhau kêu to tựa hồ sinh ra tác dụng, cửa đá đóng chặt bỗng chốc mở ra. "Sư phụ xuất quan!" Trương kỳ cao giọng hô to lên.

Bất quá mới thời gian một cái nháy mắt, biểu tình mọi người đều thay đổi, bởi vì Sở Vân Cao bị một lão nhân ôm đi ra, toàn bộ mọi người xông lên.

"Sư phụ!"

Hoắc Húc Dương được Đường Nhụy dìu đi, nghe thấy tiếng kêu mọi người khác thường, hồi lâu không kiềm được hỏi. "Ngũ sư muội, sư phụ đã xảy ra chuyện gì?"

"Muội, muội không rõ lắm." Khuôn mặt nàng nhỏ nhắn nói.

Qua Bá ôm chặt chủ tử, cước bộ không ngừng nghỉ đi về phía trước, hướng mọi người bỏ lại một câu, "Chương môn trúng độc quá sâu, đã không cách nào tự mình vận khí, các ngươi mau tới giúp một tay."

Trúng độc?!

Mọi người hai mặt nhìn nhau, nhưng không rảnh để hỏi, toàn bộ đi theo.

Bạn đang đọc truyện *Mời Tân Lang Lên Kiệu Hoa* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 4

Từng trận khói trắng tỏa ra theo lòng bàn tay của Hoắc Húc Dương, mồ hôi không ngừng chảy ra, ướt đầm quần áo trên người, hấn vẫn đang tập trung tinh thần truyền thụ nội lực liên tục vào trong cơ thể sư phụ, mới miễn cưỡng khống chế được độc tính quý dị hay thay đổi kia.

"Tam sư đệ, kế tiếp đến phiên ta, ngươi xuống dưới nghỉ ngơi đi!" Dịch Mộc Hành vẫn không quên mình là đại sư huynh, nên hấn phải chịu trách nhiệm lớn hơn các đệ tử khác.

Đường Nhụy một mặt giúp hấn lau mồ hôi, một mặt khuyên bảo, "Mọi người đều muốn thay phiên, Tam sư huynh, huynh trước hết nên nghỉ ngơi đi, để cho đại sư huynh thay thế." Nếu không phải nội lực nàng yếu nhất, nàng cũng muốn giúp một tay.

Đợi đến một đoạn thời gian nữa, Hoắc Húc Dương mới chậm rãi thu hồi nội lực. "Vậy phiên tới đại sư huynh rồi, sư phụ trúng độc hết sức âm tàn, phải tránh gấp gấp quá mức."

"Ta hiểu được." Dịch Mộc Hành dìu hấn xuống giường, giao cho sư muội, tự mình tắc co chân lại, đem song chương dán trên lưng sư phụ, lần nữa vận chuyển nội lực hùng hậu, làm cho độc tính tụ lại thành một chỗ.

Dìu Hoắc Húc Dương ra khỏi phòng, người bên ngoài vội vàng hỗ trợ châm trà rót nước.

"Tam sư huynh, huynh nên uống một ngụm trà nghỉ trước đã." Ánh mắt Chung Nghiên Thư ân cần nhìn vào bên trong, "Sư phụ tình huống như thế nào? Rất nghiêm trọng sao?"

Trương Kỳ trong miệng nói lảm bảm, "Thật là lạ, chương ấn trên ngực sư phụ là có từ lúc nào? Sao tất cả mọi người không biết? Đầu tại ta sơ suất, nên phát hiện sớm một chút mới đúng."

Nghe thấy hấn tự trách mình, nét mặt Hoắc Húc Dương càng thêm đông lại.

"Nhi sư huynh, ta nghĩ việc này không thể trách huynh, bởi vì sư phụ đã trúng độc hấn là một thời gian dài rồi."

Đường Nhụy kêu lên, "Sao có thể như vậy được?"

Lúc này Chung Nghiên Thư mới chợt hiểu hiểu ra, "Khó trách. Khó trách sư phụ đều phải bế quan hàng năm, chúng ta vẫn còn cho là người muốn tu luyện võ học cao siêu hơn, thì ra là vì muốn vận công trừ độc."

"Như vậy bây giờ sư phụ đã bị độc đánh bại." Tường Kỳ há to mồm, không dám tin. "Đến tận cùng là người nào hạ độc, tâm địa ác độc như thế?"

"Vấn đề này chỉ sợ chỉ có bản thân sư phụ mình hiểu rõ." Trong đầu Hoắc Húc Dương hiện lên một ý nghĩ, chỉ có điều qua nhanh, chưa kịp bắt lấy đã không thấy tăm hơi.

Tường Kỳ quát to một tiếng, "Có! Chúng ta có thể hỏi Qua Bá, ông ấy đi theo bên cạnh sư phụ hơn hai mươi năm rồi, nhất định sẽ biết được là ai đã hạ độc thủ."

"Nếu chương môn không đồng ý, hỏi ta cũng vô dụng." Giọng nói già nua cứng nhắc sau lưng bọn họ xuất hiện.

Tường Kỳ tròn to mắt, "Ta nói nè Qua Bá, tánh mạng mới là chuyện quan trọng, ông muốn trung thành cũng phải xem thời điểm, vạn nhất sư phụ có chuyện không hay xảy ra, tâm ông còn có thể yên ổn được sao?"

Vành mắt Đường Nhụy ửng đỏ chùi nhỏ, "Nhi sư huynh, huynh đừng nói lung tung, sư phụ sẽ không có việc gì đâu."

"Sư muội nói đúng, miệng nhi sư huynh chính là ói không ra ngà voi." Yết hầu Chung Nghiên Thư dao động nói.

"Đúng đúng, đều là ta không đúng." Hấn gơ hai tay đầu hàng. "Qua Bá, ông nhanh một chút có thể nói cho chúng ta biết phải làm gì mới có thể cứu sư phụ, rốt cuộc người đã trúng độc gì?"

Qua Bá hơi do dự.

"Qua Bá, tánh mạng sư phụ sớm tối nguy hiểm, thời gian cấp bách, xin ông nói cho chúng ta biết." Hoắc Húc Dương khẩu khí ôn hòa, nhưng thần sắc lại dị thường kiên quyết.

"Được rồi! Chuyện cho tới bây giờ, ta không nói cũng không được." Qua Bá chịu không được mọi người truy vấn, nhả ra từng chữ.

"Chương môn đã trúng phải Huyền Âm chương của Ngũ Độc giáo, loại độc này rất âm tàn, người trúng phải nó sẽ không lập tức chết, nhưng vẫn không cách nào bức ra, chỉ có thể khiến nó quay quanh trong lục phủ ngũ tạng, chịu đựng nó đốt cháy mà thống khổ. Những năm gần đây, chương môn hoàn toàn dựa vào nội lực thâm hậu để áp chế nó. Nhưng, thời gian càng lâu, thương tổn thân thể càng nhiều."

Mọi người kinh ngạc nói không ra lời.

Tường Kỳ đập bàn đứng lên, "Không có khả năng! Sư phụ ngày thường thoát nhìn giống như người bình thường, sao có thể sẽ." Nói tới đây, cổ họng đã vướn lại.

"Ai!" Qua Bá cau mày, "Nếu có thể lấy được giải được là tốt rồi."

Nghe thấy hấn thì thảo tự nói, Hoắc Húc Dương hơi bị kích động, "Qua Bá, cái gì giải được?"

Hấn phun ra nuốt vào nói: "Ách, không, không có giải được."

"Ta rõ ràng nghe thấy ông nói nếu có thể lấy được giải được là tốt rồi, Qua Bá, việc đã đến nước này, ông còn giấu diếm gì nữa? Rốt cuộc giải được ở nơi nào?" Thính lực Hoắc Húc Dương thuộc dạng kinh người, ai cũng đừng nghĩ có thể qua mặt được.

Ánh mắt Qua Bá tập trung lại, mặt lộ vẻ khó khăn,

"Cho dù biết cũng vô dụng, chương môn căn bản khinh thường đi xin thuốc giải của bà ta, thay vì mở miệng cầu xin, bị đối phương nhục nhã, hấn thà rằng lựa chọn cái chết."

Lòng Đường Nhụy nóng như lửa đốt, "Người kia rốt cuộc là ai, ông mau nói nha!"

"Chính xác. Chủ nhân của Huyền Âm chương chính là Ma Cơ." Qua Bá cuối cùng nói ra chân tướng.

Thân hình Hoắc Húc Dương chấn động, "Ma Cơ?"

Như vậy, sự tình rốt cục là như thế nào.

Xem ra sư phụ có quen biết với Ma Cơ, hơn nữa còn kết thù sâu đậm. Cho nên bà ấy mới hạ độc thủ người, thậm chí biết hẳn là đệ tử phái Tung Sơn, thì miệng luôn nói muốn giết hẳn.

"Tam sư đệ, người quen biết nàng?" Trương Kỳ thấy hẳn phản ứng khác thường, không khỏi hỏi.

Hắn sờ cảm dưới, khẩu khí ngưng trọng, "Ta may mắn từng cùng bà giao thủ ở Ly Hồn cốc, đáng tiếc thua trên tay bà, lúc ấy nghe khẩu khí của bà, tựa hồ chứa nhiều hận ý với sư phụ."

Qua Bá bóp cổ tay, "Thì ra những năm gần đây bà ta ẩn cư ở trong núi sâu, khó trách tìm khắp nơi đều không thấy bóng dáng, nếu biết sớm một chút, cho dù phải liều chết, ta cũng phải giúp chường môn lấy được giải dược."

Trương Kỳ vỗ vỗ bộ ngực, "Hiện tại biết vẫn không muộn, ngay bây giờ ta sẽ đi đoạt giải dược từ tay bà ta."

"Nhị sư huynh, huynh không nên vọng động." Tay Hoắc Húc Dương ngăn cản tính tình dễ xúc động của hắn.

"Vô công của Ma Cơ biến hoá kỳ lạ khó dò, ta và huynh không phải là đối thủ của bà, có lẽ nên cùng các sư huynh đệ khác bàn bạc kỹ hơn sau đó hãy ra quyết định."

Đường Nhụy cũng sợ hẳn tùy tiện chạy tới ngược lại làm hư chuyện. "Ta xem nhị sư huynh nên đi vào thay thế đại sư huynh đi, chờ tình trạng sư phụ ổn định rồi nói sau."

"Đã biết, vậy vào trước." Trương Kỳ sờ sờ cái mũi quay về bên trong phòng.

Mấy ngày sau, mọi người lòng tràn đầy chờ đợi nhìn Dịch Mộc Hành từ trong phòng đi ra, thấy hẳn lắc đầu, tâm mọi người không khỏi đi xuống.

"Sư phụ vẫn là không đồng ý? Vậy bây giờ nên làm cái gì?" Trương Kỳ kêu to, "Chẳng lẽ muốn chúng ta trơ mắt nhìn sư phụ bị độc hành hạ mà chết sao?"

Trên khuôn mặt nhỏ nhắn Đường Nhụy tràn đầy lo lắng, "Đại sư huynh, sư phụ có nói người và nữ nhân Ma Cơ kia đến tột cùng có thâm cừu đại hận gì không, bà ta vì sao phải dùng phương thức ác độc như vậy tra tấn sư phụ chứ?"

Hắn uể oải lắc đầu, "Sư phụ không nói gì, chỉ nói chính tà bất lưỡng lập, muốn ông ấy vì sống sót mà cúi đầu với Ma Cơ, chẳng bằng ông ấy tình nguyện tự mình chịu chết."

"Nếu như vậy, không bằng chúng ta thay thế sư phụ đi xin giải dược." Chung Nghiên Thư lớn tiếng đề nghị.

Trương Kỳ đem tay phải đánh qua tay trái, nhếch miệng cười to, "Đừng vậy! Chúng ta trước tiên có thể dùng cho sư phụ biết, chờ đến khi lấy được giải dược, lại lừa gạt ông ấy ăn vào, sau đó nếu sư phụ trách tội xuống dưới, thì độc của người cũng đã được giải, tùy tiện để lão nhân gia xử phạt chúng ta, các người cảm thấy thế nào?"

"

"Ta tán thành." Đường Nhụy và Chung Nghiên Thư dẫn đầu bày tỏ ý kiến ủng hộ.

Hắn luân phiên liếc xéo hai vị sư huynh đệ, "Đại sư huynh và tam sư đệ không tán thành biện pháp của ta sao?"

Dịch Mộc Hành thận trọng nghiêng nhìn Hoắc Húc Dương, "Tam sư đệ, nếu người và Ma Cơ từng gặp mặt nhau một lần, theo ý của người, bà ta sẽ dễ dàng giao ra giải dược sao?"

"Rất khó." Đây là lời nói thật. "Bất quá, chuyện cho tới bây giờ chỉ có thể thử một lần."

Trương Kỳ không cho là đúng, "Ta nói tam sư đệ, người không cần phải luôn đề cao chí khí người khác, hạ thấp uy phong mình, tốt xấu chúng ta cũng là "Tung Sơn tam hiệp", ba người liên thủ, muốn đối phó một nữ nhân sẽ không có vấn đề gì?"

"Nhị sư huynh, sự tình không có dễ dàng giống như huynh nghĩ đâu." Hoắc Húc Dương không hy vọng Trương Kỳ quá mức khinh địch, ngay cả bản thân hắn cũng không có nắm chắc.

"Hiện tại cứu sư phụ quan trọng hơn, đại sư huynh, chúng ta lập tức xuất phát."

Dịch Mộc Hành trầm ngâm xuống.

"Nhưng ba người chúng ta đều đi hết, sư phụ ông ta tuyệt đối sẽ sinh nghi, huống hồ trước mắt tình huống người vừa mới ổn định một chút, rất cần có người đứng lúc dùng nội lực giúp ông điều dưỡng."

"Đại sư huynh, để cho ta đi với nhị sư huynh và Tam sư huynh là được rồi." Đường Nhụy xung phong nhận việc.

Hắn ngăn ra, "Muội?"

Tường Kỳ lập tức hú lên quái dị, "Sư muội, chúng ta đều là nam nhân, người đi theo không thuận tiện cho lắm?"

"Bất tiện cái gì?" Nàng trừng mắt hờn dỗi, "Nếu đối phương là một nữ nhân, có ta ở đó, mọi người cũng sẽ dễ nói chuyện hơn. Huống chi mất Tam sư huynh lại không nhìn thấy, dọc đường đi cần có người chăm sóc, ta không yên tâm giao huynh ấy cho hai người thô kệch này."

Hoắc Húc Dương nhẹ nhàng nói, "Có Cát Lợi theo ta là đủ rồi, sao có thể làm phiền sư muội."

"Công phu Cát Lợi thuộc loại mèo quào, đi chỉ vướng chân, vẫn là để ta đi sẽ có vẻ thoải mái hơn, với lại ta cũng không cảm thấy phiền toái chút nào."

Đường Nhụy liếc liếc mắt hai vị sư huynh, thêm động tác chep miệng, ý tứ muốn bọn họ biện hộ cho.

"Khụ khụ." Suy nghĩ Dịch Mục Hành trở về, hắng giọng, "Nếu sư muội muốn tận lực thay sư phụ, thì cứ để cho nàng đi theo."

Bị chửi thành người thô kệch. Tường kỳ chỉ có thể cố gắng nói giúp, "Ách. Đại sư huynh đã nói như vậy, ta cũng không có lời nào để nói, chỉ cần tam sư đệ không phản đối là được rồi."

Đường Nhụy chính là đoán chừng Hoắc Húc Dương tâm địa mềm nhất, không đành lòng cự tuyệt người khác. "Ta tin tưởng Tam sư huynh nhất định sẽ không phản đối, chúng ta khi nào xuất phát đây?"

Tường Kỳ không thể chờ đợi, "Đương nhiên là càng nhanh càng tốt."

"Nhị sư đệ, vậy ta phiền các người rồi." Dịch Mục Hành trịnh trọng ủy thác.

"Bao ở trên người của ta, tuyệt đối yêu cầu nữ nhân ác độc kia đem giải được giao ra đây!" Tường Kỳ vỗ ngực cam đoan.

"Nhị sư huynh, huynh không nên nói lời quá vụn toan đi, cẩn thận ăn phải thua thiệt." Chung Nghiên Thư không khách khí vạch trần hắn.

Hắn một chương đánh về phía cái ót sư đệ. "Người tiểu tử thú này!"

"Đau quá!"

Tiếng cười bỗng chốc vang lên không ngừng.

Nghĩ đến giao thủ lần nữa với Ma Cơ, Hoắc Húc Dương tự nhiên liên tục nghĩ đến nữ nhi của bà Bạch Linh Chi, trong lòng không biết tại sao dâng lên một cỗ dự cảm xấu.

Ban ngày núi Điều Cảnh khắp nơi là núi non và rừng cây xanh biếc, hoàn toàn thiếu mất âm khí ban đêm.

". Nghe Cát Lợi giải thích khủng bố, xem ra bất quá chỉ như vậy, hắn là hắn cố ý làm ta sợ." Đường Nhụy ra về chẳng hề để ý đánh giá bốn phía, nghĩ để cho hai nam nhân bên cạnh này tròn mắt nhìn. "Tam sư huynh, huynh nói Ma Cơ sẽ ngủ ở chỗ này sao. Nhưng sao ngay cả bóng người cũng không nhìn thấy, làm sao tìm được đây?"

Hoắc Húc Dương chậm chậm nói: "Không cần tìm, thời điểm đến, các nàng tự nhiên sẽ xuất hiện."

"Ta xem cứ dứt khoát phóng một mũi lửa, không tin không có biện pháp ép các nàng hiện thân." Tính nóng của Tường kỳ hừ lạnh một tiếng.

Hắn nhẹ gôm mi tâm lại, "Nhị sư huynh, ngọn núi còn có các động vật khác, có lẽ còn có người ở, huynh trăm ngàn lần không nên quá mức lỗ mãng."

Tường Kỳ rất nhanh sửa miệng, "Ta hay nói giỡn. Tam sư đệ, người nói bây giờ nên làm gì?"

"Đợi." Dứt lời, liền ngồi xếp bằng ngồi im ở dưới cây đại thụ.

Tường Kỳ thấy thế, tạm thời bình tĩnh trở lại. Lúc này, Đường Nhụy sốt sắng đến bên người Hoắc Húc Dương, tay lấy lương khô đã được gói lại bằng giấy dầu từ trong túi quần áo.

"Tam sư huynh, ta đây còn dư lại nửa cái bánh nướng, huynh muốn ăn hay không?"

"Ta không đói bụng, muội ăn đi!"

Nàng lại ân cần tự tay dâng ra túi nước, "Vậy huynh khát không?"

Hoắc Húc Dương mỉm cười từ chối khéo, "Cảm ơn, ta không khát."

"Sư muội, nếu tam sư đệ không cần..., cho ta ăn đi." Bụng sớm đã vờn không nhà trống, Tường Kỳ da mặt dày cười nói, lập tức lọt vào ánh mắt xem

thường của nàng.

"Nếu nhị sư huynh đói bụng thì tự mình nghĩ biện pháp đi." Đường Nhụy rất không nề tình nói.

Tường Kỳ bĩu môi lắm lắm, "Thật bất công, chúng ta đều là sư huynh của muội, sao đả ngộ lại kém xa như vậy."

Khuôn mặt nhỏ nhắn của Đường Nhụy đỏ lên, đem túi giấy dầu ném cho hắn. "Được rồi! Huynh muốn ăn thì lấy đi."

"Ha ha. Đa tạ ." Từ trước đến nay Tường Kỳ luôn luôn chỉ nghĩ đến ăn, cho nên không nhận thấy được nàng có tâm tư ái mộ với tam sư đệ.

Nàng tức giận liếc hắn một cái, sau đó mới đưa mắt nhìn đến gương mặt tuấn tú của Hoắc Húc Dương, "Tam sư huynh, vạn nhất Ma Cơ vẫn không chịu cho chúng ta giải được, vậy phải làm sao?"

Tường Kỳ miệng đầy đồ ăn, nồm miệng nói không rõ: "Hừ! Nếu bà ta dám không cho, chúng ta sẽ đoạt."

"Nhị sư huynh, chúng ta là đệ tử phái Tung Sơn, làm sao có thể cướp đoạt như vậy được? Huynh đừng làm mất mặt sư phụ chứ." Đường Nhụy vẻ mặt hậm hực, "Chỉ cậy vào sức mạnh, không chịu động não."

Hắn gờ cờ hàng đầu hàng, "Tốt tốt tốt, dù sao ta nói cái gì cũng không đúng, động não là chuyện quan trọng nên giao cho tam sư đệ làm, đệ ấy thông minh hơn ta nhiều."

"Hiển nhiên rồi." Nàng cong miệng nói.

Hoắc Húc Dương cười nhẹ. "Kỳ thật ta cũng nghĩ không ra phương pháp xử lý tốt nhất, chỉ có thể tùy cơ ứng biến thôi."

"Người xem! Ngay cả tam sư đệ cũng nói như vậy, có thể thấy được nữ nhân gọi Ma Cơ kia rất là khó chơi." Hiện tại hắn có thể nói chuyện lớn tiếng rồi.

"Huỳnh Âm chương là loại công phu tà môn, ta thấy nữ nhân này nhất định là hạng người lòng dạ độc ác, chúng ta cũng không cần nói đạo nghĩa giang hồ với bà ta, cho dù có giết bà ta, coi như là thay võ lâm trừ hại."

Tiếng nói chưa dứt, trong không khí bỗng bùng lên chấn động khác thường.

"Cẩn thận!" Hoắc Húc Dương nhảy bèn hét lớn.

Một mảnh lụa trắng hóa thành một lưỡi dao sắt bèn bắn nhanh về phía lời nói ầu ầ của Tường kỳ, nếu không phải Hoắc Húc Dương cảnh báo, hắn chỉ sợ còn không nhận thấy được nguy cơ đã đến.

Tường Kỳ lộn một vòng, hết sức mạo hiểm né tránh.

"Người nào?" Đường Nhụy cầm kiếm thủ thế.

Lụa trắng phút chốc chuyển hướng, nghiêng diện công kích nàng, Đường Nhụy sợ tới mức gương mặt thanh tú trắng bệch, chưa kịp rút kiếm ra khỏi vỏ, chiêu còn chưa ra, thân kiếm đã bị lụa trắng quấn quanh vài vòng, nháy mắt liền rút đi từ trong tay nàng.

Nàng kinh hô. "Kiếm của ta."

"Đây là công phu quý quý gì?" Tường Kỳ nhìn xem hoa mắt hỗn loạn kêu lên.

Đường Nhụy tức giận không thôi hướng ngọn cây hô to. "Mau trả kiếm lại cho ta!"

Chợt, một tiếng cười mềm mại truyền vào trong tai của bọn hắn.

"Nếu cô nương đã đến đây, sao không hiện thân?" Trong lòng Hoắc Húc Dương dĩ nhiên hiểu rõ.

Ngay lúc Tường Kỳ và Đường Nhụy nghi ngờ nhìn chung quanh thì một đạo bóng dáng xinh đẹp từ trên ngọn cây chậm rãi đáp xuống, tay áo phiêu dật như đóa Bạch Liên, tựa như yêu, tựa như tiên.

Trong mắt Bạch Linh Chi ánh ra sự tinh khiết như nước, sắc mặt vui mừng, không dung nạp bóng dáng của bất cứ kẻ nào.

"Hoắc đại ca, không nghĩ tới chúng ta nhanh như vậy đã gặp lại, không phải là muốn chơi hôn nhệ với ta chứ!"

Nhớ tới đoạn thời gian kia thiếu chút nữa đã thất thân, khuôn mặt tuấn tú Hoắc Húc Dương không khỏi hơi hơi nóng lên.

"Hoắc mỗ là có chuyện trọng yếu muốn gặp lệnh đường." Nếu như có thể, hắn căn bản không nghĩ sẽ gặp lại nàng.

"Người là ai?" Theo bản năng nữ nhân khiến cho Đường Nhụy mở miệng chất vấn.

Đôi mắt đẹp của Bạch Linh Chi đảo một cái, "Ta là ai hỏi Hoắc đại ca sẽ biết."

"Tam sư huynh, các người biết nhau?"

Hoắc Húc Dương dừng một chút, "Vị này là Bạch cô nương, nữ nhi Ma Cơ."

"Hoắc đại ca, người giỏi thiệu quá đơn giản." Bạch Linh Chi xoa trán, giả hoạt cười, "Đừng quên, quan hệ giữa chúng ta có thể nói vô cùng thân mật nha!"

Đường Nhụy giận dữ mắng mỏ, "Người nói vậy! Tam sư huynh ta làm sao có thể có quan hệ với những thứ tà ma ngoại đạo các người."

Nàng cười đến tà khí (không đúng đắn), "Ta không có nói dối, người có thể hỏi hán, bất quá da mặt hán rất non, chỉ sợ không tiện nói ra khỏi miệng."

"Tam sư huynh, nàng ta nói thật sao?" Thần kinh Đường Nhụy phút chốc căng thẳng. Tường Kỳ chắc lưỡi hít hà không thôi, "Ta nói tam sư đệ, người người này thật sự nghĩ về ăn ba chén cơm công, ta còn tưởng rằng trên đời này không có nữ nhân có thể dă động được lòng của người."

Lần này thật sự là cảm giác ngậm bồ hòn mà im, có nỗi khổ khó nói. "Nhị sư huynh, sự tình không phải như các người nghĩ đâu." Hán cũng là người bị hại.

Bạch Linh Chi chính là cố ý muốn bôi đen hán. "Hoắc đại ca, chẳng lẽ người muốn phủ nhận chuyện chúng ta phát sinh ngày đó? Chúng ta chẳng những đã hôn môi, hơn nữa người còn cỡi trần——"

"Im miệng!" Ngay cả hai bên tai Hoắc Húc Dương đều đỏ lên.

Đường Nhụy kinh sợ toàn thân phát run, "Người, nữ nhân không biết xấu hổ này!" Nhất định là nàng ta dụ dỗ tam sư huynh, bằng không lấy tính tình chính trực của hán, tuyệt sẽ không làm ra hành động không tha đáng.

Đôi môi đỏ mọng sau khăn lụa trắng tà ác cười, "Cùng nam nhân mình thích thân thiết, nhưng là chuyện thiên kinh địa nghĩa, chẳng lẽ người cho tới bây giờ không nghĩ tới sao? Theo ta thấy, người cũng rất thích Hoắc đại ca đúng hay không?"

"Người, người. . . ." Trên mặt Đường Nhụy một trận nóng giận nổi lên.

Hoắc Húc Dương phút chốc giận tái mặt, "Cô nương không nên quá đáng."

"Hoắc đại ca vẫn như cũ, vốn đang định thuyết phục nương ta, để cho ta xuống núi tìm người, kết quả chính người lại tự tìm tới tận cửa rồi." Trong nội tâm nàng vừa vui mừng vừa lo lắng.

"Chẳng lẽ người không sợ nương ta giết người sao?"

Thần sắc hán nghiêm nghị, "Lần này Hoắc mỗ đặc biệt tới bái phỏng tiền bối."

"Vi sư phụ người?" Bạch Linh Chi lập tức liền đoán được nguyên nhân.

"Không sai, kính xin cô nương dẫn đường."

Bạch Linh Chi nhảy bén đánh giá hán, "Các người lần này là đến không công rồi, nương ta ước gì Sở Văn Cao chết sớm một chút, như thế nào sẽ cho giải được chứ!"

"Tam sư huynh, chúng ta không cần cùng nàng nhiều lời vô nghĩa, nếu nàng không dẫn chúng ta đi, chúng ta dù cho phải lật tung cả ngọn núi này, cũng phải tìm được bà ta." Đường Nhụy có loại cảm giác sẽ bị cướp mất thứ âu yếm gì đó, cho nên đối với nữ tử che mặt lại kiêng kị ba phần.

Tường Kỳ đi về phía trước từng bước, "Đúng vậy, ta nể tình người là nữ nhân, vì thế khách khí với người, nếu người vẫn không biết tốt xấu, ta liền thật sự phóng hỏa thiêu rụi nơi này."

"Các người đang uy hiếp ta?" Nàng không sợ hãi chút nào, tà tà cười hỏi.

Đường Nhụy ý có chỗ dựa là Hoắc Húc Dương, lá gan tự nhiên cũng lớn theo.

"Đúng thì sao? Chúng ta đường đường là đệ tử phái Tung Sơn, sao lại sợ người yêu nữ này? Xem trên mặt người luôn che khăn, tám phần là ám muội, còn muốn quyến rũ tam sư huynh ta? Thật sự là vô sỉ!"

Nàng không giận ngược lại cười, "Ta che mặt lại là sợ người thấy mặt của ta sẽ tự ti. Hoắc đại ca, nếu người kiên trì muốn gặp nương ta, ta có thể mang bọn người đi, bất quá có một điều kiện."

Lông mày Hoắc Húc Dương chau lên nói: "Mời nói."

"Nuốt ba viên thuốc này vào." Bạch Linh Chi lấy ra một chai thuốc lớn từ trong cổ tay áo nói.

"Nào có chuyện như vậy?" Đường Nhụy quá sợ hãi. "Tam sư huynh, huynh không nên làm theo lời của nàng ta, ai biết được đó có phải là độc được không."

Bạch Linh Chi ra về tiếc hận, "Nếu Hoắc đại ca không muốn, vậy các người cứ ở trong núi này chậm rãi tìm đi! Nói không chừng chờ các người tìm được nương ta, may mắn lấy được giải được, cũng không kịp tới cứu sư phụ các người."

"Người yêu nữ này không được tùy tiện nguyên rửa sư phụ của chúng ta chết." Tường Kỳ chửi ầm lên.

Sau khi cân nhắc lợi hại, tuần nhan Hoắc Húc Dương ngưng trọng hỏi: "Thật sự chỉ cần Hoắc mỗ làm theo, cô nương sẽ sẵn lòng mang bọn ta đi gặp lệnh đường?"

"Ta nói chuyện giữ lời." Sớm đoán ra hắn sẽ đồng ý.

Về mặt Đường Nhụy gấp như lửa đốt, "Tam sư huynh, chúng ta còn biện pháp khác mà."

"Sư muội nói đúng, vạn nhất xảy ra sai lầm gì, bảo ta giao phó như thế nào với sư phụ và các sư huynh đệ khác?" Tường Kỳ cũng bày tỏ vẻ không đồng ý.

Hắn sớm đã xem sinh tử của mình rất tẻ nhạt. "Chỉ cần có thể cứu sư phụ, mạo hiểm mấy cũng phải vượt qua."

"Nương ta nói không sai, Sở Văn Cao đời này có thể thu người làm đồ đệ, đó là phúc khí do kiếp trước hắn đã tu luyện được." Bạch Linh Chi đem viên thuốc màu đỏ rót vào lòng bàn tay hắn.

"Nuốt nó xuống, ta lập tức dẫn người đi gặp nương ta."

Hoắc Húc Dương trong tiếng kêu sợ hãi của hai vị sư huynh muội, không chút do dự nuốt chúng nó vào trong bụng.

"Tam sư huynh, huynh cảm thấy thế nào?" Đường Nhụy gấp đến độ nước mắt đều rơi xuống.

Tường Kỳ cẩn thận quan sát khí sắc trên mặt hắn, "Đúng nha! Có chỗ nào không thoải mái hay không?"

"Không có việc gì, ta rất khỏe." Hắn không cảm thấy có bất kỳ điểm khác thường nào." Hoắc mỗ đã làm theo lời cô nương, kính xin cô nương tuân thủ ước định."

Lúc này nàng mới vừa lòng vuốt cằm, "Kết Nganh, Phù Linh, bịt mắt bọn họ lại."

Hai bóng dáng màu trắng sau lưng Bạch Linh Chi vọt ra, trong tay các nàng cầm một cái khăn trắng, che mắt của bọn hắn —

"Nương, bọn họ thật sự đến đây." Bạch Linh Chi kích động ôm lấy thân mình nở nang của mẫu thân, "Có thể thấy được Sở Văn Cao sắp không qua được, chờ hắn vừa chết, mối thù của chúng ta cũng liền được báo."

Ma Cơ nghiêng mắt nhìn nét mặt hưng phấn của nữ nhi, tựa tiểu phi tiểu, "Ta xem người là lo lắng nương sẽ giận chó đánh mèo những người khác đi!"

Nữ nhi là bà 10 tháng mang thai sinh ra, trong lòng nghĩ gì bà sao không hiểu được?

Nàng cắn cắn môi đỏ mọng, "Nương, cừ nhân của chúng ta chỉ có Sở Văn Cao, lại không liên quan Hoắc đại ca, người đừng làm khó hắn."

"Như thế nào? Lần trước tự ý thả hắn đi, nương không có trách người, người lại tiến thêm một thước, lúc này lại thay hắn biện hộ, xem ra người thật sự coi trọng hắn." Ma Cơ biết rõ còn có hỏi, muốn nghe chính mồm nữ nhi nói ra.

Bạch Linh Chi khó có được lộ ra vẻ thẹn thùng, "Nương, người ta. Người ta chỉ là kim lòng không đậu thôi!" Chuyện tình cảm nói đến là đến, không phải nàng muốn là có thể không chế được.

"Khá lắm kim lòng không đậu." Ma Cơ cười lạnh một tiếng, "Năm đó nương cũng là bị bốn chữ này hại cho thế thảm, hiện tại đến phiên người, người tưởng rằng hắn sẽ thật lòng tiếp nhận người sao? Cho dù hắn nguyện ý, sư môn của hắn đâu? Còn có những tên ngụy quân tử tự xưng võ lâm chính phái kia? Nương nghe ngóng được, Hoắc Húc Dương chẳng những là một trong «Tung Sơn tam hiệp», lại có hi vọng nhất trở thành người tốt nhất được chọn làm Minh Chủ tiếp theo của Ngũ Nhạc, người cho là hắn sẽ vì người mà buông tha sự mong mỏi của sư môn cùng vinh quang sao?" Không có khả năng!

"Con tin tưởng Hoắc đại ca, hắn cùng cha bất đồng." Bạch Linh Chi đối với nam nhân mình nhìn trúng tràn đầy tin tưởng.

Trong lòng Ma Cơ chưa sót, tận tình khuyên bảo nói: "Tất cả nam nhân trong thiên hạ đều là kẻ bạc tình, người sao có thể kỳ vọng hắn sẽ không như vậy?"

"Nương, không phải mỗi người đàn ông đều hèn yếu giống như cha, năm đó ông ta không thể kiên định với sự lựa chọn của mình, bỏ rơi mẹ con chúng ta, người sai là ông ta." Nàng ngàng ngàng nói.

Thấy nàng tình thâm ý trọng, đã không thể tự kềm chế, trong lòng Ma Cơ vừa tức lại vừa thương.

"Nha đầu ngốc, nương không phải dạy người trăm ngàn không nên có tình cảm với nam nhân sao? Vì sao không nghe lời của ta?"

Con người nàng buồn bã, rũ mắt xuống, "Thực xin lỗi, nương, là con không nghe lời người nói..., nhưng, chỉ cần có thể cùng Hoắc đại ca ở chung một chỗ, cho dù chịu ủy khuất lớn hơn nữa, con cũng không nỡ câu oán hận, vì Hoắc đại ca, con nguyện ý đánh cược."

"Đánh cược?" Đáy mắt Ma Cơ bỗng nhiên xẹt qua hai đạo hàn quang.

Cảm thấy không khí không đúng, Bạch Linh Chi hồ nghi ngẩng khuôn mặt nhỏ nhắn lên, "Nương?"

"Người thật sự thích hấn như vậy?"

"Dạ!" Nàng gật đầu.

Nét yêu mị trên mặt Ma Cơ toát ra một tia âm lãnh, "Nếu như—— hấn cuối cùng vẫn không cần người?"

Tim nàng căng thẳng, "Con."

"Cho dù người trả giá vì hấn, mà hấn vẫn chẳng thêm ngó tới, như vậy người cũng nguyện ý?"

"Con, con nguyện ý." Bạch Linh Chi hít sâu một hơi nói.

"Phải không?" Tròng mắt Ma Cơ suy nghĩ sâu xa.

Bạch Linh Chi thấp thòm bất an hỏi: "Nương, người đang suy nghĩ gì?"

"Người ra ngoài trước đi! Để cho nương suy nghĩ một chút."

"Dạ"

Ba người được an trí trong một tiểu viện nhỏ, bởi vì chậm chạp không có chút tin tức, có chút lo âu.

"Tam sư huynh, chúng ta đã đợi ba ngày, vẫn không thấy Ma Cơ, các nàng không phải là cố ý mượn cớ kéo dài thời gian chứ, chờ độc tính của sư phụ phát tác?" Đường Nhụy không có tình cảm tốt đối với nữ nhân ngông cuồng muốn tiếp cận Hoắc Húc Dương, tự nhiên đề cao cảnh giác.

"Ta xem ra căn bản không thể tin tưởng lời nói của yêu nữ kia."

Tường Kỳ nóng vội cầm lấy tóc, ở trong phòng đi qua đi lại, "Ta nghĩ chúng ta nên phá vỡ vòng vây, không tin tìm không thấy Ma Cơ, sư phụ không đợi được lâu đâu."

Nàng liếc Hoắc Húc Dương đang im lặng, "Tam sư huynh, sao huynh không nói lời nào?"

"Ta tin tưởng nàng sẽ không gạt ta." Không biết tại sao, hấn rất khẳng định điểm này.

Dố kỵ với nhau, Đường Nhụy gây sự hỏi: "Tam sư huynh vì sao tin tưởng nàng như vậy? Chẳng lẽ giữa các người thật sự có cái gì mập mờ? Hay là huynh cũng thích nàng?"

"Sư muội!" Hoắc Húc Dương nhiu mày trách cứ.

"Đúng, thực xin lỗi, Tam sư huynh." Phát giác mình nói sai, nàng ấp úng nói xin lỗi.

Hấn che dấu khuôn mặt giận dữ, "Nếu chúng ta có việc cầu người, sẽ phải kiên nhẫn nhiều hơn."

"Nhưng, sư phụ ông ta không có biện pháp chờ đợi quá lâu, vạn nhất có bất trắc. Phi, phi, phi!" Tường Kỳ đem lời nói không may mắn nuốt trở về.

"Quên đi! Chờ thì chờ!" Hiện tại cũng chỉ có thể như thế.

Bên trong phòng nhất thời trầm mặc.

Đường Nhụy rót chén trà cho mình, lúc này mới chú ý tới toàn bộ lông mày trên trán Hoắc Húc Dương chau lại. "Tam sư huynh, huynh làm sao vậy, có phải chỗ nào không thoải mái hay không?"

"Chẳng qua là mắt không được thoải mái, không có gì đáng ngại." Hấn kháp kháp mũi nói.

Trong lòng nàng giật mình, "Sẽ không phải là yêu nữ kia cho huynh ăn trứng viên thuốc có vấn đề chứ?"

"Tam sư đệ, thật sự là không sao? Người không nên cậy mạnh nha!" Tường Kỳ luống cuống chân tay hỏi.

Hoắc Húc Dương nhẹ lay động đầu, "Không cần lo lắng, điểm ấy ta còn có thể chịu được."

"Không được! Ta phải đi hỏi yêu nữ kia——"

Một giọng nữ bốn cột bỗng nhiên xuất hiện ở cửa. "Người muốn hỏi ta cái gì?"

Bạn đang đọc truyện *Môi Tân Lang Lên Kiệu Hoa* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 5

Tình địch gặp mặt, hết sức tức giận.

Đuôi mắt Đường Nhụy nhếch lên, "Người yêu nữ này tới đúng lúc lắm, người rút cuộc đã cho tam sư huynh ta ăn cái gì?"

"Yên tâm, ta sẽ không độc chết hần, bởi vì ta không nỡ." Bạch Linh Chi lấy ra bình thuốc nhỏ, đổ ra ba viên thuốc từ bên trong.

"Hoặc đại ca, đem chúng nó nuốt vào sẽ không có chuyện."

Tường Kỳ hung ác nói: "Này! Nếu người không nói, thì đừng mơ tưởng tam sư đệ ta sẽ nghe theo người."

"Được, ta đây sẽ nói cho các người biết." Đôi mắt đẹp của nàng đảo một cái, "Cái này là ta lợi dụng cỏ độc Miêu Cương thay đổi nó thành thuốc, ta gọi nó là Si Tâm Chú, chỉ cần ba ngày phục uống một lần, mỗi lần ba viên, uống liên tục chín lần. Sau hai mươi bảy ngày, người uống thuốc sẽ có tình cảm với một nữ nhân, ý nghĩa chính là hần đời này chỉ có thể yêu ta, không nhìn đến những nữ nhân khác, như vậy đã hiểu chưa?"

"Người. . . . Yêu nữ người thật hèn hạ!" Đường Nhụy hỏn hển kêu to, "Tam sư huynh, huynh trăm ngàn không thể ăn nữa, bằng không sẽ trúng độc kế của yêu nữ này."

Bạch Linh Chi cười duyên một tiếng, "Không làm cũng không sau, trừ phi các người không muốn gặp nương ta."

"Này! Người yêu nữ này thật sự không biết xấu hổ, cho dù có muốn nam nhân thì cũng không cần dùng loại phương pháp này." Vẻ mặt Tường Kỳ khinh bỉ, "Nam nhân trên đời này nhiều như vậy, tại sao phải là tam sư đệ ta chứ?"

Nàng ngưng mắt liếc Hoắc Húc Dương không nói lời nào, cười đến rất tùy hứng, "Không có biện pháp, ta chính là thích hần, vì để có được hần, ta sẽ không từ bất kỳ thủ đoạn nào."

Đường Nhụy tức giận đến mức gương mặt thanh tú vằn vẹo. "Người nữ nhân không biết xấu hổ này, tam sư huynh ta mới không thích người, đời này người đừng nghĩ sẽ lấy được hần."

"Hoặc đại ca, người cứ nói đi?" Bạch Linh Chi cười mỉm chỉ hỏi.

Hoắc Húc Dương ngao ngễ đứng thẳng, lạnh lùng nói: "Trên đời không có bất kỳ vật gì có thể khống chế tâm trí Hoắc mỗ, cho dù đó là cỏ độc thì thế nào?"

"Nếu như vậy, số thuốc này người còn dám ăn hay không?" Bạch Linh Chi mặt mày hớn hờ hỏi.

Hần trầm giọng nói: "Chỉ cần cô nương lập tức an bài cho chúng ta gặp lệnh đường, Hoắc mỗ lập tức ăn vào."

Tường Kỳ nhất thời ngẩn ngơ, "Tam sư đệ, người điên ư!"

"Tam sư huynh, nếu huynh ăn, từ nay về sau sẽ phải chịu sự chi phối của nàng ta. . . ." Hai mắt Đường Nhụy đầm lệ kêu. Vạn nhất hần thật sự yêu yêu nữ kia, vậy mình nên làm cái gì bây giờ mới tốt?

"Các người đừng nói nữa!" Hoắc Húc Dương trầm giọng quát: "Chỉ cần có thể giúp sư phụ lấy được giải dược, cho dù là muốn khoét tim của ta, ta vẫn sẽ làm theo." Nói xong, đưa tay về phía Bạch Linh Chi, đợi nàng đặt viên thuốc lên, liền tiến đến bên môi, một hơi nuốt vào trong bụng.

Bạch Linh Chi nghiêng trán cười duyên, "Người thật là một đồ đệ tốt, vì sư phụ, ngay cả mạng cũng không cần, nam nhân như người thật là hiếm thấy."

"Không cần chế giễu Hoắc mỗ." Hoắc Húc Dương đậm mặt hỏi, "Lệnh đường tính khi nào gặp chúng ta?"

Nàng cười đến uốn cong đôi mắt đẹp, "Ngày mai."

Thoáng chốc, sắc mặt Đường Nhụy đỏ lên lớn tiếng chất vấn,

"Người là cố ý đúng không? Nương vốn tính gặp chúng ta, nhưng người lại cố ý định làm khó dễ, ép Tam sư huynh ta uống ba viên thuốc quý quái kia, rõ ràng không có ý tốt."

"Thì ra là người vẫn còn ngu sao!" Bạch Linh Chi nói giọng chế giễu.

Đường Nhụy bỗng nhiên rút kiếm, "Ta muốn giết người yêu nữ này!"

"Vô công của người thua ta, không để mất mặt nữa." Về mặt nàng đùa bỡn nói tiếp, "Ta nể tình người là sư muội của Hoắc đại ca, nếu không sớm đã gọi người xuống núi rồi."

Đường Nhụy hơi bị nổi đóa. "Người. Người."

Tường Kỳ lấy cùi chò húc nàng một cái, nháy mắt, "Được rồi, sư muội, chúng ta là xuất thân danh môn chính phái, không cần chấp nhặt với yêu nữ này, tránh cho việc làm thấp đi phẩm chất của chúng ta, huống hồ tam sư đệ căn bản sẽ không thích loại nữ nhân giống như nàng vậy, ngay cả chuyện nữ nhân nên có chút e thẹn nàng ta cũng không có, ta tin tưởng chính xác không sai."

Con giận dữ hơi hơi lắng xuống, nhưng vẫn không cam lòng trừng mắt nhìn Bạch Linh Chi.

Bạch Linh Chi làm như không thấy sự ghen ghét trong mắt của nàng ta, trong con người nàng chỉ chứa đựng một hình ảnh ngược là tuần dung lạnh lùng của Hoắc Húc Dương. "Hoắc đại ca, vì người, ta sẽ xin nương ta giao ra giải dược, cho người đi cứu sư phụ."

"Hừ! Người cho là chúng ta sẽ tin tưởng người?" Đường Nhụy thành linh nói chen vào.

"Nếu như là các người, đương nhiên là không thể nào, nhưng là nếu vì Hoắc đại ca, thì sẽ phải khác." Vì người trong lòng, nàng có thể ngay cả mạng cũng không cần!

Trên mặt Hoắc Húc Dương không hề có bất kỳ thay đổi nào, chính là kiếm chế quyết tâm độ sức với nàng đến cùng, hẳn không muốn quá nhanh trở mặt với nàng, để tránh hòng đại sự. "Đa tạ cô nương, Hoắc mỗ vĩnh viễn không quên."

"Hi vọng những lời này của người là xuất phát từ thật lòng." Nàng cười xảo trá đáp.

"Người nói cái gì?" Ngực Bạch Linh Chi nghẹn lại, muốn từ trong mắt đối phương nhìn ra có nói dối hay không. "Ta nhớ rõ ràng trong kho thuốc còn dư lại một viên thuốc giải Huyền Âm chướng, làm sao có thể không có chứ?"

Nhưong Hà như có điều khó nói. "Tiểu thư, vốn là có ... không sai, nhưng trước đó vài ngày, phu nhân đã cầm đi tất cả chúng nó."

Tim nàng đập mạnh và loạn nhịp.

"Nương bà. Thật sự đem đi?" Vốn là tưởng rằng có thể lên đến đó lấy, đưa cho Hoắc Húc Dương cứu người, không nghĩ tới chậm một bước, nương dường như sớm đoán được mình sẽ làm như vậy.

"Đúng vậy, tiểu thư."

Bạch Linh Chi che giấu sự âm u trong đôi mắt đẹp.

"Nương đúng là muốn mạng Sở Văn Cao, tuyệt nhiên không thể giao ra giải dược, nếu Hoắc đại ca biết, nhất định sẽ hận chết ta, cho là ta cố ý lừa gạt hắn."

"Tiểu thư, người không cần vì người nam nhân kia mà hao tổn tinh thần, hắn căn bản sẽ không cảm kích." Nhưong Hà không đành lòng thấy nàng khổ sở vì tình.

Nàng hé mở đôi môi đỏ mọng cười khổ.

"Nhưong Hà, nếu người đã từng thật sự thích một người, sẽ hiểu được tâm trạng của ta bây giờ, có lẽ ta không cần phải quan tâm đến cách nhìn của người đời, nhưng mà ta quan tâm đến Hoắc đại ca."

Nhưong Hà phúc chốc nghẹn lời.

"Ta không biết mình tại sao phải thích hắn như vậy, trong mắt hắn, ta chỉ là một yêu nữ xấu xa. Mặc dù ta không chấp nhận hành động của bọn người

chính đạo kia, nhưng ta không cách nào có thể vứt bỏ nó, có lẽ bởi vì giữa chúng ta là bất đồng như vậy, mới có thể bị hấn hấp dẫn khắp mọi nơi chứ!" Trong miệng Bạch Linh Chi thì thầm nói.

"Nhưng, hiện tại không có thuốc giải rồi, tiểu thư định làm thế nào?"

Nàng trầm tư một lát, "Ta tin thuốc giải chắc chắn còn tại trên người nương ta."

"Nhưng phu nhân tuyệt đối sẽ không cho người." Nương Hà không thể không hắt nàng một gáo nước lạnh.

Đáy mắt Bạch Linh Chi chợt lóe hy vọng rồi biến mất, "Người nói không sai, đối lại là chuyện khác, chỉ cần ta mở miệng, nương tuyệt đối sẽ không cự tuyệt, duy chỉ có chuyện này, cho dù ta có cầu xin bà thế nào, nương cũng sẽ không nghe ta, trừ phi." Đột ngột tinh quang trong đầu hiện ra, nàng đã nghĩ đến một biện pháp tốt.

"Tiểu thư, trừ phi cái gì?"

"Thiên cơ bất khả lộ." Nàng chuyển buồn thành vui cười nói.

Mất đi Tường Kỳ ở bên cạnh làm bóng đèn, Đường Nhụy rốt cuộc cũng tìm được cơ hội ở chung với nam nhân mình ngưỡng mộ trong lòng, ngày trước vì ngại người trong sư môn sẽ lăm lè, lại thêm rụt rè. Cho nên bao giờ cũng luôn kiềm chế loại tình cảm ái mộ này, nhưng hôm nay tình địch xuất hiện, nàng cảm giác được nguy cơ khắp nơi, nếu không tỏ thái độ, chỉ sợ thật không có cơ hội.

"Tam sư huynh, đã trễ thế này, sao huynh còn chưa ngủ?" Thấy hắn đứng lặng im một mình ở trong tiểu viện, ánh trăng chiếu vào gương mặt khôi ngô lỗi lạc, tuy là sư huynh muội đã quen biết nhiều năm, nhưng vẫn có cảm giác khó mà thân cận, giống như có một khoảng cách giữa bọn họ, khó có thể vượt qua.

Hoắc Húc Dương nhỏ nhẹ hỏi, "Sư muội cũng còn chưa ngủ à?"

Nàng cảm phần bất bình, "Muội ngủ không được, chỉ nghĩ tới yêu nữ kia không biết sẽ sử dụng thủ đoạn gì để đối phó chúng ta."

"Muội nghĩ nhiều quá rồi." Hắn nói.

Về mặt Đường Nhụy không khỏi toát ra sự dè dặt. "Tam sư huynh cứ như vậy tin tưởng nàng sẽ giúp chúng ta?"

"Bất kể nàng giúp hay không giúp, ngày mai ắt phải lấy được thuốc giải, cho nên liền không quan trọng để tin hay không." Đối với Bạch Linh Chi, hắn không phải không thừa nhận nàng là nữ tử mình từng thấy kỳ lạ nhất, tác phong của nàng không thể dùng lẽ thường để phán đoán.

"Tam sư huynh, huynh, huynh thật sự không có cảm giác với nàng ta?" Đường Nhụy không xác định nói: "Tuy rằng trên mặt yêu nữ kia che khăn lụa, bắt quá muội nhìn ra được bộ dạng nàng hẳn là rất đẹp."

Hắn cười nhẹ lắc đầu, "Sư muội quên mất ta không nhìn thấy sao?"

"Muội không quên, chẳng qua là." Chỉ cần là nữ nhân, chú ý nhất chính là dung mạo đẹp xấu.

Hoắc Húc Dương gõ gõ gậy trúc, đi đến phía trước hai bước, "Với ta mà nói, có thích một người hay không, diện mạo không phải là quan trọng nhất, mà là cảm giác."

"Vậy tam sư huynh thích loại cô nương như thế nào?" Nàng vội vàng hỏi.

Hắn giật mình ngạc nhiên, chợt vén môi cười cười, "Cơ hội để ta cùng nữ tử ở chung không nhiều lắm, vậy nên điểm này chỉ sợ rất khó trả lời." Từ khi tiến vào sư môn đến nay, hắn sử dụng hết thời gian để chuyên tâm học võ, chưa bao giờ suy nghĩ sẽ đi tìm hiểu về nữ nhân, cho nên hoàn toàn không biết gì cả.

Đường Nhụy cố nén xấu hổ, to gan hỏi: "Thế, muội thì sao?"

"Sư muội giống như muội muội của ta, đương nhiên khác hẳn với người khác." Lời Hoắc Húc Dương chân thành nháy mắt phá vỡ lòng của nàng.

Hốc mắt nàng đỏ lên, "Tam sư huynh chỉ xem ta như muội muội?"

"Có cái gì không đúng sao?" Hắn nghe ra giọng nàng mang chút ghen ngào, không khỏi nghi hoặc hỏi.

"Tất nhiên không đúng, muội nhưng chưa từng đối xử tam sư huynh giống như ca ca." Đường Nhụy rốt cuộc bắt chấp ngưng ngừng, thổ lộ hết với hắn.

"Bởi vì muội. Muội thích tam sư huynh."

Hoắc Húc Dương chợt kinh ngạc, "Sư muội."

"Phụ thân muội và chương môn phái Tung Sơn là bạn thâm giao, cho dù muốn tập võ, cũng không cần phải đến phái Tung Sơn, nhưng một lần khi muội ở trên đại hội võ lâm nhìn thấy tam sư huynh, vì để có thể tiếp cận huynh, muội mới trăm phương nghìn kế xin sư phụ thu muội làm đồ đệ, huynh có biết hay không?"

Sự tình diễn biến quá mức đột ngột, đợi hần tiêu hóa xong lời nói của nàng, nét mặt không khỏi hơi luống cuống và áy náy.

"Thực xin lỗi, sư muội, ta chưa bao giờ biết." Là hần quá chậm chạp rồi, hay là bởi vì mất bị mù, nên ngay cả tâm cũng mù luôn, không sớm phát giác ra.

Hai gò má Đường Nhụy đỏ tươi, trong mắt chứa chan nhiều tha thiết cùng chờ mong, "Việc này không thể trách tam sư huynh, có lẽ ngoài trừ đại sư huynh, những người khác vẫn không chú ý tới điều này, nhưng từ khi yêu nữ kia xuất hiện, nàng ta khiến huynh lâm vào tình thế bất buộc. Vì thế muội rất sợ hãi, sợ tam sư huynh sẽ bị nàng ta cướp đi, cho nên. Cho nên muội mới." Nàng xấu hổ đến không nói được nữa.

Hần tao nhã đáp lại, "Đa tạ sư muội yêu mến, chẳng qua giờ phút này trong lòng ta chỉ muốn mau chóng lấy được thuốc giải cứu sư phụ, trong khoảng thời gian ngắn, thật không biết nên trả lời thế nào."

"Muội có thể chờ." Câu trả lời này tựa hồ quá nhanh rồi, khiến cho Đường Nhụy vừa xấu hổ vừa đỏ mặt, "Muội, muội là nói chờ đợi sư phụ được giải, huynh cứ từ từ nghĩ là tốt rồi."

Hoắc Húc Dương sờ cằm dưới, "Ta sẽ nhớ rõ lời sư muội nói."

"Vây là tốt rồi, muội trở về phòng ngủ." Nói xong, nàng mang khuôn mặt nhỏ nhắn đỏ bừng xoay người bỏ chạy.

Đợi Đường Nhụy rời đi, hần vẫn còn kinh ngạc đứng tại chỗ.

Hần chưa từng nghĩ tới sư muội sẽ phát sinh tình cảm nam nữ với mình, cho dù là tình cảm tựa như người một nhà, nàng thổ lộ quả thật làm cho hần hoảng sợ, cho dù hần sớm đã dự tính sống cô đơn một mình, nhưng vẫn không nên tàn nhẫn tổn thương tới bất luận người nào.

"Nếu ta đoán không sai, người đang phiền não làm sao để từ chối khéo nàng mới tốt có đúng hay không?" Bạch Linh Chi tận mắt nhìn thấy tiết mục tỏ tình vừa rồi, mặt tràn đầy toan tính thong thả bước ra.

Hoắc Húc Dương nhanh chóng chau lại hai hàng lông mày, "Cô nương không nên nghe lén người khác nói chuyện."

"Ai bảo nàng ấy chọn vào lúc đó thổ lộ tình ý với người, sao có thể trách ta." Nàng nhún vai một cái nói.

Giọng nói Hoắc Húc Dương có chút giận hờn, "Dù sao cũng là cô nương không đúng."

Bạch Linh Chi buột miệng cười, "Hoắc đại ca thật là càng ngày càng hiểu ta, đây là một hiện tượng tốt, tin tưởng không lâu, trong tương lai, giữa chúng ta càng hiểu biết lẫn nhau."

"Hừ!" Hoắc Húc Dương cười giễu cợt, xoay người muốn rời khỏi.

Thấy hần tức giận, nàng càng muốn trêu chọc hần. "Vội vàng đi nhanh như vậy, có phải bởi vì ta nói đúng hay không?"

"Cô nương có thể hết sức vì say mê của mình, nhưng tốt nhất nhớ kỹ một điểm—— vô luận nàng đùa giỡn ra cái dạng gì, cũng đừng mơ tưởng bức bách Hoắc mỗ đi vào khuôn khổ." Hần nghiêm chỉnh từ nghiêm nói.

Nàng cười đến quỵên rũ, "Ta đương nhiên không nỡ bức bách người nha!"

"Nàng quả thực bất trị." Hoắc Húc Dương từ xấu hổ chuyển thành giận dữ trách mắng.

"Từ lúc gặp người, ta đúng là hết thuốc cứu chữa, ngay cả nương ta cũng mắng ta như vậy. Nhưng, ta vẫn muốn cùng nhau ở đây với người." Bạch Linh Chi mới chỉ muốn dựa gần hần một chút, dường như nhận thấy được ý đồ của nàng, Hoắc Húc Dương liền lùi lại vài bước, cứng rắn kéo dài khoảng cách.

"Người thật sự chán ghét ta như vậy?"

Hần trào phúng cười một tiếng, "Hoắc mỗ không phải thánh nhân."

"Ta không có biện pháp thay đổi cá tính và tác phong của mình. Nhưng, chỉ cần người chịu bằng lòng tìm hiểu ta, người sẽ phát hiện, ta không giống như loại người trong tưởng tượng của người——"

"Đủ rồi!" Hoắc Húc Dương cắt đứt lời giải thích của nàng.

"Hoắc mỗ cũng không nghĩ sẽ hiểu rõ cô nương, chỉ chờ lấy được thuốc giải, nàng và ta sẽ không dính dáng gì đến nhau." Lần này bỏ lại lời nói tuyệt tình, không hề quay đầu rời đi.

Đáy mắt Bạch Linh Chi xẹt qua một trận bị thương, tất cả kiêu ngạo cùng tự tin tựa hồ lập tức bị đánh sụp. Thì ra, thích một người sẽ thống khổ như vậy.

Nàng nên làm như thế nào mới có thể chiếm được tim của hắn?

Kết Nganh phụng mệnh dẫn đường ba người Hoắc Húc Dương đi vào tiền sảnh, Ma Cơ sớm đã chờ tại chỗ này.

"Tiểu tử Họ Hoắc kia, người đứng là không sợ chết, lần trước tránh được một lần, lần này lại tự động đưa tới cửa." Hai tay bà chấp sau thắt lưng, cao cao tại thượng liếc nhìn bọn họ, mà Bạch Linh Chi đứng ở sau lưng bà trong lòng âm thầm đổ mồ hôi lạnh.

Hắn âm thầm vận khí, để phòng có biến. "Văn bói là đặc biệt đến thỉnh cầu tiền bói ban thuốc."

Ma Cơ cười đến phong tình vạn chủng, đầy mắt hàn khí khiếp người. "Người nghĩ rằng ta sẽ cho người?"

"Mặc kệ tiền bói đưa ra điều kiện gì, văn bói nhất định toàn lực ứng phó." Hoắc Húc Dương ôm quyền vái chào, "Cũng hi vọng tiền bói và gia sư có thể hóa giải hiểu lầm."

"Hiểu lầm?" Bà oán hận nói: "Người nói thật dễ nghe."

Tường Kỳ không có kiên nhẫn tiếp tục nói chuyện phiếm với bà, "Tam sư đệ, nhiều lời với bà ta làm gì, nếu bà ta không giao ra thuốc giải, chúng ta sẽ đoạt."

Hắn thấp giọng ngăn lại, "Nhị sư huynh, không nên manh động."

Đường Nhụy tiến lên một bước xa, lớn tiếng chất vấn, "Ma Cơ, sư phụ ta và người rốt cuộc có thâm cừ đại hận gì, người sao phải kiên trì đẩy người vào chỗ chết?"

"Hắn không nói cho các người biết sao?"

Nghe khẩu khí của bà, thù hận giữa hai người tựa hồ thực sự không giải được, trong lòng Hoắc Húc Dương khẽ động, quyết định trước tiên tìm hiểu sự việc cho rõ ràng, tìm ra chỗ mấu chốt, có lẽ mới có ích với chuyện này.

"Kính xin tiền bói thẳng thắn cho biết."

Nàng cười nhạo một tiếng, "Bàn về bói phận, các người hẳn là kêu ta một tiếng sư thẩm mới đúng."

Hoắc Húc Dương nhất thời kinh ngạc, "Sư thẩm?"

"Hừ! Người đừng nên nhận quan hệ lung tung với chúng ta." Đường Nhụy không cần nghĩ ngợi bứt bỏ lời của bà.

Bạch Linh Chi hơi chau lông mày, thay mặt mẫu thân châm chọc, "Chỉ là một phái Tung Sơn, không đáng để chúng ta phí tâm đi kết thân, nếu không có thể trở về hỏi xem, sư phụ các người có một người sư đệ tên là Bạch Chính Cương hay không."

"Tam sư huynh, huynh biết không?" Đường Nhụy hồ nghi hỏi.

"A!" Tường kỳ bỗng nhiên quát to một tiếng.

"Ta nhớ ra rồi, ta trước kia đúng là từng nghe sư phụ đề cập qua, người quả thật có một người sư đệ họ Bạch, bất quá đã mất tích hơn hai mươi năm rồi, chẳng lẽ."

"Đúng vậy, ông ta chính là người cha không chịu trách nhiệm của ta." Về mặt Bạch Linh Chi giễu cợt.

"Năm đó chính là sư phụ các người ở giữa làm khó dễ, chia rẽ một nhà ba người chúng ta, ta vừa chào đời, ngay cả mặt ông ấy ra sao ta cũng chưa một lần gặp qua, những thứ này đều là do Sở Vân Cao ban tặng, các người nói hắn có nên chết hay không?"

Hoắc Húc Dương khó hiểu hỏi: "Sư phụ tại sao muốn làm như vậy?"

"Vậy người nên hỏi sư phụ người rồi, nói không chừng hắn ghen tị sư đệ của mình, không muốn thấy người khác hạnh phúc."

Hắn phẫn nộ bác bỏ: "Không có khả năng! Sư phụ không phải loại người như vậy."

Về mặt Đường Nhụy tức giận không kiềm được, "Người yêu nữ này không được ăn nói lung tung vũ nhục sư phụ của ta!" Quay đầu đối mặt Hoắc Húc Dương nói:

"Tam sư huynh, cho dù các nàng thật sự có quan hệ với sư phó, cũng không thể làm phai mờ chuyện sư phụ thực sự bị trúng độc."

"Ma Cơ, nếu người không muốn cùng toàn bộ võ lâm kết thù..., thì nhanh chóng đem thuốc giải giao ra đây, vạn nhất sư phụ ta có chuyện không may ——" Tường Kỳ oai phong hung ác nói, "Tất cả người chính đạo sẽ san bằng nơi này, dùng người để huyết tể sư phụ ta."

"Ha ha a." Tiếng cười Ma Cơ đằng đằng sát khí làm cho lòng mọi người sợ hãi.

Hắn trừng lớn mắt trâu, "Có cái gì buồn cười?"

Ánh mắt Ma Cơ biến hoá kỳ lạ, "Tốt, vì không để cho người khác cho là ta lấy lớn hiếp nhỏ, chỉ cần tiểu tử họ Hoắc này có thể nhận một chương của ta, ta lập tức hai tay dâng thuốc giải."

"Không!" Khuôn mặt Bạch Linh Chi rõ ràng trắng bệch. "Nurong."

Hoắc Húc Dương trả lời không chút do dự. "Văn bối đồng ý."

"Tam sư huynh!"

"Tam sư đệ!" Tường Kỳ và Đường Nhụy đồng thời phát ra tiếng kinh hô.

Đôi môi Bạch Linh Chi run run, hơi lạnh chạy từ đầu đến lòng bàn chân. "Hoắc đại ca, người tiếp không được một chương của nurong ta đâu."

"Chỉ cần tiền bối chịu ban cho thuốc giải, nhận không được cũng phải nhận." Hắn kiên quyết nói.

Nàng vừa tức vừa giận, "Bao gồm cả Huyền Âm chương sao?"

"Cái gì? Huyền Âm chương?" Đường Nhụy lập tức lộ ra vẻ mặt sợ hãi, tình thế cấp bách bắt lấy cánh tay Hoắc Húc Dương, "Tam sư huynh, Huyền Âm chương ngay cả sư phụ cũng nhận không nổi, huynh."

"Các người không phải mới vừa nói điều kiện gì cũng đều nguyện ý chấp nhận sao?" Ma Cơ cười cười tà, "Chỉ cần hắn nhận, ta lập tức giao ra thuốc giải, chẳng qua sau khi cứu sư phụ các người, hắn chỉ sợ không sống nổi, cho nên rốt cuộc muốn cứu sư phụ các người trước, hay là cứu hắn, tự các người quyết định đi."

Tường Kỳ tức giận đến mức chữ âm lên, "Tâm địa yêu phụ này thật độc ác mà!"

"Nếu các người không muốn coi như xong, ta không miễn cưỡng." Bà không sao cả nói.

Cầm dưới Hoắc Húc Dương co rụt lại, phong thái hiên ngang đối mặt với khiêu chiến. "Văn bối nguyện ý chấp nhận điều kiện tiền bối, kính xin tiền bối chỉ giáo."

Bà có chút thương thức cười cười, "Quả nhiên có can đảm!"

"Tam sư huynh, ta không thể để cho huynh mạo hiểm, sư phụ lão nhân gia nếu biết, cũng sẽ không cho phép." Đường Nhụy nắm chặt cổ tay hắn khóc lóc nói.

Hắn làm việc nghĩa không được chùng bước nói: "Nhị sư huynh, phiền toái huynh mang sư muội lùi về bên cạnh đi."

"Này." Tường Kỳ rơi vào thế khó xử.

"Chẳng lẽ huynh đã quên mạng sư phụ là một sớm một chiều sao?" Câu nói này của hắn liền làm tâm tư Tường kỳ dao động.

Tường Kỳ khẽ cắn răng, đành phải cứng rắn kéo Đường Nhụy vào một bên.

"Tiền bối có thể bắt đầu." Hoắc Húc Dương điều hoà hơi thở, vận dụng nội lực bảo vệ tâm mạch.

Ma Cơ rét lạnh thoáng nhìn, chỉ thấy cổ tay phải khẽ nâng, ánh sáng màu đen trong lòng bàn tay cuộn một cái, liền cách xa ba thước đánh tới trước ngực Hoắc Húc Dương —

"Không được!" Cùng với tiếng kêu hoảng sợ, một bóng dáng nhỏ bé trắng tinh lướt lên phía trước, chỉ thấy độc chương kia không nghiêng lệch đánh trúng Bạch Linh Chi, chỉ nghe thấy "phốc!" một tiếng, trong miệng nàng phun ra một ngụm máu tươi.

Ngay lúc đó, Hoắc Húc Dương cảm thấy có một thân thể mềm mại hướng vào mình, theo bản năng ôm lấy. Lúc này mới kinh ngạc hiểu rõ đã xảy ra chuyện gì.

Về mặt hắn chấn động, "Nàng." Có thật nhiều mùi vị khó chịu quanh quẩn ở trong lòng.

Có thể rúc vào ngực hắn, mà không bị cự tuyệt, Bạch Linh Chi cảm thấy một chương này thật đáng giá.

Nếu thuốc giải ở trên người nurong, chỉ có biện pháp này, nàng mới có thể lấy được nó.

"Người hài tử ngốc này tại sao lại muốn thay hắn chắn một chương?" Ma Cơ đau lòng giận dữ hỏi: "Vì người nam nhân này, người ngay cả nurong cũng có thể phản bội sao?"

Trong ngực nàng nóng như lửa đốt, nhẹ nhẹ rơi lệ, "Nương, thực xin lỗi."

"Nương hiện tại sẽ giết hấn, xem ngươi còn thể nào che chở!"

Bạch Linh Chi hết sức sợ hãi, bắt lấy vạt áo trước của Hoắc Húc Dương, "Hoắc đại ca, các ngươi đi mau. Ta nhất định sẽ giúp các ngươi lấy được thuốc giải, nhanh lên một chút."

"Tại sao?" Tâm hấn vốn yên lặng nay bị nàng làm chi đảo loạn.

"Đại khái là ta kiếp trước thiếu nợ ngươi." Nàng cười khò một tiếng, đẩy Hoắc Húc Dương ra, "Các ngươi đi mau! Không đi nữa sẽ không kịp."

Tường Kỳ và Đường Nhụy xông tới, một người diu một bên.

"Đi mau!" Bạch Linh Chi thở hổn hển thúc giục.

Ma Cơ dữ tợn cười lạnh: "Ai cũng mơ tưởng rời khỏi nơi đây!"

"Nương, nếu ngươi giết Hoắc đại ca, con sẽ liền chết trước mặt ngươi!"

Mới trốn tới bên ngoài phòng Hoắc Húc Dương loáng thoáng nghe thấy lời của nàng, ngực bỗng chốc giống như bị một tảng đá lớn đánh vào, có loại xúc động muốn quay đầu, hấn thật sự không hiểu nàng tại sao phải làm như vậy. (Huhu: Tại tỷ ấy quá yêu huynh)

Màn đêm buông xuống, đồng lửa cháy rực đỏ bùng.

Tường Kỳ lại thêm mấy cây củi đốt, ". Làm sao bây giờ? Chúng ta căn bản không phải đối thủ yêu phụ kia, muốn lấy được thuốc giải còn khó hơn so với lên trời, thật sự là mất mặt."

Không để ý đến lời nói nhảm của nhị sư huynh, ánh mắt Đường Nhụy đều dừng ở trên người đầy tâm sự nặng nề của Hoắc Húc Dương.

"Tam sư huynh."

Hoắc Húc Dương không có phản ứng.

Nàng lại gọi một lần nữa, "Tam sư huynh."

"Chuyện gì?" Hấn lấy lại tinh thần hỏi.

Đường Nhụy ngờ vực hỏi: "Huynh đang suy nghĩ gì?"

"Ta suy nghĩ bước tiếp theo nên làm thế nào." Hoắc Húc Dương chống gậy trúc đứng dậy nói.

Nàng cũng đứng lên theo, ánh mắt giây lát không rời trên nét mặt hấn. "Không phải là nghĩ đến yêu nữ kia chứ?"

"Đương nhiên không phải." Bất quá khi nói ra những lời này, chỉ có hấn mới hiểu rõ mình là đang lừa mình dối người.

"Không phải là tốt rồi." Lúc này Đường Nhụy mới lộ ra nụ cười an tâm, "Theo muội thấy, nàng ta chắc chắn là có ý thay tam sư huynh đỡ một chương kia, trong đó nhất định có bẫy, chúng ta đừng bị nàng ta lừa."

Tường Kỳ không vận động đầu óc nói: "Ta xem chỉ sợ không phải."

"Nhị sư huynh nói lời này là có ý gì?" Đường Nhụy đề ý hỏi.

Hấn không lưu ý đến sắc mặt tức giận của sư muội, cứ thế mà tự nhiên bàn luận.

"Cái này còn phải hỏi sao? Chỉ cần có mắt đều nhìn ra được, yêu nữ kia tuyệt đối yêu tam sư đệ rồi, đương nhiên không thể tro mắt nhìn hấn chết, nữ nhân giống như các nàng quả thật rất ngốc, vì nam nhân mình thích, cái gì cũng có thể hy sinh."

Thân hình Hoắc Húc Dương cứng đờ, nàng lập tức chú ý tới điểm này.

"Nhị sư huynh, huynh sao có thể thay yêu nữ kia nói chuyện?"

"Ta là tùy việc mà xét." Hấn nói sai rồi ở đâu rồi à?

Đường Nhụy thờ phỉ phò nói: "Chúng ta không hỏi huynh, huynh không biết nói chuyện cũng đừng có mở miệng."

"Không nói thì không nói." Tưởng Kỳ bị chửi mà không giải thích được.

"Tam sư huynh, huynh đừng mềm lòng nha." Nàng lo lắng quan sát phản ứng Hoắc Húc Dương.

"Dù sao trên người Ma Cơ có giải được, yêu nữ kia không chết được, nàng sợ dĩ cứu huynh, chẳng qua là làm đáng một chút, huynh trăm ngàn không nên bị lừa."

Hoắc Húc Dương gượng ép cười cười, "Ta hiểu được ý tứ của muội, không nên nói nữa."

"Vậy tam sư huynh có tính toán gì hay không?"

"Tam sư đệ, ta thấy hiện tại biện pháp duy nhất chính là liên lạc chương môn ba phái Hoa Sơn, Hằng Sơn, Thái Sơn, cùng đi đối phó yêu phụ kia, đây mới là biện pháp giải quyết tận gốc." Tưởng Kỳ đề nghị nói.

Nàng tỏ rõ thái độ đồng ý. "Ta cũng cảm thấy biện pháp này của nhị sư huynh là tốt nhất, tam sư huynh, huynh nghĩ sao?"

"Nước xa không cứu được lửa gần, cho dù liên lạc được rồi, vẫn tiêu hao không ít thời gian." Hần phân tích nói.

Tưởng Kỳ muốn nhanh chóng nhờ sạch phiền não này. "Cái này cũng không được, cái kia cũng không được, vậy bây giờ chúng ta rốt cuộc nên làm cái gì? Đáng giận!"

"Nàng đáp ứng rồi thì nhất định sẽ giúp chúng ta lấy được thuốc giải." Lòng Hoắc Húc Dương vẫn yên bình bỗng chốc tức giận nói.

Đường Nhụy buồn bực hỏi: "Tam sư huynh nói ‘nàng’ là ai?"

"Bạch Linh Chi."

"Nàng?" Âm điệu không khỏi đề cao, "Tam sư huynh, lời của nàng ta không thể tin!"

Về mặt Hoắc Húc Dương phức tạp, "Chuyện cho tới bây giờ, chỉ có thể tạm thời tin."

"Tam sư huynh." Làm sao bây giờ? Nàng sợ nhất chuyện này thật sự xảy ra.

Hần bỗng nhiên nghiêng tai lắng nghe, "Có người đến đây."

Bạn đang đọc truyện *Môi Tân Lang Lên Kiệu Hoa* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 6

Rất sợ người đến là Ma Cơ, Tưởng Kỳ và Đường Nhụy không nói lời nào liền rút kiếm tự vệ.

Mà trong lúc đó Hoắc Húc Dương có thể nghe ra được tiếng bước chân của đối phương hơi hỗn loạn, hình như bị thương, cho nên có thể xác định đó không phải là Ma Cơ, như vậy chính là —

"Là yêu nữ họ Bạch kia!" Đường Nhụy nhìn thấy bóng trắng lấp lờ từ xa, hồ nghi kêu lên.

Tưởng Kỳ cũng nhận ra người đến. "Thật sự là nàng không sai."

"Nhị sư huynh, tình huống của nàng thế nào?" Hoắc Húc Dương nóng lòng hỏi.

Hần chăm chú nhìn đi nhìn lại vài lần, "Xem bộ dáng của nàng hiện tại, e rằng thương thế không nhẹ."

Nghe vậy, trong lòng Hoắc Húc Dương cũng nặng nề theo.

Đường Nhụy chia mũi kiếm về phía tình địch, "Yêu nữ, ngươi tới làm gì?"

"Ta không phải tìm đến ngươi." Sắc mặt Bạch Linh Chi không chút huyết sắc bởi vậy còn trắng hơn so với tờ giấy, giữa lông mày còn có mờ mờ một màu đen, "Hoắc đại ca, ta cuối cùng cũng tìm được ngươi."

Hai tay Hoắc Húc Dương gắt gao nắm chặt gậy trúc, khắc chế để mình bất vi sở động (không chú ý đến). "Cô nương không nên thay Hoắc mỗ đỡ một

chương kia của lệnh đường." Hắc không muốn thiếu ân tình nàng.

"Bởi vì ta thích, cho nên, ngươi không cần cảm thấy thiếu nợ ta cái gì." Nàng từ trong ngực lấy ra chai thuốc màu đen khéo léo đẹp đẽ, nhét vào trong tay hắc, "Đây là việc ta đã hứa với ngươi, theo ước định cầm nó tới."

"Nàng." Tay nàng rất lạnh!

Bạch Linh Chi rất quyến luyến độ ấm từ bàn tay hắc truyền tới, không muốn lập tức phải dời đi, "Ta đáp ứng chuyện của ngươi, nhất định sẽ làm được, chỉ cần cho sư phụ ngươi uống viên thuốc giải này. Ngoài ra cần phải có người liên tục dùng nội lực thúc dục cơ thể hấp thụ được trong suốt mười hai canh giờ, bởi vì ông ấy trúng độc Huyền Âm chương đã lâu. Sau đó trong vòng nửa năm tuyệt đối không được vận chân khí, lại thêm điều dưỡng thích hợp, tự nhiên sẽ không sao nữa, ngươi phải nhớ rõ ràng."

Hắc gật đầu, "Hoặc mỗi sẽ nhớ kỹ lời căn dặn của cô nương."

"Nương ta sẽ không bỏ qua cho các ngươi, các ngươi nhanh lên chút rời khỏi nơi này, càng nhanh càng. Càng tốt." Nặng nhọc hít thở, khiến cho hai chân nàng như nhũn ra, chỉ đành phải bắt lấy hắc, mới không ngã xuống đất.

Hoắc Húc Dương theo bản năng đỡ thân thể của nàng, "Nàng. Nàng không sao chứ?"

"Ta không sao, chỉ là hơi mệt." Nàng thừa dịp đem sức nặng toàn thân tựa vào trong lòng ngực của hắc, khéo mắt thoáng nhìn khuôn mặt nhỏ nhắn ghen tuông của Đường Nhụy, môi đỏ mọng không khỏi vênh lên cao.

Tay nhỏ bé Đường Nhụy cầm kiếm tức giận đến phát run, "Tam sư huynh, huynh không cần lo cho yêu nữ này, muội xem thuốc giải kia chính xác là có vấn đề, nàng ta sao có thể tốt như vậy giúp chúng ta cứu sư phụ."

"Sư muội!" Hoắc Húc Dương tức giận trách mắng.

Nàng thoáng chớp nước mắt lưng tròng, "Tam sư huynh, muội nói đều là thật, huynh không nên tin nàng ta."

"Ta chỉ làm chuyện ta muốn làm, không cần các ngươi tin tưởng." Bạch Linh Chi không muốn rời xa lồng ngực nam tính áp áp kia, "Hoặc đại ca, hiện tại các ngươi đã lấy được thuốc giải, việc này không nên chậm trễ, mau trở về cứu người sư phụ đi!"

Hoắc Húc Dương ôm quyền nói: "Phản ân tình này của cô nương, Hoặc mỗi nhớ kỹ."

"Có những lời này của ngươi là đủ rồi." Như vậy hắc vĩnh viễn sẽ không quên mình!

"Các ngươi đi được sao?" Đột nhiên, ngoài bầu trời bay tới một tiếng cười lạnh.

Về mặt Bạch Linh Chi kinh hãi. "Nguy rồi! Nương ta đến đây."

"Mọi người cẩn thận!" Hoắc Húc Dương trầm giọng nhắc nhở hai vị sư huynh muội bên cạnh.

Bóng dáng giống như yêu mị trong chớp mắt lao tới, trừng mắt nhìn nữ nhi ruột thịt của mình. "Nữ nhi ngoan, con có biết mình đang làm gì không?"

Nàng ngang bướng cầu xin, "Nương, nữ nhi bằng lòng chịu phạt, nhưng xin người thả bọn họ."

"Được, chỉ cần tiểu tử họ Hoắc kia trả lại thuốc giải, nương bảo đảm không giết bọn họ." Ma Cơ lạnh lùng nói.

Tường Kỳ là người thứ nhất không đáp ứng. "Đừng hòng! Thuốc giải đã ở trên tay chúng ta, trừ phi ngươi giết chúng ta, nếu không đừng nghĩ lấy về."

"Nương, cho dù Sở Văn Cao thật đã chết rồi, phụ thân vẫn sẽ không trở về, người đừng có chấp nữa. Khụ khụ." Một trận ho khan kịch liệt khiến cho nàng nôn ra máu, nhuộm đỏ tươi khăn lụa trắng trên mặt.

Ma Cơ vừa đau lòng, vừa tức giận, "Con chẳng lẽ không biết nương làm như vậy là vì cứu con sao? Con đem viên thuốc giải duy nhất cho bọn họ, con có thể còn mạng để sống sao? Vì một xú nam nhân, con ngay cả mạng cũng không cần sao?"

"Ý của tiền bối là." Đầu óc Hoắc Húc Dương trống rỗng, "Đây là viên giải được cuối cùng?" Sự tình sao có thể phát triển thành như vậy?

Bà hừ lạnh, "Những viên khác sớm đã bị ta hủy, giờ chỉ còn lại có một viên này, ta sinh ra một nữ nhi ngọc mã, hết lần này tới lần khác vì nam nhân, ngay cả mạng cũng không cần, nhưng ta đây làm mẹ lại làm không được, nếu ngươi không giao ra đây, bây giờ ta sẽ giết các ngươi!"

Hô hấp Bạch Linh Chi bỗng ngưng cứng lại, chẳng biết lúc nào trong tay có thêm một thanh chủy thủ, tốc độ nhanh như chớp đưa tới trong tay Hoắc Húc Dương, sau đó nói. "Hoặc đại ca, mau giã vờ kèm hai bên ta!"

"Nàng ——" Khuôn mặt tuần tú đột ngột biến đổi.

Nàng lần nữa thấp giọng khuyên bảo, "Không cần do dự."

Nếu là bình thường, Hoắc Húc Dương tuyệt đối khinh thường sử dụng loại thủ đoạn đê tiện này, nhưng mắt thấy hai bên giằng co kịch liệt, chỉ đành chạy trước rồi nói sau.

"Nương." Bạch Linh Chi giả bộ bất lực khẽ gọi.

Ma Cơ thấy nữ nhi yêu quý nằm ở trong tay hắn, quả nhiên không dám hành động thiếu suy nghĩ. "Nếu ngươi dám làm nữ nhi ta bị mất một sợi lông, ta thề sẽ huyết tẩy phái Tung Sơn!"

"Vấn bối làm như vậy cũng là bất đắc dĩ, kính xin tiền bối tha thứ." Hắn mang Bạch Linh Chi chậm rãi lui về sau, "Nhị sư huynh, sư muội, chúng ta đi."

Bên trong gian phòng khách sạn, Trương Kỳ tựa lưng vào ghế ngồi ngủ gật, Đường Nhụy vòng hai tay trước ngực, vẻ mặt ghen tuông nhìn chăm chăm Hoắc Húc Dương đang giúp Bạch Linh Chi vận khí ép độc.

"Tam sư huynh, huynh căn bản không cần thiết vì nàng ta mà lãng phí nội lực, huynh quên chúng ta còn phải đi nhanh về Hiệp Khách trang sao, không nên kéo dài thời gian." Nàng nói.

Hoắc Húc Dương hoàn toàn chuyển tâm thần áp chế độc, không chú ý đến tạp âm ở bên ngoài.

Nàng gấp đến độ giậm chân, "Tam sư huynh."

"Hoắc đại ca, huynh đừng để ý đến." Nét mặt suy yếu, hơi thở mong manh Bạch Linh Chi nói. "Vẫn là mau trở về cứu sư phụ ngươi. Quan trọng hơn. Ta."

"Không cần nói!" Hắn nhíu mày ngăn lại.

Bạch Linh Chi nhẹ lay động trán, kiên trì không muốn nhận ý tốt của hắn.

"Ngươi không phải nôn nóng muốn cứu sư phụ ngươi sao? Hiện tại đã có thuốc giải, độc của ông ấy rất nhanh sẽ được giải, nếu vì ta mà bỏ lỡ việc lớn, ngộ nhờ Sở Vân Cao có chuyện, cũng đừng lại tới oán ta."

"Tam sư huynh, huynh nghe chính nàng đã nói như vậy. Cho nên huynh đừng quan tâm đến nàng ta nữa, chúng ta tranh thủ thời gian lên đường." Đường Nhụy ước gì sớm tách bọn họ ra.

Hoắc Húc Dương không biết tại sao, tâm loạn như ma. "Thuốc giải thật sự chỉ còn lại một viên này?"

"Có phải hay không cũng không quan trọng, ngươi mau cầm về cứu sư phụ ngươi." Nàng sớm đã đoán được hắn là người tốt, chắc chắn không phải là người có trái tim tàn độc.

"Vậy nàng thì sao?"

Nàng dùng một cái, "Ta. Ta sẽ tạm thời ở nơi này, rồi từ từ tính tiếp."

"Nàng không trở về Ly Hồn cốc?"

"Nương ta đang nổi nóng, ta sẽ không ngược trở về để bị mắng đầu." Bạch Linh Chi ra vẻ thoải mái cười cười,

"Huống chi ta thật vất vả mới có cơ hội xuống núi, đương nhiên muốn ở chỗ này du sơn ngoạn thủy."

"Nhưng độc trên người nàng."

Bạch Linh Chi không sao cả nhún vai, "Dù sao mỗi người rồi cũng sẽ chết, chỉ là sớm hay muộn mà thôi, nhưng ta thật may mắn nương ta chỉ dùng không đến ba thành công lực, bằng không hiện tại ta không thể ngồi ở chỗ này nói chuyện, huống chi có câu tục ngữ không phải nói "người không tốt sống lâu, gieo họa ngàn năm" sao? Ta đây là yêu nữ không dễ dàng chết như vậy, bất quá có thể thấy ngươi quan tâm ta như thế, cho dù bây giờ ta chết cũng cảm thấy thỏa mãn."

Hắn lâm vào chán nản. "Nàng. Không có thời điểm nghiêm chỉnh sao?"

"Ngươi không phải là ngày đầu tiên quen biết ta, ta nói chuyện chính là như vậy." Nàng trêu tức cười khế, đột nhiên biến sắc, đè ngực lại để tránh bật ra tiếng kêu rên rĩ, thống khổ đóng chặt đôi mắt đẹp.

Hoắc Húc Dương vội vàng giúp nàng vận khí.

"Không cần, Hoắc đại ca, các ngươi hãy tranh thủ thời gian lên đường, ta không có việc gì." Nàng muốn đánh cuộc xem hắn có thật sự nhẫn tâm bỏ lại mình đi hay không.

Chỉ sợ đêm dài lắm mộng, Đường Nhụy lập tức đánh thức Trương Kỳ, "Nhị sư huynh, ngồi dậy! Chúng ta lên đường."

"Lên đường?" Hấn xoa xoa hai mắt lim nhim buồn ngủ, "Nàng kia làm sao bây giờ?"

Đường Nhụy tức giận lườm hấn một cái, "Cái gì làm sao bây giờ? Chẳng lẽ muốn dẫn nàng ta đi theo?"

"Đương nhiên không được." Nếu để cho sư phụ biết liền thảm

"Ta ở lại nơi đây." Đột nhiên, Hoắc Húc Dương bỏ lại một trái bom.

"Cái gì? !" Đường Nhụy thất thanh kêu lên.

Hoắc Húc Dương bước xuống giường, đem chai thuốc coi như sinh mệnh mà bảo hộ giao cho Trương Kỳ. "Nhị sư huynh, phiền toái huynh mang theo thuốc giải cùng sư muội thân tốc trở về Hiệp Khách trang."

"Này." Hấn khó xử nói.

Đường Nhụy quả thực không thể tin được những gì mình nghe thấy. "Tam sư huynh, huynh tội gì phải chiếu cố đến nàng ta, hết thấy đều là yêu nữ này tự chuốc lấy."

"Sư muội, dù nói thế nào, nàng vừa giúp chúng ta lấy được thuốc giải, hơn nữa nàng đã hy sinh vì ta, về tình về lý, ta có nghĩa vụ phải chăm sóc nàng, đừng nói gì nữa, liền làm theo lời của ta." Hấn nói chuyện không cho cơ hội phản bác.

Đường Nhụy âm thầm cắn răng, "Nếu như vậy, thuốc giải để cho nhị sư huynh mang về, muội cũng muốn ở lại." Nàng tuyệt đối không thể để cho bọn họ một mình ở chung, ai biết được sẽ xảy ra tai vạ gì.

Sắc mặt Hoắc Húc Dương nghiêm túc lại, "Sư muội, không nên tùy hứng!"

"Tam sư huynh, muội. . . ." Đường Nhụy tức giận trừng mắt nhìn tình địch, thấy đôi mắt đẹp xảo trá xẹt qua vẻ đắc ý. Bỗng nhiên hiểu được tất cả sự tình đều là nàng ta cố tình sắp xếp.

"Người yêu nữ này không biết xấu hổ sử dụng thủ đoạn quần lấy tam sư huynh ta, ta sẽ không để cho người được như ý!"

Về mặt Hoắc Húc Dương rét lạnh, "Đủ rồi! Sư muội, mọi chuyện không giống như lời của muội nói."

Nghe vậy, khuôn mặt nhỏ nhắn Đường Nhụy vì xấu hổ và giận dữ mà đỏ lên.

"Được rồi, sư muội, chúng ta nên quay về Hiệp Khách trang, chờ cứu sư phụ rồi nói sau." Trương Kỳ không muốn hai người náo loạn, vội vàng hoà giải.

"Tam sư đệ, vậy người phải cẩn thận một chút, ta và sư muội đi trước."

"Làm phiền nhị sư huynh."

Về mặt Đường Nhụy không muốn, mè nheo nửa ngày, cuối cùng vẫn bị bắt đi.

"Hoắc đại ca, người thật sự không cần ở lại vì ta." Bạch Linh Chi giả vờ quan tâm nói: "Bây giờ ta cảm thấy tinh thần rất tốt, không có vấn đề, hiện tại người đuổi theo bọn họ vẫn còn kịp."

Hấn sờ soạng đến phía trước giường, "Ta biết độc trong cơ thể nàng rất sâu, cho nên không cần nói dối an ủi ta, ít nhất trước tiên nên ngăn chặn chúng nó lại, sau đó tìm biện pháp giải độc."

"Muốn điều chế thuốc giải Huyền Âm chương cần phải có thời gian, hơn nữa trong đó có vài vị thảo dược hết sức khó tìm, nương ta mới nổi giận khi ta đem nó cho người. Cho nên, người không cần lãng phí nội lực ở trên người của ta, ta chỉ muốn thừa dịp trước khi độc phát tác, thống thống khoái khoái choi một chút, sau đó tìm một chỗ an tĩnh chờ chết."

Hoắc Húc Dương lớn tiếng trách móc, "Không được nói nữa! Ta sẽ không để cho nàng chết!"

"Ta đây đã là một người gần chết cũng không kiêng kị, người sợ cái gì?" Nàng yêu kêu lời kéo tay áo của hấn, "Hoắc đại ca, thế giới bên ngoài người quen thuộc hơn so với ta, không bằng người dẫn ta đi chơi, chờ ta chết, người đem ta đốt thành tro, ta cũng không muốn mình biến thành một đồng xương trắng, như vậy sẽ rất xấu."

Hấn khóa chặt mi tâm (điểm giữa hai đầu lông mày), "Đừng nói chuyện không may, chắc chắn còn biện pháp khác."

Bạch Linh Chi ngửa trán, ranh mãnh cười nhìn khuôn mặt tuần tú phức tạp của hấn, dường như vì an nguy của nàng mà lo lắng, trong lòng ngọt ngào, không hối hận tiền đặt cược nguy hiểm này.

Đội độc tính trong cơ thể nàng hơi được áp chế xuống, sẽ không bao giờ chịu yên tĩnh ở trong phòng, ý vào hấn ấy này với mình, kiên quyết bắt Hoắc

Húc Dương cùng nàng du sơn ngoạn thủy, chỉ cần nàng không phải mượn cơ hội quá nhiều cơ thể hần, hầu như có thể nói là xin gì được nấy.

Mặt trời lặn về phía tây, một ngày lại trôi qua, hai người rất nhanh tìm được một gian khách sạn nghỉ chân.

"Hoặc đại ca uống trà." Bạch Linh Chi quan tâm vì hần rót chén nước.

Hần nâng lên cái ly, "Cám ơn."

"Chờ một chút." Nàng đem ba viên thuốc chuẩn bị tốt bỏ vào trong tay hần, ý bảo hần uống.

"Đừng quên còn có cái này." Đây đã là lần thứ năm rồi, còn bốn lần nữa.

Mặt Hoắc Húc Dương lộ vẻ chần chờ.

Nàng trêu chọc hỏi: "Sợ ăn chúng nó, người thật sự sẽ yêu ta?"

"Không phải, chỉ là không biết được chuyện gì xảy ra, mấy ngày gần đây hai mắt ta có chút đau, ta sợ có liên quan đến thuốc này." Hần nói thẳng.

Bạch Linh Chi có vẻ kích động, "Thật vậy chẳng? Kéo dài thật lâu sao?" Vậy chứng tỏ nàng điều chế thuốc không sai.

"Chẳng qua là một chút mà thôi."

"Còn có những triệu chứng khác sao?"

"Không có." Hoắc Húc Dương cau mày, "Đây tốt cùng là thuốc gì?"

Nàng nhìn xung quanh nói, chẳng qua là không chịu nói thật. "Ta không phải đã nói qua sao, không nên hỏi nhiều như vậy, mau nuốt chúng nó xuống, người yên tâm, nếu ta muốn hại người, người còn có thể sống đến bây giờ sao?"

Hoắc Húc Dương cân nhắc hồi lâu, kiên trì nuốt xuống, ai bảo hần nợ nàng một mạng.

"Nếu lần sau mắt của người đau, phải nhớ nói cho ta biết." Nàng không thể không chữa khỏi hai mắt của hần! "À. Ta là sợ có di chứng gì đó sau này."

Hần bắt đầu đi gạt đầu, nghĩ thầm là nàng không yên tâm, nên mới mỗi lần đều bắt buộc hần uống thuốc.

"Được rồi, chúng ta ăn thôi!" Bạch Linh Chi cười ngọt ngào vì hần gấp thức ăn, "Ta biết người thích nhất là ăn rau, người phải ăn nhiều một chút, nếu không đợi người mệt muốn chết rồi, ai sẽ mang ta đi chơi."

"Thay vì đi chơi, có lẽ chúng ta nên trở về Ly Hồn cốc, nói không chừng lệnh đường có biện pháp giải độc cho nàng." Hiện tại Hoắc Húc Dương chỉ quan tâm đến độc trên người nàng.

Bạch Linh Chi cong đôi môi đỏ mọng, "Người gấp gấp muốn thoát khỏi ta như vậy sao? Nếu thật sự là như vậy, tốt lắm chúng ta ở chỗ này chia tay, người mau trở lại bên người sư phụ người, không cần lo lắng cho ta, cũng không cần cảm thấy áy náy."

"Ta là quan tâm nàng." Lời vừa ra khỏi miệng, hần suýt nữa tự cắn đầu lưỡi mình.

Nàng nghe xong cười tươi như hoa, "Người thật sự quan tâm ta?"

Về mặt Hoắc Húc Dương hơi luống cuống, "Ta, ý của ta là do ta nợ nàng, đương nhiên phải quan tâm mới đúng."

"Thật sự chỉ là nguyên nhân này mà thôi?" Nụ cười sáng lạn bỗng chốc cứng đờ.

Hần thu lại vẻ nghiêm chỉnh, "Đương nhiên."

"Được rồi!" Tục ngữ nói liệt nữ sợ thiên lang (là một chuyện tình lãng mạn, thuộc tác phẩm văn học, đại khái giống như con gái sợ con trai mặt dày đeo bám), giống nhau thôi, nàng không tin hần liệt nam này có thể thoát khỏi lưới tình do mình bày ra.

"Nàng bằng lòng trở về?"

Bạch Linh Chi kiêu kỳ lườm hần một cái, "Ta mới không cần, bởi vì chỉ cần độc của ta được giải, người sẽ giữ một khoảng cách với ta, cho nên cho dù ngày mai ta sẽ chết, ta cũng muốn chết ở trong ngực của người."

"Không cần lấy tánh mạng mình ra nói giỡn." Hần phẫn nộ quả mắng.

Tay nhỏ bé mềm mại đặt lên bàn tay hần. "Hoặc đại ca, nếu ta chết, người sẽ vì ta rơi một giọt nước mắt không?"

Trong lòng Hoắc Húc Dương một trận kích động, "Không nên nói vậy!"

"Ta đối với người mãi mãi đều là nghiêm túc." Nàng đa tình ngấm hần.

Hắn rút bàn tay to về, trong lòng hoảng loạn.

"Vị này không phải là Hoắc huynh sao?" Một giọng nam xa lạ bất chợt tham gia vào cuộc nói chuyện của bọn họ.

Từ giọng nói đối phương hẳn là người quen biết, Hoắc Húc Dương tìm kiếm trí nhớ trong đầu.

"Huynh đài là. Âu Dương huynh?"

Nhớ rõ năm trước ở trên đại hội võ lâm có nói chuyện vài câu với người này.

Từ trước đến nay tự cho mình là nam nhân phong lưu trẻ tuổi cười nhẹ, "Hoắc huynh trí nhớ rất tốt, không thể tưởng được ở chỗ này lại gặp được huynh, thật trùng hợp. Đây? Vị cô nương này là. . . ." Mặc dù trên mặt che khăn lụa, nhưng là y chính là kinh nghiệm hơn người để có thể phán đoán ra, từ đôi mắt xinh đẹp kia liền có thể biết được tuyệt đối là một giai nhân khuynh quốc khuynh thành.

Căn cứ vào lễ phép, Hoắc Húc Dương chỉ phải đơn giản giới thiệu. "Vị này là Bạch cô nương, là bằng hữu Hoắc mỗ."

"Thì ra là Bạch cô nương, tại hạ là thiếu môn chủ Phi Thiên môn Âu Dương Thiếu Kiệt." Hắn chấp tay nói.

Bạch Linh Chi cảm nhận được hần nhìn mình chăm chú, hơi khó chịu. "Một môn phái nhỏ nhỏ, nghe cũng chưa nghe qua." Nam nhân này cho mình là ai, sao có thể nhìn chăm chăm nàng như thế.

Hiện trường một trận xấu hổ.

"Nàng thất lễ quá, địa vị Phi Thiên môn ở trên giang hồ không thua kém Ngũ Nhạc đâu." Vì hóa giải không khí, Hoắc Húc Dương giận dữ trách cứ.

Nàng lơ đãng hừ nhẹ, "Quản hắn là Phi Thiên khi gió gì, miễn sao ta chưa từng nghe qua là được."

Hoắc Húc Dương chau hai hàng lông mày lên, lại muốn khuyên bảo người.

"Ha ha, Bạch cô nương nói đúng, so với Ngũ Nhạc, Phi Thiên môn quả thật không được tính là gì." Âu Dương Thiếu Kiệt cố ý lấy lòng giai nhân.

"Vẫn cho là Hoắc huynh không có thất tình lục dục, giống như lão tăng ngồi thiền, không thể ngờ tới còn có thể động tâm ở hồng trần, may mắn quen được một cô nương đặt biệt như vậy, thật khiến cho tiêu đệ hâm mộ."

Hâm mộ quý quái gì! Bạch Linh Chi tức giận thầm nghĩ, người tuyệt nhiên không thể so sánh với Hoắc đại ca.

Hoắc Húc Dương cười đến có chút không được tự nhiên. "Âu Dương huynh hiểu lầm."

"Hoắc đại ca, đừng cố phí lời với người không quan trọng, ăn cơm quan trọng hơn." Bạch Linh Chi tự tay đem đĩa rau đến miệng hắn. "Mở miệng ra."

"Nàng. Ta tự ăn là được rồi." Hắn bị nàng trêu chọc đến xấu hổ.

Bạch Linh Chi không chịu bỏ qua, "Người không mở miệng ra, ta liền vẫn đợi."

"Nhưng." Ở dưới con mắt nhìn trừng trừng của mọi người làm ra loại hành động này không khỏi quá rêu rao rồi, nhưng nếu không làm theo, chỉ sợ nàng sẽ không hết hy vọng.

Nàng hờn dỗi, "Nhanh lên chút nào!"

Khuôn mặt tuấn tú Hoắc Húc Dương đồ bưng mở miệng ngậm sự ban thưởng của nàng. "Cám ơn, những thứ khác ta tự ăn là được rồi." Hắn thật sự hận không thể đào một cái lỗ để chui vào.

Một người mù vậy mà may mắn được lọt mắt xanh của giai nhân, thật là vận cứt chó mà (em thì là em không thể tìm từ thay thế khác), hắn vẫn không tin mình thất bại.

Âu Dương Thiếu Kiệt ngoài cười nhưng trong không cười nói: "Hoắc huynh thật có phúc."

"Để cho Âu Dương huynh chê cười."

Bạch Linh Chi mang chút bất mãn liếc xéo, "Cái gì chê cười? Ta thấy hắn chỉ có hâm mộ mà thôi."

"Tại hạ đúng là hâm mộ Hoắc huynh có thể quen biết với giai nhân như vậy." Khóe miệng Âu Dương Thiếu Kiệt ý cười sâu không tới đáy, "Không bằng bữa cơm hôm nay để cho tiêu đệ làm chủ, đêm nay không say không về."

Hắn chối từ, "Âu Dương huynh quá khách khí rồi."

"Đây là cơ hội hiếm có, Hoắc huynh đừng từ chối." Nói xong, liền lập tức gọi tiểu nhị tới, dọn ra một bàn tiệc rượu phong phú khác, trong ba người, đại khái chỉ có Hoắc Húc Dương không nhận ra được sóng ngầm mãnh liệt trong lúc đó.

"Hoắc đại ca, nhìn người bước đi không ổn, không uống được lại cố uống, cẩn thận!" Bạch Linh Chi kéo hắn trở lại phòng, thiếu chút nữa bị trượt chân, trong miệng nói thầm, "Ta thấy cái tên thiếu môn chủ Phi Thiên môn gì đó biết từ lượng của người kém, nhưng vẫn cố tình rót rượu cho người, nhìn thấy thật chán ghét mà."

Hắn mất rồi bộ dạng say rượu. "Ta không có say."

Thật vất vả đỡ Hoắc Húc Dương ngồi xuống trên giường, liền rót ly nước cho hắn, "Nhìn miệng người đầy mùi rượu, còn dám nói không say, uống nước đi."

Hoắc Húc Dương không nói hai lời, cầm lên uống cạn sạch. "Ta thật sự không say."

"Bây giờ ta hỏi người, người có thích ta không?" Nàng thừa cơ hắn say mà hỏi.

Hắn giật mình hồi lâu mới tìm được tiếng nói. "Ta đối nàng chỉ có cảm kích cùng áy náy."

Xem ra hắn vẫn còn tỉnh táo.

Bạch Linh Chi mở miệng giống như cao nhân, "Bởi vì nương ta làm sư phụ người bị thương, cho nên người không chịu đón nhận tình cảm của ta?"

"Cái này. Hoắc mỗ quả thực không biết nên trả lời thế nào." Cảm giác của hắn với nàng vô cùng hỗn loạn, ngay cả bản thân cũng không rõ ràng lắm.

Nàng chưa từ bỏ ý định hỏi tới.

"Hay là bởi vì lần trước ta quá chủ động, còn động tay động chân với người, người liền cho rằng ta là một nữ nhân phóng túng, cho nên, không phù hợp tiêu chuẩn chọn vợ của người?"

Nghĩ đến mọi lỗi lầm của nàng từng làm chuyện xấu trên người hắn, khuôn mặt Hoắc Húc Dương giống như lửa đốt, lúng túng vứt sang một bên, "Chuyện ngày đó ta đã sớm quên."

"Thật đã quên?" Nàng nghiêng người thổi khí bên tai hắn.

Hoắc Húc Dương cảm thấy có nắm lửa ở trong người dấy lên, bỗng nhiên miệng đắng lưỡi khô, để phòng ngừa tình thế cấp bách liền tránh ra, "Đã khuya lắm rồi, nàng cũng nên trở về phòng nghỉ ngơi thôi."

"Ta muốn ở lại." Bạch Linh Chi không cảm thấy thẹn nói.

Hắn thờ dốc vì kinh ngạc, "Nàng. Nàng còn ép ta như vậy, ngày mai ta lập tức đưa nàng trở về Ly Hồn cốc." Dù sao hiện tại nàng không thể thi triển được võ công, tuyệt nhiên sẽ không ngăn cản được hắn.

"Người ta chỉ nói là muốn ở lại, không có ý gì khác, khẩn trương như vậy làm gì? Nhìn biểu tình khó hiểu của người giống như ta sẽ ăn người vậy." Chẳng lẽ nàng thiếu sức quyến rũ đến thế sao?

"Cô nam quả nữ ở chung một phòng, không được thỏa đáng." Hoắc Húc Dương ho nhẹ một tiếng nói.

Bạch Linh Chi buồn bực nghiêng mắt nhìn hắn liếc một cái, cố ý thêm mắm thêm muối, "Ta là sợ cái tên thiếu môn chủ Phi Thiên môn kia có ý đồ bất chính với, là do mắt người nhìn không thấy nên mới không phát hiện. Ở trên bàn cơm tối nay, ánh mắt đăm chiêu của hắn luôn nhìn chăm chăm vào ta, không hề để người ở trong mắt."

"Nhất định là nàng nhìn lầm rồi, Âu Dương huynh không phải loại người như vậy." Hắn không tin tưởng.

Nàng phòng hai bên má, "Sao người biết hắn không phải?"

"Phi Thiên môn là danh môn chính phái, hơn nữa Âu Dương môn chủ và sư phụ còn là bằng hữu thâm giao, cách làm người của hắn tất cả mọi người cực kỳ hiểu rõ, cho nên ta tin tưởng thiếu môn chủ."

"Trong mắt người, chỉ cần là danh môn chính phái thì chính là người tốt à?" Bạch Linh Chi không cho là đúng, mỉa mai hỏi.

Hoắc Húc Dương biết nàng cố tình gây sự. "Sắc trời đã tối, có chuyện gì ngày mai nói sau."

"Người đã không chào đón ta, ta ở lại chỉ dư thừa."

Nói xong, nàng liền phẫn nộ rời đi.

Hai người ở hai gian phòng chỉ cách vách nhau, Bạch Linh Chi mới đi vài bước, đến gần cửa.

"Bạch cô nương, Hoắc huynh có khỏe không?" Đợi nàng bên ngoài phòng hạng nhất Âu Dương Thiếu Kiệt hết sức lấy lòng.

Thật đúng là đến đây! Nàng khinh thường thâm nghĩ.

Nàng lạnh lùng trả lời một câu, "Hoắc đại ca rất tốt, đa tạ sự quan tâm của ngươi."

Đẩy cửa phòng ra, Bạch Linh Chi một cước bước vào trong phòng, không nghĩ tới đối phương cũng đi theo.

"Này! Ta không có mời ngươi vào phòng, đi ra ngoài!" Chi biết rất không muốn nhìn thấy hắn.

Âu Dương Thiếu Kiệt vẫn là tác phong nhanh nhẹn, "Tại hạ không có ý tứ mạo phạm, chỉ muốn hỏi Bạch cô nương ngày mai có thể cho phép tại hạ dẫn nàng dạo chơi khắp nơi được hay không?."

"Không cần, Hoắc đại ca sẽ dẫn ta đi." Nàng nhìn thấy hắn thì đã muốn ới, làm sao có thể đi chơi với hắn.

Hắn cao ngạo cười, "Hoắc huynh là một người mù, có rất nhiều chỗ không thích hợp, dĩ nhiên không thể khiến cho cô nương được vui chơi thỏa thích, chỉ cần Bạch cô nương gạt đầu, tại hạ sẽ an bài tiết mục tốt nhất làm cho nàng vui vẻ."

Nhưng Bạch Linh Chi một chút cũng không cảm kích. "Ta chính là thích đi theo Hoắc đại ca, cho dù hắn là người mù, cũng tốt hơn người gáp một ngàn lần, một vạn lần."

Lời nói này đã chạm tới tự tôn của Âu Dương Thiếu Kiệt, hắn ở trong đám nữ nhân mọi việc luôn luôn đều thuận lợi, vậy mà lại không bằng một người mù, trong lòng tự nhiên không thoải mái.

Âu Dương Thiếu Kiệt tiến tới một bước, "Bạch cô nương sao không cho tại hạ một cơ hội thể hiện."

Rất tốt! Chính là hiện tại.

"Ngươi không được lại đây." Nàng giả bộ kinh hoàng thụt lùi về sau, chân đá phải ghế, phát ra tiếng va chạm đủ để truyền tới phòng cách vách, sau đó thân thể mềm mại khẽ run ngã xuống.

Tay hắn theo bản năng muốn đỡ lấy nàng, "Bạch cô nương."

Bạch Linh Chi phát ra tiếng kêu sợ hãi, "Hoắc đại ca, cứu ta!"

Ngay tại lúc Âu Dương Thiếu Kiệt vẫn không hiểu rõ tình huống này là sao, thì một bóng dáng cao to phút chốc vọt vào phòng trình diễn màn anh hùng cứu mỹ nhân.

"Hoắc huynh?!" Hắn tránh né gây trúc hiềm ác trong tay Hoắc Húc Dương, mặc dù không phải mũi kiếm. Bất quá, xem lực đạo hắn xuất ra, lực sát thương là mười phần.

"Đồ vô si!" Hoắc Húc Dương không nghĩ tới Âu Dương Thiếu Kiệt thật sự sẽ làm ra hành vi thâm hương thiết ngọc (ý là bị ỉm đấy) như thế, nếu không phải là nghe thấy tiếng la, hắn còn không dám tin tưởng.

"Hoắc huynh xin nghe ta nói." Đây là hiểu lầm khá lớn.

"Sự thật xảy ra trước mắt, cần gì nhiều lời!" Hoắc Húc Dương tức giận mắng.

Âu Dương Thiếu Kiệt mắt thấy đã tạo thành hiểu lầm, cho dù nói rách miệng, hắn nghe cũng không lọt, đành phải đi trước, chờ hai bên tỉnh táo lại sẽ giải thích.

"Xem tiêu!" Hắn sờ thắt lưng, bắn ra ám khí độc môn.

Hoắc Húc Dương lắc mình một cái, vừa vặn cho cơ hội Âu Dương thiếu Kiệt chạy thoát.

Bạn đang đọc truyện *Môi Tân Lang Lên Kiệu Hoa* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 7

"Hoắc đại ca." Bạch Linh Chi thừa cơ nhảy vào ôm lấy ngực hắn, vòng ở hông hắn, "Thật may người đã đến kịp, ta nghĩ đến lần này thật sự xong rồi. . ."

Hoắc Húc Dương giống như mất mà tìm lại được ôm nàng, "Thực xin lỗi, ta nên tin tưởng lời nói của nàng." Nếu hắn đến chậm một bước, hoặc là không có nghe thấy tiếng cầu cứu của nàng, hắn không dám tưởng tượng sẽ biến thành bộ dáng gì nữa.

"Người không tin cũng là phải, là ta tự tìm." Nàng run rẩy bả vai, khóc thút thít nói.

Hắn vỗ về tóc đen của nàng, không chú ý tới hai người lúc này vô cùng thân mật. "Nàng không sao chứ? Hắn, hắn đã làm gì với nàng?"

Bạch Linh Chi đáng thương nức nở, "Nhờ có người đứng lúc ngăn cản hắn, nếu như trong sạch của ta bị hủy trên tay hắn, ta. Ta sẽ không có mặt mũi gặp người."

"Được rồi, không nên suy nghĩ bậy bạ." Hoắc Húc Dương dịu dàng an ủi, một cái không bắt bẻ, trong quý kẻ của nàng. Nếu hắn cẩn thận ngẫm lại, nàng quý kẻ đa đoan, há có thể mặc người khi dễ mà không cho biết tay.

Nàng cảm phẫn nói: "Còn nói cái gì danh môn chính phái? Ngay cả chuyện hạ lưu như vậy cũng làm được, nếu không phải ta trúng độc, không có biện pháp vận khí, bằng không sớm đã kết thúc bằng hai ba cái tát tay cho hắn rồi."

"Chỉ cần nàng không có việc gì là tốt rồi."

Cảm nhận được thân thể hắn căng thẳng truyền đến nhiệt khí, còn có tim dưới lòng bàn tay đập rất nhanh, Bạch Linh Chi mở ra lúm đồng tiền hết sức tà khí, muốn nói hắn thờ ơ, ai cũng sẽ không tin tưởng.

Lột xuống khăn lụa, cái miệng nhỏ nhắn nhu thuận ngậm lấy môi dưới của hắn, rõ ràng nhận thấy được thân hình nam tính bỗng dưng chấn động, cứng ngắt, nhưng không có đẩy ra nàng.

Đó là một hiện tượng tốt! Bạch Linh Chi dứt khoát vịn vào cổ hắn, nhón mũi chân đón nhận, nhìn về mặt hắn không biết làm sao, độ cong khoe môi bất giác vén lên rất cao.

"Um" Đầu lưỡi lướt qua bờ môi hắn, đưa tới một tiếng than nhẹ.

Trong đầu có vật gì đó vỡ tan tành, khiến cho Hoắc Húc Dương không thể suy nghĩ, chỉ có thể theo bản năng mút lấy đầu lưỡi ẩm ướt kia, tinh tế nhắm nháp.

Bạch Linh Chi ngây ngô nhàn hưởng ứng, bốn phía môi ma sát ra tia lửa, cơ hồ muốn thiêu hủy hết bốn phía không còn sót lại gì, nàng mê hoặc cọ sát ở trên người hắn, chọc cho cơ thể nam nhân mới nếm thử tình dục bỗng chốc chuyển thành kích động và cứng rắn.

Giống như có người cố ý phóng hỏa trong cơ thể, hơi nóng hùng hực làm cho đầu óc hắn tan rã, chỉ có thể giữ chặt tiểu nhân nhi mềm mại trong lòng, đùi hai bên dưng chạm lẫn nhau giống như vừa thống khổ, lại tựa như ngọt ngào khó chịu.

Cái miệng nhỏ nhắn hôn lên cằm của hắn, chạy tới một bên cổ, mút thật mạnh ra một dấu vết màu đỏ.

Bạch Linh Chi hơi thở như lan tỏa vành tai hắn, "Hoắc đại ca, ta thật sự rất thích huynh, huynh cũng yêu thích ta có đúng hay không?" Nếu muốn lấy được tim của hắn, thì cần phải chủ động hiến thân, ép hắn không thể không chịu trách nhiệm, nàng cũng sẽ nghe theo hắn mọi chuyện.

"Hách!" Một tiếng hút không khí làm cho Hoắc Húc Dương tỉnh dậy từ trong mê trận tình dục.

Giống như bị người dội cho một chậu nước lạnh, lúc này mới cảnh giác nhìn mình đã phạm phải chuyện tốt gì, hắn thình lình đẩy Bạch Linh Chi ra.

"Lão thiên gia! Ta đang làm gì vậy?"

"Hoắc đại ca?" Bạch Linh Chi chớp chớp đôi mắt đẹp nhìn hắn, tiếng nói bao hàm khát vọng đủ để hòa tan tâm của bất kì con người rắn rỏi nào. "Huynh rõ ràng là yêu thích ta, vì sao không ôm ta?"

Hoắc Húc Dương lao đảo một cái, khống chế chính mình. "Thực xin lỗi, Hoắc mỗ thất thố."

"Ta thích huynh thất thố, nó để cho huynh được vui vẻ để không khó như vậy." Nàng suy nghĩ nhiều muốn ôm hắn, gàn gửi hắn.

Gương mặt tuấn tú của Hoắc Húc Dương trắng bệch, thân thể bởi vì dục vọng mà phát run.

"Không, ta không nên mạo phạm nàng, như vậy ta với Âu Dương Thiếu Kiệt có khác gì nhau?" Hắn thật sự hồ thẹn đến cực điểm, thậm chí ngay cả thân thể của mình không chế cũng không nổi, còn xưng là quân tử cái gì, chẳng những khiến cho sư môn xấu hổ, ngay cả hắn cũng chán ghét bản thân mình.

Bạch Linh Chi lo lắng cái chày cái cối, "Đương nhiên là khác nhau! Nếu như là huynh, ta nguyện ý ——"

"Không được!" Hoắc Húc Dương vội vàng cắt đứt lời nói của nàng, "Hoắc mỗ cam đoan sẽ không có lần sau." Nói xong, hắn xoay người rồi đi.

"Không cần đi!" Nàng mở cánh tay nhỏ ra, ôm hắn từ phía sau. "Hoắc đại ca, ta rất thích huynh, vì sao huynh không có cảm giác? Vì để lấy được lòng của huynh, cho dù chỉ có thể có được một ngày, ngày mai sẽ chết đi, ta vẫn vui vẻ chịu đựng."

Thân hình hắn cứng nhắc, không vùng ra khỏi tay nàng, sau đó quay đầu ôm nàng. Hắn không phải là tâm địa sắt đá, càng không phải nam nhân tàn nhẫn vô tình, nghe thấy tình ý thâm thiết như thế hắn sao có thể không chút nào cảm động được. Hắn không khỏi để tay lên ngực tự hỏi, có lẽ ngay tại lúc nàng vì hắn trúng một chưởng Huyền Âm kia thì đã không cách nào thờ ơ lạnh nhạt với nàng.

Ngày trước hắn tựa như hồ nước phẳng lặng, không gợn sóng. Hơn nữa hai mắt bị mù, cho nên thường nhìn sự việc theo cách riêng của mình. Nhất là về mặt tình cảm lại càng thêm lý trí. Nhưng Bạch Linh Chi lại khác, nàng dám yêu dám hận, tựa như ngọn lửa xinh đẹp mà thần bí, quấy nhiễu tim của hắn, cho đến khi hắn không thể không si mê nàng.

"Hoắc đại ca, ta biết huynh chê ta không phải là nữ tử đài hoàng rực rỡ giống người ta, càng không coi lễ giáo ra gì, khiến cho huynh không thể mở lòng đón nhận ta. Nhưng, chỉ cần huynh mở miệng, ta bằng lòng vì huynh thay đổi." Nàng đã hạ mình, chỉ cầu được tình yêu của hắn.

Hoắc Húc Dương cắn chặt hàm răng, nhắc nhở mình không được bị mê hoặc. "Hoắc mỗ không có quyền lợi đòi hỏi nàng, nàng cũng không cần phải thay đổi gì, nàng và ta cuối cùng chỉ có thể là người xa lạ."

"Vì sao?" Nàng làm chưa đủ nhiều sao?

Hắn đè nén trái tim xuống, ngăn tay nhỏ bé của nàng vòng qua trên hông mình. "Nàng nên đi ngủ sớm một chút."

Ngực Bạch Linh Chi đau thắt lại, khí huyết nghịch lưu, đột nhiên phun ra một miệng máu đen.

"Húc. Khụ khụ." Độc này phát tác thật đúng thời điểm, nàng tự giễu nghĩ.

Nghe thấy âm thanh khác thường sau lưng, làm cho Hoắc Húc Dương dừng cước bộ, "Làm sao vậy? Có phải lại học máu hay không?" Hắn trở lại, tìm kiếm thân thể mềm mại suy yếu của nàng trên mặt đất.

"Sống chết của ta không cần huynh lo, tránh ra!" Nàng tức giận đẩy hắn. "Khụ khụ khụ."

Chóp mũi người được một mùi huyết tinh, xác định nàng thật sự học máu, rốt cuộc bất chấp nguy trang chính mình, ôm nàng đến bên giường, vì nàng vận khí.

Nàng quật cường không chịu tiếp nhận sự giúp đỡ của hắn. "Ta không muốn huynh giả mù sa mưa."

"Nàng bình tĩnh một chút!" Hắn sốt ruột muốn chết.

Bạch Linh Chi giận dữ, dùng hết khí lực vùng vẫy, "Ta chết cũng không cho huynh cứu."

"Linh Chi, nàng không cần hành hạ ta như vậy có được hay không?" Hoắc Húc Dương dưới tình thế cấp bách gọi khuê danh của nàng, sợ nàng hương tiêu ngọc tán, lúc này không quản nhiều được nữa.

Nàng đầu tiên là sững sờ, tiếp theo nước mắt đọng lại trên mi. "Huynh rốt cục đã chịu kêu tên của ta."

Gặp gỡ yêu nữ tà mị này, Hoắc Húc Dương hoàn toàn nhận thua.

"Không cần lại tùy hứng có được không?"

"Kêu tên của ta lần nữa đi." Mặt nàng không có chút máu cười nói.

"Linh Chi." Hoắc Húc Dương siết chặt hai cánh tay, đôi môi để ở trên trán của nàng than nhẹ, "Ai! Nàng yêu nữ này thật là làm cho người ta vừa yêu lại vừa hận."

Dựa vào lồng ngực đầy ấm áp của hắn, nàng cảm thấy thỏa mãn rồi mắt xuống, "Có những lời này của huynh, ta chết cũng cam nguyện."

Hoắc Húc Dương phát giác giọng nói của nàng càng ngày càng nhỏ, cảnh giác có điểm không thích hợp. "Linh Chi? Linh Chi? Nói chuyện với ta, Linh Chi, không cho phép nàng chết, ta không cho phép nàng rời xa ta ——"

Đi một vòng từ Quý Môn quan trở về, ròng rã mười ngày, Hoắc Húc Dương đã tiêu hao hết nội lực vì nàng áp chế độc tính lan ra. Nhờ tiểu nhị khách sạn vì bọn họ đưa cơm ngày ba bữa, nhưng hai người vẫn gầy mất một vòng lớn.

Bạch Linh Chi dựa lưng vào lồng ngực hắn, giống như con mèo nhỏ dễ bảo. "Hoắc đại ca, đều là tại ta làm liên lụy huynh, huynh đã mấy ngày ngủ không ngon giấc, bây giờ ta đã tốt hơn nhiều, huynh nên về phòng ngủ đi, nếu không nhìn bộ dạng này của huynh, người ta sẽ đau lòng muốn chết."

"Ta rất khỏe, không cần nghỉ ngơi." Hắn vòng qua ôm nàng, cầm tay trên đỉnh đầu cọ sát với tóc nàng.

"Ngược lại là nàng, thật vất vả mới nhặt về một cái mạng nhỏ, đừng làm loạn nữa, chờ hai ngày nữa bồi dưỡng sinh lực, chúng ta liền lập tức trở về Ly Hồn cốc."

Nàng hé mở miệng, "Nhưng"

"Nàng đã đáp ứng nghe lời của ta." Hoắc Húc Dương lập tức nhắc nhở nàng.

"Tốt thôi! Trở về thì trở về." Trở về tìm nương suy nghĩ biện pháp, hiện tại đã có tim của hắn, nàng không nỡ chết đâu!

"Nhưng, huynh phải đáp ứng ta không được phép bỏ rơi ta."

Nắm ngón tay Hoắc Húc Dương hòa vào nắm ngón tay nhỏ nhắn của nàng quấn lấy nhau, "Ta sẽ ở lại cho đến khi độc của nàng được giải."

"Sau đó thì sao?"

Tim hắn thoáng cái đập mạnh và loạn nhịp, "Sau đó?"

"Huynh sẽ cưới ta sao?" Nàng hơi nhăn nhó hỏi.

"Ta dĩ nhiên muốn cưới nàng, chờ ta sau khi ta nắm rõ với sự phụ."

Ánh mắt Bạch Linh Chi toát ra thất vọng, "Ông ấy tuyệt đối sẽ không đồng ý."

"Có lẽ sẽ có khó khăn, nhưng ta sẽ thuyết phục sự phụ." Hắn chân thành hứa hẹn.

Nàng từ trong lòng hắn xoay người lại, có chút đau xót thử dò xét. "Nếu ông ta vẫn không đáp ứng, huynh còn có thể kiên trì muốn thành thân với ta không?"

Nàng rất hiểu rõ địa vị của Sở Văn Cao khi trong lòng hắn, tâm tình hết sức khẩn trương.

"Ta." Hoắc Húc Dương hơi bị nghẹn lời.

"Thế nào?" Lòng của nàng lại đề cao một chút.

Hoắc Húc Dương điều chỉnh sắc mặt, "Ta sẽ lần nữa thuyết phục người, cho đến khi người đồng ý mới thôi."

"Phải không?" Nàng vẫn không hài lòng với đáp án này.

Nghe ra giọng nàng mang theo hoài nghi, hắn không nhịn được ôm chặt nàng hơn nữa, "Ta không phải phụ thân nàng, sẽ không bỏ lại nàng mà rời đi, cho nên đừng lo lắng."

Nàng liếc hắn một cái thật sâu, "Bất kể phát sinh chuyện gì sao?"

"Đúng." Hắn nghiêm túc gật đầu nói.

Bạch Linh Chi cười duyên một tiếng, "Tốt, vậy huynh hôn ta một cái, ta liền tin tưởng."

"Đừng làm rộn." Hoắc Húc Dương xấu hổ nói.

Nàng làm nũng cười, "Mặc kệ, người ta rất muốn huynh hôn!"

Hoắc Húc Dương không có cách với nàng, bàn tay xoa nhẹ hàm dưới duyên dáng của nàng, sau đó chậm rãi hạ môi xuống, tinh tế hôn hai cánh môi mềm mại kia, cho đến khi cái lưỡi thơm tho của nàng trêu chọc hắn, mới khiến cho hắn tăng thêm lực đạo.

Qua hồi lâu, hai người mới thở hắt ra tách ra.

"Ngoài ta ra, không cho huynh tùy tiện hôn nhẹ với bất kỳ nữ nhân nào khác, biết không?" Nếu ai dám động đến đồ của nàng, nàng không thể không giết đối phương.

Một chút đỏ ửng chấy lan đến hai bên tai. Hắn áp ứng nói: "Ta cũng không phải đáng đồ từ (yêu râu xanh), làm sao có thể hôn lung tung cô nương khác chứ."

Nàng say sưa cười, "Ta đương nhiên tín nhiệm huynh."

"Trước nhắm mắt lại ngủ một chút." Hắn đã có thói quen để nàng dựa sát vào mình, loại này thói quen thật sự là không được, nhưng nàng tựa như anh

túc (*), khiến cho hắn bị nghiện, không muốn buông ra.

Bạch Linh Chi an tâm nhắm mắt đẹp lại, lắng nghe nhịp tim đập của hắn.

Ngủ một lát, Bạch Linh Chi mở mắt ra, nhìn trộm nam nhân vẫn còn ngủ say, dưới mắt còn để lại dấu vết mệt mỏi, hiển nhiên thời gian này thật là mệt chết hắn.

Quyển luyện sự ám áp trên người hắn, hai hàng lông mày không kìm nén nổi chau lại. Suy đoán Sở Văn Cao tuyệt đối sẽ không đồng ý để cho môn đồ tâm đắc cưới nàng, giống như năm đó ông ta tìm mọi cách cản trở sự đệ của mình cưới ngọc chi nữ Ngũ Độc giáo làm vợ, dưới áp lực của mọi người, phụ thân nàng buộc phải lựa chọn mất tích để trốn tránh tất cả.

Bạch Linh Chi không muốn làm kinh động đến Hoắc Húc Dương, lặng lẽ bước xuống giường. Trong cảm nhận của hắn, địa vị sư phụ từng sẽ không thể dao động, không người nào có thể thay thế được, tựa như phụ thân nàng kính trọng đại huynh Sở Văn Cao này, luôn lấy ông ta làm chủ, sai đâu đánh đó, nhờ nhờ lịch sử lần nữa lại tái diễn. Ngực nàng căng lên, ước gì bám theo vạn đoạn Sở Văn Cao, tránh cho ông ta lần thứ hai cản trở đường tình của mình, nhưng nàng lại không muốn nam nhân mình thích vì vậy mà hận nàng thấu xương.

Cho nên, nàng quyết định lần nữa khảo nghiệm tình cảm của Hoắc Húc Dương đối với nàng đến tột cùng sâu đậm bao nhiêu, có thể so sánh với sư phụ hắn tôn kính nhất hay không. Nghĩ đến đây, Bạch Linh Chi dứt khoát xoay người bước đi, nàng muốn hắn lo lắng sợ hãi vì mình, gấp đến độ tìm nàng khắp nơi, không còn tâm tư dư thừa dùng ở trên người những người khác. Sau đó nàng có thể một tác lại một tất công chiếm tim của hắn, đến khi chiếm lĩnh hoàn toàn mới thôi.

Sau khi nàng đi không lâu, trong lúc mơ màng Hoắc Húc Dương theo bản năng khẽ ôm thân thể mềm mại trong lòng, lại chụp hụt một khoảng không, đưa hắn từ trạng thái ngủ mê giật mình tỉnh giấc.

"Linh Chi?" Hắn ở trên giường sờ soạng, không có một người nào. "Linh Chi, nàng ở nơi nào? Đừng đùa, nghe được nhanh trả lời ta."

(*) Họ Anh túc hay họ A phiện (danh pháp khoa học: Papaveraceae) là một họ thực vật có hoa. Họ này được các nhà phân loại học thực vật công nhận rộng rãi. Nó là họ phân bố rộng khắp thế giới trong các khu vực ôn đới và cận nhiệt đới. Phần lớn là cây thân thảo, nhưng một số ít là cây bụi và cây gỗ nhỏ. Hoa anh túc đỏ tượng trưng cho khoái lạc, sự quyến rũ phù du.

Trong phòng không có một ai đáp lại, Hoắc Húc Dương kinh hãi rất nhiều, vội vàng mang giày vào, cầm gậy trúc ở đầu giường đi ra cửa phòng.

Nàng sẽ đi đâu đây?

Chính mình ngủ say như chết, ngay cả nàng xuất môn khi nào cũng không biết.

Gậy trúc trong tay gõ gõ trên đất, âm thanh kia dồn dập không khỏi biểu hiện tâm tình hỗn loạn bây giờ của Hoắc Húc Dương. Hiện tại, hắn hi vọng hai mắt mình có thể nhìn thấy mọi vật, để cho hắn có thể sớm một chút tìm được nàng.

"Khách quan, ngươi muốn đi ra ngoài sao?" Tiểu nhị đối mặt hỏi.

Hoắc Húc Dương giống như tìm được cứu tinh vội hỏi: "Xin hỏi ngươi có nhìn thấy một cô nương áo trắng theo ta đến đây hay không?"

"Vâng à! Người khách quan nói là vị cô nương che mặt bằng khăn lụa phải không?."

Hắn gấp gấp trả lời, "Đúng, chính là nàng, ngươi thấy nàng sao?"

"Tiểu nhân có thấy, không sai biệt lắm một khắc trước (1 khắc=15 phút đồng hồ) nàng đã đi." Tiểu nhị theo tình hình thực tế trả lời.

"Đi rồi?" Tuấn dung Hoắc Húc Dương khẽ biến, "Nàng đi đâu?"

Tiểu nhị đem chuyện được ủy thác nói với hắn một lần.

"Vị cô nương kia trước khi đi có dặn dò ta nói cho ngươi biết, nàng không muốn lại liên lụy ngươi, cho nên quyết định rời khỏi nơi này, xin khách quan không cần quan tâm nàng nữa, còn có nàng đã thanh toán nửa tháng tiền phòng, muốn khách quan an tâm ở lại."

Hắn vừa sợ vừa giận, "Thân thể nàng còn rất yếu, một mình có thể đi đâu được chứ?"

"Khách quan, tiểu nhân nhìn vị cô nương kia giống như không được thoải mái, còn hỏi nàng muốn mời đại phu hay không, nhưng nàng nói không cần. . . . Khách quan?"

Tiểu nhị kêu to cũng không cách nào khiến cho hắn dừng bước lại.

Hoắc Húc Dương dọc theo vách tường đi ra ngoài, trong lòng gấp đến độ giống như kiến bò trên chảo nóng. Đợi sau khi tìm được nàng, tuyệt đối sẽ dạy dỗ nàng thật tốt, nếu độc tính của nàng phát tác ở trên đường, ai có thể cứu được nàng? Nghĩ đến chỗ này thì hắn liền đau lòng như cắt, không thể kiềm chế được.

Lão thiên gia! Hắn khẩn cầu người có thể để cho hắn thấy được cái gì đó, nếu không biết người mệnh mệnh, hắn biết đi nơi nào tìm đây.

Ra khỏi cửa lớn khách sạn, Bạch Linh Chi liền núp ở đầu hẻm gần đó, chờ Hoắc Húc Dương đi ra ngoài tìm nàng. Mặc dù nghĩ ra kế sách này, nhưng vẫn lo lắng mắt hắn không nhìn thấy, nếu xuất hiện bất trắc gì, nàng sẽ khổ sở đến chết, cho nên cũng không dám đi quá xa.

Đúng như dự đoán, mới qua không bao lâu, chỉ thấy cảnh tượng Hoắc Húc Dương vội vàng bước ra từ khách sạn, nàng nhún vai khẽ cười một tiếng, tính toán âm thầm đi theo phía sau hắn, sốt ruột chờ hắn, lại không muốn hiện thân.

Một khi tính toán tốt, chân phải Bạch Linh Chi mới bước ra, bỗng dưng, trong cơ thể một loại đau nhức giống như đốt người khiến nàng hết sức thống khổ, mồ hôi lạnh chảy từng giọt, ngay cả bước đi cũng khó khăn.

Đáng giận! Vì sao cô tình chọn ngay lúc này? Nàng cắn chặt răng nghĩ ngợi nói.

Về mặt Bạch Linh Chi đau đớn nhìn bóng dáng đang dần dần đi xa, "Hoắc. Hoắc đại ca." Ngón tay của nàng bám sâu vào tường gạch, kiên cường chống đỡ chính mình.

Cảnh vật trước mắt mờ lung.

Không! Nàng không được chết!

Hoắc đại ca, ta ở chỗ này, mau tới cứu ta.

Không được. Nàng thật sự sắp chết rồi.

"Tiểu cô nương, có phải ngươi đã ngã bệnh hay không?"

Một giọng nói thân thiết rót vào màng tai không rõ ý thức của nàng.

Nàng theo bản năng giơ lên mi mắt đẹp, thoáng nhìn trông mắt đối phương tràn đầy ấm áp cùng quan tâm, tựa như Hoắc đại ca của nàng.

"Cứu ta. Ta không muốn chết." Minh sắp đạt được hạnh phúc rồi, tuyệt đối không cam lòng cứ như vậy mà chết đi, nàng phải chống cự tới cùng.

Đối phương liếc thấy khuôn mặt nhỏ nhắn của nàng có chút đen ở giữa mi tâm, "Ngươi đây là. Trúng độc!"

Trước mắt Bạch Linh Chi tối sầm, ý thức tan rã.

"Công tử, người mới xuất môn vài ngày, làm sao gầy thành như vậy rồi? Cả gương mặt đều lõm vào, có phải không ăn cơm hay không?" Cát Lợi bắt lấy tay chủ tử kêu lên.

Đường Nhụy cũng khiếp sợ. "Tam sư huynh, rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì?"

Ở trên đường đứng lúc đi ra ngoài tìm người tình cờ gặp được sư muội, khiến cho Hoắc Húc Dương mừng rỡ. "Sư muội, các người tới thật vừa lúc, mau tìm giúp ta Linh Chi, ta không thấy nàng ấy đâu cả!"

"Huynh gọi tên nàng là. Linh Chi?" Nàng nghẹn họng trợn trối nhìn nam nhân mình yêu mến, nàng chưa từng gặp qua hắn mang bộ dáng trong lòng nóng như lửa đốt kia!

"Tam sư huynh, huynh và yêu nữ kia rốt cuộc đã làm cái gì? Vì sao thái độ của huynh đối với nàng ta hoàn toàn thay đổi?"

Hắn không rảnh giải thích với nàng, cơ hồ là hỗn hển nắm chặt kiếm đồng, "Cát Lợi, ngươi phải làm đôi mắt của ta, giúp ta tìm xem Linh Chi có ở gần đây hay không."

"Dạ, dạ, công tử." Cát Lợi gật đầu như giả vờ.

Lúc này lòng Hoắc Húc Dương tràn đầy lo lắng chất độc sẽ tổn thương Bạch Linh Chi, liên tục dặn dò.

"Ngươi trăm ngàn lần phải nhìn cẩn thận, không được bỏ qua bất kì góc ngách nào, cơ thể nàng hiện tại rất yếu, ta rất lo lắng nàng vạn nhất."

Không thể nhìn và nghe được nữa Đường Nhụy tiến lên ngăn cản hắn đi tìm Bạch Linh Chi, "Tam sư huynh, đừng động tới yêu nữ kia, muội phụng lệnh của sư phụ tìm huynh trở về."

Hoắc Húc Dương giật mình sững sờ một lát, miệng liền tự động nói: "Xin sư muội hãy trở về nói với sư phụ một tiếng, chờ làm xong chuyện, đồ nhi sẽ tự

trở về Hiệp Khách trang."

"Tam sư huynh, huynh vì yêu nữ kia, thậm chí ngay cả lời nói sư phụ huynh cũng không nghe!" Trên mặt nàng phát sinh kinh ngạc cùng tức giận.

"Lão nhân gia ông ấy muốn huynh lập tức trở lại, đây chính là chuyện quan trọng của phái Tung Sơn chúng ta, còn có tương lai của tam sư huynh."

Về mặt hân buồn bực, "Tương lai của ta?"

"Đúng vậy, sư phụ quyết định phái tam sư huynh ra ngoài tranh thủ đảm nhiệm chiếc ghế Minh Chủ Ngũ Nhạc tiếp theo, cho nên muốn huynh mau chóng trở về Hiệp Khách trang cùng bàn bạc kế hoạch lâu dài, chẳng lẽ chuyện này so ra kém quan trọng hơn việc tìm yêu nữ kia?" Sắc mặt nàng ngưng tụ hỏi.

"Ta. Không thể cứ như vậy bỏ lại nàng." Hoắc Húc Dương mở miệng không lưu loát.

Đường Nhụy kinh thờ gấp một tiếng, "Tam sư huynh, bộ dạng này của huynh không giống ngày thường, lẽ nào. Ta biết rồi, là nàng cho huynh uống thuốc khiến huynh cả người đều thay đổi, ta cũng biết huynh nhất định là trúng tà, mới có thể làm cho tính tình huynh biến đổi lớn như vậy, cũng vì yêu nữ chết tiết kia ——"

"Chuyện không liên quan đến Linh Chi, ta vẫn là ta, một chút cũng không thay đổi, hiện tại độc trên người nàng có thể phát tác bất kì lúc nào, cho nên ta phải mau chóng tìm được nàng." Hân hướng kiểm đồng bên cạnh nói: "Cát Lợi, chúng ta tiếp tục tìm."

Mà Đường Nhụy cũng sớm đã cố chấp cho là Bạch Linh Chi giờ trò quỷ.

"Nhất định là nàng hạ cô ở trên người huynh, mới có thể khiến cho huynh chết mê chết mệt như vậy, ngay cả lời sư phụ cũng không chịu nghe."

Về mặt Hoắc Húc Dương nghiêm nghị, "Không nên nói nữa! Trừ phi tìm được nàng, nếu không ta sẽ không trở về."

"Tam sư huynh." Đường Nhụy không thể tin những gì lỗ tai mình nghe thấy.

"Cát Lợi, chúng ta đi. Ừm." Mới thúc giục kiểm đồng lên đường. Bất ngờ, hai mắt đột nhiên đau đớn mãnh liệt, làm cho hân không hề chuẩn bị tâm lý phát ra tiếng rên rĩ.

Cát Lợi sợ hãi, "Công tử, người làm sao vậy?"

Hân che mí mắt, khàn khàn khẽ gọi, "Đôi mắt của ta. Đau quá."

"Tam sư huynh, huynh không nên làm mọi sự." Đường Nhụy mắt bình tĩnh kêu lên.

"Mắt ta. Đau quá." Đau đớn lần này dữ dội và thâm trầm hơn so với mấy lần trước, khiến hân gần như không thể chịu đựng được.

Đường Nhụy vội vàng bắt lấy một người qua đường, hỏi thăm y quán gần đây nhất. "Tam sư huynh, muội lập tức dẫn huynh đi xem đại phu, huynh trước nhìn một chút."

Đại phu đi vào khách sạn chẩn đoán bệnh tình của Hoắc Húc Dương, để lại một đơn thuốc nhỏ liền rời đi.

"Tam sư huynh, thật sự là quá tốt!" Đường Nhụy mặt mày rạng rỡ nói: "Đại phu nói mắt của huynh có hi vọng hồi phục thị lực rồi, nếu sư phụ biết chuyện này, chắc chắn sẽ vui vẻ chết đi được."

Cát Lợi khóc sụt sùi lau nước mắt, "Ô. Công tử, về sau người có thể thấy được rồi, sẽ không cần Cát Lợi nữa. Ô." Nghĩ đến không thể tiếp tục hầu hạ chủ tử, hân rất là thương tâm.

"Cho dù tương lai mắt ta thấy được, người vẫn có thể ở lại bên cạnh ta." Hoắc Húc Dương nhú mày, muốn nhìn rõ bóng đen mờ hồ đang đưa ở phía trước, nhưng lại sợ dùng nhiều sức, nên cũng không dám quá mức miễn cưỡng.

Cát Lợi hân hoan, "Có thật không? Công tử."

Đường Nhụy chờ không được nói xen vào, "Tam sư huynh, muội thấy ta đây phải đi mượn một chiếc xe ngựa, lập tức trở về Hiệp Khách trang nói cho mọi người biết tin tức tốt này."

"Không, trước khi tìm được Linh Chi, ta sẽ không trở về." Bấy giờ mắt của hân đã có hi vọng hồi phục thị lực, càng khát vọng có thể nhìn thấy nàng.

"Vì đôi mắt của ta, đã bỏ lỡ vài ngày, ta muốn đi tìm nàng."

Nàng không thể nhìn được nữa rồi, "Linh Chi, Linh Chi, yêu nữ kia rốt cuộc tốt chỗ nào, đáng giá để huynh vì nàng ta mà bán mạng như vậy? Chẳng lẽ huynh đã quên mẹ nàng thiếu chút nữa đã hại chết sư phụ? Tại sao huynh có thể yêu nữ nhi của kẻ thù?"

Hâm dưới Hoắc Húc Dương căng thẳng, "Ân oán đời trước, không quan hệ với ta và Linh Chi."

Đường Nhụy nói bừa quả trách, "Làm sao có thể không quan hệ? Có mẹ hán tất có con gái(ý nói mẹ nào con đó), Ma Cơ lòng dạ độc ác, làm nữ nhi sẽ tốt hơn chỗ nào? Nàng ta ——"

Hắn không khổng chế được trách mắng: "Không được nói nàng như vậy!"

Về mặt Đường Nhụy tràn đầy bi thương, "Tam sư huynh, huynh thật sự đi tìm nàng ta."

"Thực xin lỗi, sư muội, ta không phải cố ý lớn tiếng với muội, ta. Ai!" Hoắc Húc Dương biết nhiều lời vô ích, xoay người đi đến cửa. "Cát Lợi, theo ta ra ngoài."

"Tam sư huynh, huynh không được đi tìm nàng ta." Đường Nhụy ôm chặt lấy cánh tay hắn khóc lóc. (Ta muốn bám con mắt này)

Hắn nhẹ nhàng gỡ tay nhỏ bé của Đường Nhụy ra, "Ta không thể không đi."

"Công tử, đợi ta với." Cát Lợi đuổi theo.

Trong phòng, chỉ còn trái tim Đường Nhụy vỡ vụn .. ô.. ô.. che mặt khóc thút thít.

Khắp nơi đều tìm không thấy nàng, đến tận cùng nàng đã đi rồi?

Hoắc Húc Dương không chịu bỏ qua như vậy, từ mặt trời mọc tìm đến mặt trời lặn, lại từ mặt trời lặn tìm đến mặt trời mọc, toàn bộ trấn nhỏ đều bị hắn lật tung hết, cũng không thấy bóng dáng Bạch Linh Chi, quả thực ép hắn sắp điên rồi.

"Công tử, mất người vừa mới có chút khôi sắc, không thể quá mệt mỏi, tránh cho lại chuyển biến xấu." Cát Lợi nhớ tới lời dặn dò đại phu, đặc biệt nhắc nhở hắn.

Hắn xoa xoa mi tâm đau nhức, "Ta biết."

"Sáng giờ người cũng chưa ăn gì, bên kia có bán đậu hũ, ta đi mua hai chén lại đây." Nhưng thật ra là hắn tham ăn, không có ý tốt, nói rõ: "Công tử chờ ở chỗ này, không nên chạy loạn."

Nghĩ rằng đúng là mất không thể quá mệt nhọc, nên cũng không phản đối. "Người đi đi!"

"Dạ" Cát Lợi bước nhanh rời đi.

Ngay tại lúc Cát Lợi vừa đi, thì có một đôi giày nam nhân màu trắng đi đến trước mặt Hoắc Húc Dương.

Cảm giác được có người tới gần, Hoắc Húc Dương bất ngờ giương mắt lên, "Người nào?" Tuy rằng vẫn không thấy rõ diện mạo đối phương, bất quá hẳn quả thật nhìn thấy có một bóng đen đứng sừng sững trước mắt mình.

Đó là một nam tử trung niên bộ dáng phong sương, ăn mặc thì lôi thôi lếch thếch, quần áo trên người bằng vải thô làm cho ông ấy thoát nhìn không khác một người nông dân bình thường, nhưng hai mắt sáng ngời kia, lại lộ ra vài phần thần thái sắc bén.

Về mặt ông ấy cười hóm hờ, "Người trẻ tuổi, nhìn người ở đây lượn quanh trên mỗi con đường, giống như đang tìm đồ, có phải đã đánh mất thứ gì hay không?"

Nghe giọng nói đối phương dường như không có ác ý, Hoắc Húc Dương mới thoáng bỏ xuống cảnh giác. "Đúng vậy, ta giống như đã đánh mất một vật rất quan trọng."

Đối phương thần bí cười cười, "Ta đã nói thì nhất định là được! Người trẻ tuổi, đồ người muốn tìm trông như thế nào? Hai ngày trước đúng lúc ta nhặt được một vật, nói không chừng chính là thứ người muốn tìm."

Hoắc Húc Dương cười khổ một tiếng, "Chỉ sợ rất không có khả năng, thứ ta muốn tìm là một vị cô nương, về phần bộ dáng ra sao, ta cũng chưa từng thấy qua."

"Ai nha! Vậy cũng thật là đúng lúc, ta cũng nhặt được một vị cô nương, hơn nữa có thể nói là một tiểu mỹ nhân nghiêng nước nghiêng thành, chỉ tiếc trúng độc, đã chết ——"

Lời còn chưa nói hết, sắc mặt Hoắc Húc Dương đã biến đổi lớn đứng lên, một phen nắm lấy vạt áo đối phương.

"Mau nói cho ta biết tìm nàng ở nơi nào?" Hắn không tin nàng thật sự đã chết rồi.

"Dù sao người cũng đã chết."

Khuôn mặt tuấn tú vận vẹo, "Không! Ta không tin, xin đại thúc dẫn ta đi gặp nàng."

"Nàng thật sự quan trọng với người như vậy?" Nam tử trung niên hỏi.

Trong lòng Hoắc Húc Dương đau thương tột cùng, "Đúng vậy, nàng vô cùng quan trọng với ta, ta không thể mất đi nàng!"

Tầm mắt đối phương sâu sắc nhìn chăm chú hắn một hồi lâu, dường như bị hắn cảm động.

"Được rồi! Ta dẫn người đi gặp nàng."

Bạn đang đọc truyện *Môi Tân Lang Lên Kiệu Hoa* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 8

Dưới sự dẫn đường của nam tử trung niên, hắn đi vào một gian phòng bài trí đơn giản. Hoắc Húc Dương vuốt ve bàn tay nhỏ bé mềm mại tựa như bông kia, trực giác nói cho hắn biết người nằm trên giường chính là Bạch Linh Chi đã mất tích hai ngày nay.

Hốc mắt hắn ửng đỏ, "Linh Chi! Thật đúng là nàng."

Không tòi, hơi thở mong manh nơi chóp mũi chứng thật nàng còn sống trên đời, lúc này mới bỏ xuống tảng đá lớn trong lòng.

"Ta không lừa người đúng không? Mạng tiểu cô nương này thật đúng là cứng rắn, vất vả đợi nàng tỉnh lại, liền luôn miệng cầu xin ta phải tìm được người, nếu không nàng chết cũng không nhắm mắt, ta thấy nàng si tình như vậy, không thể làm gì khác hơn là giúp nàng tìm người. Nhưng mấy ngày liên tục vẫn không tìm được, còn tưởng rằng người đã rời khỏi chỗ này."

Hoắc Húc Dương vuốt nhẹ bàn tay nhỏ bé ở trong lòng bàn tay, "Cám ơn đại thúc đã cứu nàng."

"Không cần cảm ơn ta quá sớm, ta chỉ là mang nàng về nhà mà thôi, độc của Huyền Âm chương ta cũng không giải được." Giọng nói tiếc nuối khiến cho Hoắc Húc Dương ghé mắt.

Hắn nhú chặt lông mày, "Làm sao đại thúc biết nàng trúng độc Huyền Âm chương?"

"Ờ, này." Lời nói không được lưu loát lắm. "Ta chỉ không cẩn thận nhìn thấy chương ấn trên ngực nàng."

Lời vừa ra khỏi miệng, sắc mặt Hoắc Húc Dương liền thay đổi.

"Đại thúc. Xem qua thân thể của nàng?" Nghĩ đến đã từng có người đàn ông khác nhìn thấy qua thân thể yêu kiều xinh đẹp không tỳ vết của nàng, khiến cho hắn rất muốn giết người.

Nam tử trung niên bị sát khí của hắn dọa sợ tới mức lui về phía sau vài bước, "Người trẻ tuổi, người không nên hiểu lầm, lúc ấy ta vội và cứu người, hoàn toàn không có ý gì với nàng."

Kiểm chế bụng đầy tức giận, Hoắc Húc Dương lần nữa đưa ra chất vấn.

"Cho dù như thế, Huyền Âm chương ở trên giang hồ đã biến mất hai gần mười năm, tại sao đại thúc lại đối với nó rõ ràng như thế? Đại thúc đến tột cùng là người nào?" Thân phận người này hết sức khả nghi.

"Ta. Ta chỉ là một tiểu thương bán đồ ăn bình thường." Ông ta cười gượng nói.

Hoắc Húc Dương mày kiếm nhíu lại, gậy trúc hướng đối phương triển khai thế tấn công, muốn thử một chút võ công của ông ta.

"Người trẻ tuổi, người đối xử với ân nhân như vậy sao?" Nam tử trung niên lớn tiếng kháng nghị.

Hắn không rảnh mà để ý, liên tục xuất ra kiếm chiêu, mỗi một chiêu không hề có kẽ hở, muốn khiến cho đối thủ không thể không ra tay đánh trả.

"Minh Nguyệt kiếm pháp?" Bộ kiếm pháp kia chính là kiếm pháp độc môn phái Tung Sơn.

Nam tử trung niên ngạc nhiên lẫn nghi ngờ trước tình huống thực tế đang diễn ra, không hề né tránh nữa, tay không tiếp chiêu.

Giao thủ qua ba chiêu, biểu tình trên mặt Hoắc Húc Dương cũng thay đổi.

"Phục Long cầm nã thủ!"

Đây là võ học cao nhất của phái Tung Sơn, một bộ gồm tổng cộng mười phần, phàm là người đảm nhiệm chức chương môn đầu nhất định phải tu luyện.

Mắt thấy người cùng một nhà đánh nhau, Hoắc Húc Dương nhảy về phía sau một bước, chấm dứt cuộc tỷ thí này.

"Người là đệ tử phái Tung Sơn?" Nam tử trung niên che dấu thất vọng giữa lông mày.

Hoắc Húc Dương ôm quyền một cái, không dám can rời vô lễ. "Văn bối Hoắc Húc Dương, sư phụ hiện giữ chức chương môn, không biết xưng hô tiền bối như thế nào?"

"Ta đã không có quan hệ cùng phái Tung Sơn lâu rồi." Hắn thần nhiên nói.

"Chẳng lẽ." Vầng sáng chợt lóe trong đầu Hoắc Húc Dương. "Chẳng lẽ tiền bối chính là Bạch sư thúc đã mất tích gần hai mươi năm?"

Hắn lạnh lùng vút sang một bên, "Người nhận lầm người."

"Văn bối tuyệt đối sẽ không nhận lầm, Phục Long cầm nã thủ chỉ có người từng đảm nhiệm chức vụ chương môn phái Tung Sơn mới có thể tu luyện nó. Năm đó Bạch sư thúc lẽ ra đã tiếp nhận chức chương môn, nhưng cuối cùng bởi vì tình nghĩa không thể lường toàn mà không biết đi về phía nào."

"Ta không biết cái gì Phục Long, cái gì phái Tung Sơn, ta chỉ biết hiện tại một cân Bạch Thái (cải trắng) bao nhiêu tiền."

"Như vậy Bạch sư thúc cũng không quan tâm đến sống chết của nữ nhi mình?" Hoắc Húc Dương trầm giọng hỏi.

Sóng lưng Bạch Chính Cương chấn động, "Người nói cái gì?"

"Người hãy nhìn cho rõ ràng cô nương nằm ở trên giường kia, nàng gọi là Bạch Linh Chi, là nữ nhi mà Ma Cơ sinh cho người, là cốt nhục của Bạch sư thúc người. Bây giờ nàng trúng độc Huyền Âm chương, người lại muốn giống như mười tám năm trước, vứt bỏ nàng không để ý sao?"

"Nàng. Nàng là do Ma Cơ sinh." Thân hình Bạch Chính Cương lay động, không thể thừa nhận sự thật này.

Hoắc Húc Dương sinh lòng hồ nghi, "Chẳng lẽ Bạch sư thúc không biết mình còn có một nữ nhi?"

Hắn bung lấy đầu, rống to thảm thiết, "Trời ơi! Nàng đã vì ta mà sinh nữ nhi. Mà ta. Ta rốt cuộc làm cái gì? Ta quả thực không phải là người!"

"Ông ta không phải cha ta!" Tiếng khóc nức nịu trên giường vang lên.

Bạch Linh Chi ngồi trên giường trừng mắt nhìn người cha ruột đã nhẫn tâm vứt bỏ vợ con, trong lòng tràn đầy oán giận, cảm xúc cũng bị kích động lớn.

"Linh Chi, nàng rốt cuộc đã tỉnh." Hoắc Húc Dương tiến lên một bước xa, vuốt ve gương mặt lạnh như băng không chút máu của nàng, "Trước hết không được quá kích động, có chuyện gì mọi người nên giải thích tốt với nhau."

Hốc mắt Bạch Chính Cương đỏ lên nhìn nữ nhi mà mình chưa bao giờ biết đến sự tồn tại của nàng, trong lòng ngũ vị lẫn lộn. "Nương con. Nàng vì sao không nói cho ta? Nếu nàng nói cho ta biết ——"

"Ông sẽ lựa chọn bà sao?" Bạch Linh Chi lạnh lùng chế giễu, "Nương ta đã sớm nhận ra ông là một nam nhân nhu nhược, tuyệt nhiên không dám làm trái với sự môn cưới bà làm vợ, thừa nhận ánh mắt của người khác, cho dù nói cho ông biết bà đã có thai, ông thật sẽ thay đổi tâm ý sao?" Không có khả năng!

Hắn lập tức ngáp ngừng nói. "Ta."

Hoắc Húc Dương không muốn nhìn thấy cha con bọn họ vừa mới biết nhau liền giương cung bạt kiếm. "Linh Chi, dù nói thế nào đi chăng nữa ông ấy cũng là cha nàng, nàng không nên dùng giọng điệu như vậy nói chuyện."

"Huynh còn thay ông ta nói chuyện!" Tim phổi nàng đau đến triệt để đắm hẳn, "Ta biết nam nhân phái Tung Sơn các người đều là cá mè một lứa, chỉ có làm nữ nhân chúng ta thương tâm, các người. Uhm."

"Linh Chi ——" Hắn ôm lấy thân thể mềm mại đột nhiên ngã xuống của nàng.

Hoắc Húc Dương đem cháo trắng nấu xong đã được thổi nguội, đưa đến trước cái miệng nhỏ nhắn quật cường, "Đừng nổi nóng, không ăn chút gì thân thể làm sao chịu được."

Lần nữa trở về từ Quỷ Môn quan Bạch Linh Chi cong cong môi, "Ta mới không cần ăn đồ của ông ta, cũng không cần đợi ở chỗ này nữa. Hoắc đại ca, huynh mau dẫn ta đi, ta không muốn nhìn thấy ông ta."

Hắn than nhẹ một tiếng, "Bạch sư thúc vì cứu nàng, liên tục mấy ngày không ăn không uống dùng nội lực bảo vệ tâm mạch nàng, ông ấy đang bắt đầu chuộc lỗi của mình, chẳng lẽ nàng còn không chịu tha thứ cho ông ấy?"

Bạch Linh Chi hừ lạnh nói: "Ông ta để cho nương ta bị nhiều ủy khuất như vậy, ta sẽ không đơn giản tha thứ đâu. Huống hồ ta vừa rồi không có cầu xin ông ta cứu ta, là chính bản thân ông ta tự làm khổ mình."

"Linh Chi!" Sắc mặt Hoắc Húc Dương nghiêm nghị, vẻ mặt kiên quyết quát.

Nàng ai oán liếc hắt hắt một cái, "Huynh hung dữ với ta? Ta biết huynh nhất định là đứng về phía ông ta, mặc kệ cảm nhận của ta, vậy huynh quan tâm ta làm gì nữa, huynh đi đi."

"Nàng thật sự muốn ta đi?" Hắn giận thật.

Liếc mắt thấy vẻ mặt hắn tức giận, Bạch Linh Chi ôm cổ hắn, thiếu chút nữa đụng ngã chén cháo trong tay hắn. "Huynh đừng mơ tưởng bỏ lại ta, trở về song túc song phi với sư muội huynh."

Hoắc Húc Dương tạm thời đặt chén cháo lên bàn trước, "Ta luôn luôn đối xử với sư muội giống như người thân, nàng ăn dầm chua không đúng rồi. Còn có, ở chung mấy ngày nay, ta nhìn ra được. Mấy năm nay Bạch sư thúc trong lòng nhất định rất day dứt. Vậy nên hãy cho ông ấy thêm một cơ hội bù đắp, đối với nàng và mẹ nàng đều tốt."

Nàng bĩu môi, "Chỉ cần nương ta chịu tha thứ cho ông ta, ta đây liền không có lời nào để nói." Dù sao người bị thương tổn là mẫu thân của nàng.

"Ân oán đôi trước, quả thật nên để bọn họ tự giải quyết với nhau, bất quá nàng không cần một mực bài xích người, làm cho tất cả mọi người không được dễ chịu." Hắn nói một cách công bằng.

Bạch Linh Chi giận dữ mắng, "Huynh thật là một người tốt, đồng tình quá mức tràn ra."

"Ta chỉ là tận lực bảo trì thể trung lập, nói vài lời công bằng mà thôi."

Nàng dùng ngón tay khẽ chạm vào mặt hắn, nói sang chuyện khác, "Mắt của huynh có khỏe không? Đã có thể nhìn rõ chưa?"

"Nếu như nhìn quá lâu, vẫn sẽ cảm thấy hơi mệt, chẳng qua ước chừng cũng không tệ." Hoắc Húc Dương mỉm cười cúi xuống nhìn gương mặt xinh đẹp tuyệt mỹ kia, tiếng lòng khẽ động.

"Bất quá, có thể để cho ta nhìn rõ mặt của nàng, ta đã rất cảm tạ sự che chở của lão thiên gia rồi."

Cái gì lão thiên gia phù hộ? Trong lòng Bạch Linh Chi phát sinh bất mãn lần kháng nghị, nếu không phải nàng kiên quyết bắt hắn uống thuốc giải, thì mắt của hắn căn bản cũng sẽ không tốt như bây giờ.

"Nhưng ta một chút cũng không cao hứng." Nàng oán giận nói.

Về mặt Hoắc Húc Dương nghi hoặc, "Vì sao? Mắt ta bình phục, nàng không thay ta cao hứng sao?"

"Ta đương nhiên thay huynh cao hứng." Bạch Linh Chi lầm bầm, "Nhưng, người ta vốn hi vọng cho huynh nhìn thấy là một dáng vẻ xinh đẹp, chứ không phải như bây giờ sắc mặt khó coi như vậy, giống như một người quái dị (xấu xí), huynh chắc chắn sẽ rất thất vọng."

Hắn khẽ cười một tiếng, "Mặc kệ nàng có dáng vẻ gì, trong lòng ta vẫn là đẹp nhất, tốt nhất."

Mất hạnh Bạch Linh Chi phúc chốc tròn tròn, "Ý của huynh là ta không đẹp rồi?"

"Ách. Ta đương nhiên không phải ý này." Hoắc Húc Dương hơi bị nghèo từ ngữ. "Nàng còn đẹp hơn so với trong tưởng tượng của ta, thậm chí còn giỏi hơn gấp nhiều lần so với nữ tử ta từng thấy."

Nàng cười một tiếng, "Làm ơn! Huynh đã thấy qua rất nhiều nữ nhân, bất quá, ta vẫn thích nghe."

"Nàng nha!" Hắn thực sẽ bị nàng hù chết.

"Hoắc đại ca, huynh theo ta trở về Ly Hồn cốc được không?"

Mặt Hoắc Húc Dương lộ vẻ chần chừ, "Ta."

"Làm sao vậy? Có vấn đề gì sao?" Bạch Linh Chi suy nghĩ về mặt hắn muốn nói rồi lại thôi, hỏi.

Hắn không muốn trốn tránh nghi ngờ trong đôi mắt đẹp của nàng, "Linh Chi, ta trước hết phải trở về Hiệp Khách trang một chuyến mới được, cho nên. . . ." Mới nói đến một nửa, Bạch Linh Chi liền thờ phỉ phò cắt đứt lời của hắn.

"Huynh không cần nói gì thêm nữa, dù sao sống chết của ta vẫn không quan trọng hơn sư phụ của huynh, huynh cứ đi đi, ta sẽ tự trở về một mình." Thì ra đến cuối cùng, nàng vẫn thua.

"Linh Chi, nàng trước hết nghe ta nói xong đã."

Bạch Linh Chi không nghe theo giãỵ dựa ở trong ngực hấn, "Ta không muốn nghe! Buông ta ra!"

"Nàng không thể luôn tùy hứng như vậy." Hoắc Húc Dương siết chặt thân thể yếu đuối trong lòng, "Vì sao nàng không thể thông cảm cho ta hơn một chút? Năm đó cha mẹ ta mất, nếu không có sư phụ, có lẽ trên đời này sớm đã không có sự tồn tại của ta, ta và sư phụ ngoài quan hệ thầy trò, còn có tình phụ tử, nàng không thể yêu cầu ta mặc kệ người."

Nàng đột ngột ngừng giãỵ dựa lại, cúi đầu xuống, cổ họng tắc nghẹn, "Ta biết sau khi huynh trở về, thì sẽ không tới tìm ta nữa. Chính là sư phụ huynh, còn có các sư huynh đệ khác đều sẽ ngăn cản huynh. Cuối cùng huynh sẽ bị bọn họ làm cho lung lay, quyết định cưới nữ nhân cùng phái Tung Sơn xứng vai xứng về làm vợ, rất nhanh sẽ quên ta."

Hoắc Húc Dương dịu dàng chế trụ gáy của nàng, cho nàng một cái hôn sâu triền miên.

"Ta muốn nàng, mặc dù có lúc nàng thật sự rất đáng giận, luôn làm cho ta tức đến nghiêng răng nghiêng lợi, hận không thể đánh nàng một trận. Nhưng, ta vẫn không đành lòng."

Nàng bày ra vẻ mặt vô tội hỏi, "Nghiêm trọng như vậy sao?"

"Đương nhiên, cho tới bây giờ ta chưa từng gặp qua nữ nhân nào to gan bốc đồng như nàng vậy, cũng may không bị nàng dọa chạy mất." Mùi vị được ôm nhuyển ngọc hương nhu trong lòng quả thật không tệ. Tuy nhiên nó cũng tương đối giầy vò, thỉnh thoảng khiêu chiến ý chí của hấn.

"Nếu nàng lo lắng, có thể theo ta trở về. Chẳng qua, ta sợ thân thể nàng chịu không nổi."

Bạch Linh Chi cũng đang có ý định này, cười nói: "Vi để thoát được huynh, ta quyết định không trở về Ly Hôn Cốc."

Mới ra khỏi cửa phòng, chỉ thấy Bạch Chính Cương đưa lưng về phía hấn, già nua mà cô độc, trên vai phẳng phất như đang chịu đựng một sức nặng thật lớn, muốn nghĩ cách bỏ chúng nó xuống. Tuy nhìn như đã có tuổi, bất quá người vẫn còn rất tráng kiện, nhưng lại giống như một lão nhân gần đất xa trời.

Hoắc Húc Dương gọi, "Bạch sư thúc."

Thân hình chân động, Bạch Chính Cương xoay người lại đối mặt hấn, "Nó, nó có khỏe không?" Đối với nữ nhi ruột thịt, hấn cảm thấy rất hồ thẹn, trong lòng tự trách mình đáng chết một vạn lần.

"Tạm thời không có việc gì, mới vừa ngủ lại."

Bạch Chính Cương đi thông thả đến bên cạnh bàn ngồi xuống, trầm ngâm hồi lâu, mới mở miệng hỏi: "Người yêu nó sao?"

"Đúng vậy." Hoắc Húc Dương trả lời như đinh đóng cột.

Hấn nghiêm túc hỏi: "Yêu đến có thể bất chấp kẻ nào ngăn cản?"

"Ý Bạch sư thúc là sư phụ?"

"Đại sư huynh. Ta nói sư phụ người luôn luôn là người rất cố chấp, chỉ cần huynh ấy cho rằng không tốt, thì cho dù là ai cũng không cách nào thay đổi ý nghĩ của huynh ấy." Bạch Chính Cương cười khổ nói.

Hoắc Húc Dương ngồi xuống đối diện hấn, hỏi ra nghi vấn của mình. "Bởi vì Ma Cơ là người của Ngũ Độc giáo, cho nên sư phụ mới kiên quyết phản đối hôn sự của các người?"

"Không chỉ như thế, hai mươi năm trước giáo chủ Ngũ Độc giáo là một đại ma đầu làm cho các môn phái giang hồ phải kiêng kỵ, vì xưng bá vô lâm, thậm chí dùng thuốc độc giết hết những người mà hấn cho là địch nhân, đương nhiên trong đó có phái Tung Sơn, sư tổ người do trùng ám toán của hấn mà chết. Cho nên, mọi người đối với Ngũ Độc giáo có thể nói là hận thấu xương, không nghĩ tới thù sư phụ còn chưa báo, ta hết lần này tới lần khác lại yêu nữ nhi của kẻ thù, đoạn tình cảm này tự nhiên mọi người không thể tiếp nhận."

"Lúc ấy ta vốn muốn tiếp nhận chức chương môn, nhưng một khi trở thành chương môn phái Tung Sơn, nhất định phải vứt bỏ Ma Cơ. Hơn nữa còn phải thống lĩnh môn hạ đệ tử diệt trừ Ngũ Độc giáo. Vì vậy ta mới do dự, cố gắng nhường lại chức chương môn cho đại sư huynh. Bởi vì dưới tình huống hiện tại, hấn thích hợp hơn so với ta, cũng bởi vậy mà đại sư huynh và các đệ tử khác không tha thứ cho ta, cộng thêm Ma Cơ nhiều lần ép ta rời khỏi sư môn, xa chạy cao bay với nàng, ta bị kẹt ở giữa, vô cùng đau khổ, cho nên ta lựa chọn chạy trốn."

"Ha ha, ta đúng là một nam nhân yếu đuối vô năng mà." Tiếng cười Bạch Chính Cương chứa đựng chua xót cùng tự giễu. "Bây giờ người nhất định cũng rất khinh thường ta có đúng hay không?"

Hấn hít sâu một hơi, lời nói thành khẩn khuyên nhủ: "Bạch sư thúc, con có thể hiểu tâm tình của người, nếu sự tình đã phát sinh, thì không cách nào quay lại được, bất quá bây giờ quan trọng nhất là tìm biện pháp cứu vãn, không cần phải trốn tránh nữa."

Hồ hấp Bạch Chính Cương cứng lại, nắm chặt quả đấm. “Còn kịp sao?”

"Bất kể như thế nào, chung quy làm sẽ tốt hơn so với không làm." Hấn nói.

"Người kiên cường hơn so với ta năm đó." Bạch Chính Cương rất tán thưởng ý chí kiên định của hấn. "Giao Linh Chi cho người, ta thực yên tâm, nhưng sợ rằng sư phụ người bên kia không được tốt lắm."

Mày kiếm Hoắc Húc Dương khép lại, "Trong lòng con cũng hiểu được. Chẳng qua, ải này sớm hay muộn vẫn phải đối mặt, hiện tại con chỉ lo lắng độc trên người Linh Chi, số lần nàng phát tác càng gia tăng, mỗi một lần đều nghiêm trọng hơn so với lần trước, con sợ lần phát tác sau, ngay cả con cũng không giúp được nàng."

Hấn gật đầu, "Ta nghĩ Ma Cơ cũng rất sốt ruột, chuyện giải được cứ giao cho nàng, về phần trước mắt việc chúng ta có thể làm, chính là dựa vào nội lực áp chế độc tính."

"Ngay cả Bạch sư thúc vẫn không có biện pháp?"

"Có."

"Biện pháp gì?" Hoắc Húc Dương vui mừng khôn xiết hỏi.

Bạch Chính Cương nhìn hấn, "Ta rót toàn bộ nội lực của ta vào trong cơ thể người, như vậy người có thể bảo vệ nó dọc đường."

"Không! Bạch sư thúc, người không thể làm vậy."

"Đây là điều duy nhất ta có thể giúp đỡ nó." Tròng mắt hấn bi thương. Hoắc Húc Dương kiên quyết lắc đầu, "Nếu Bạch sư thúc cho vận bối toàn bộ nội lực, vậy người."

"Ta sẽ mất hết võ công đúng hay không?" Bạch Chính Cương cười thê lương, "So với chuyện mẹ con các nàng mấy năm nay chịu khổ, cho dù ta mất đi võ công thì có là gì."

"Nhưng."

Hấn ha ha cười, "Đại nam nhân không nên lè mề, ta đã giao nữ nhi cho người, nếu người không chăm sóc nó tốt, ta chắc chắn sẽ không bỏ qua cho người, đến đây đi! Không cần suy nghĩ thêm"

Hoắc Húc Dương biết nói không lại hấn, khuôn mặt tuần tú vẽ ra một nụ cười thản nhiên. "Đúng vậy, Bạch sư thúc."

Nghe Hoắc Húc Dương tự thuật xong, cái miệng nhỏ nhắn Bạch Linh Chi chỉ mím lại không nói lời nào.

". Năm đó Bạch sư thúc cũng không biết có sự tồn tại của nàng, bằng không kết cục nói không chừng sẽ khác trước, không phải ta thay người nói chuyện, mà là ta có thể thể nhận thấy mâu thuẫn trong lòng người, dưới tình huống lúc đó, bất luận là ai cũng rất khó lựa chọn, ta chỉ hi vọng nàng có thể dùng ánh mắt khoan dung đối đãi người."

Nàng khó chịu liếc xéo hấn, "Ông ta đem công lực suốt đời truyền lại cho huynh, cho nên huynh mới che chở ông ta như vậy?"

Nghe vậy, khuôn mặt tuần tú Hoắc Húc Dương trầm xuống, "Linh Chi, việc này nàng nên nói cho công bằng, ta không phải là loại người giống như nàng nói, nàng biết rõ mà."

"Ta đương nhiên biết huynh không phải, không nên tức giận nha!" Bạch Linh Chi biết hấn trời sanh tính ngay thẳng, không chịu được người khác oan uổng hấn, rất sợ chọc hấn giận thật sự, vội vàng yêu kiều kéo kéo ống tay áo hấn, "Thật ra thì ta không phải là thật sự hận ông ta, chỉ là ta thay nương bất bình mà thôi, nếu ông ta đã nhận lỗi, mà nương ta cũng chịu tha thứ cho ông ta, thì ta đây tự nhiên sẽ không so đo với ông ta nữa."

Sắc mặt hấn hơi nguôi giận, "Bạch sư thúc đã đủ tự trách rồi, nàng đừng tiếp tục đả kích người."

Bạch Linh Chi giống như học trò ngoan biết nghe lời, "Dạ ~" âm cuối còn cố ý kéo dài.

"Bây giờ còn kém không nhiều lắm" Hoắc Húc Dương nhin không được cười nói.

Nàng nụng nịu nhào vào trong ngực hấn "Ai bảo người ta sợ huynh như vậy! Chỉ cần sắc mặt huynh hơi nghiêm nghị, người ta liền chỉ có thể ngoan ngoãn nghe theo."

"Phải không? Ta còn tưởng rằng là ta bị nàng nuốt chửng chứ." Hấn vén vén môi cười nói.

"Huynh có thể tự nhiên ăn ta nha!" Bạch Linh Chi hướng hấn chớp đôi mắt đẹp, mập mờ cười.

Một mảnh đồ rực thoảng chốc xông lên gương mặt Hoắc Húc Dương. "Không được làm loạn!"

"Hi hi." Nàng ha ha cười, "Vốn cho là mãi mãi sẽ không có biện pháp khiến cho huynh yêu thích ta, mỗi lần nhìn thấy ánh mắt chán ghét của huynh, lòng ta rất khổ sở."

Hoắc Húc Dương giả vờ trách cứ nàng, "Ai bảo nàng quá đáng."

"Chuyện huynh nói chính là lần đầu tiên chúng ta hôn nhẹ sao?"

Hắn liếc nàng một cái, "Nàng còn dám nói."

Bạch Linh Chi ở trong lòng hắn cười đến ngoặc nghèo.

"Nhưng mà ta thật là nhớ... Nhớ đến chuyện được hôn nhẹ huynh! Ai kêu huynh không tốt, luôn cự tuyệt ta, ta chỉ sử dụng một chiêu tiểu nhân từng bước ép huynh đi vào khuôn khổ thôi! Lần đó thật sự rất đáng tiếc! Thiếu chút nữa là có thể thực hiện được rồi."

"Được rồi, đừng nói nữa!" Hắn đã xấu hổ muốn chết.

Một ngón tay ngọc khiêu khích ở trước ngực hắn, chọc cho tâm trí Hoắc Húc Dương ngứa ngáy khó nhịn.

"Ta đã nói với huynh! Khi lần đầu tiên ta nhìn thấy nam nhân bên trong Xuân cung đồ, cái vật gì đó rất kỳ quái ở giữa hai chân của bọn hắn, ta lập tức chạy tới hỏi nương ta, nhưng nương ta chỉ nói chờ sau khi ta tìm được một nam nhân vừa ý, là có thể tận mắt nhìn thấy nó, người ta thật vất vả đợi huynh xuất hiện, dĩ nhiên muốn nhanh chóng biết đáp án, bắt đắ dĩ huynh liều chết không chịu, ta thực sợ huynh sẽ cắn lưỡi tự sát, cho nên không cách nào khác là bỏ qua." Khẩu khí kia giống như rất tiếc nuối.

Hoắc Húc Dương bị nước miếng của mình sặc chết. "Khụ khụ. Nàng."

"Huynh để cho ta xem một chút có được không?" Nàng đưa ra một yêu cầu trí mạng.

Khuôn mặt tuấn tú đỏ lên, "Không được!"

"Keo kiệt!" Bạch Linh Chi liếc xéo về mặt quần bách của hắn, "Cùng lắm thì ta cũng cho người xem, như thế sẽ công bằng cho hai bên." Cuối cùng còn có thể nói cái gì đây!

"Nàng, nàng." Toàn thân hắn mang theo lửa nóng đứng lên, nếu tiếp tục cái đề tài này thật sự quá nguy hiểm. "Đợi đến ngày chúng ta động phòng hoa chúc, nàng tự nhiên nhìn thấy."

"A ~ không thể là hiện tại sao?" Về mặt Bạch Linh Chi uể oải.

"Không thể!" Không đợi nàng bày tỏ ý kiến, Hoắc Húc Dương đã nói sang chuyện khác. "Được rồi, nói chuyện chính sự quan trọng hơn, nếu thân thể nàng cho phép, ta tính ngày mai sẽ quay về Hiệp Khách trang."

Nàng mềm mại đáng yêu co rúc ở bên cạnh hắn, "Ta không có ý kiến."

"Nhìn thấy sự phụ ta, không cho phép nàng mở miệng, hết thảy để ta trình bày với người." Hắn dần dần tìm hiểu được cá tính của nàng, không thể không đưa ra ba điều quy ước với nàng.

"Ta."

Đường nét gương mặt Hoắc Húc Dương căng thẳng, "Đáp ứng ta."

"Được thôi!" Bạch Linh Chi trả lời không tình nguyện.

Hừ! Ai sợ ai, không tin lần này Sở Vân Cao còn có bản lĩnh chia rẽ bọn họ.

Bước ra khỏi cửa phòng nhỏ, biết rõ phụ thân đang đứng ở phía sau đưa tiễn bọn họ rồi đi, nét mặt Bạch Linh Chi vẫn không chịu thay đổi với ông ấy, đi hai bước, Hoắc Húc Dương quay đầu lại.

"Bạch sư thúc, chúng ta xin cáo từ."

Bạch Chính Cường vừa muốn nói nhưng khi nhìn thấy bóng lưng kiêu căng của nữ nhi, trong mắt toát ra một chút thất vọng, bắt quá biến mất rất nhanh. "Trên đường cẩn thận, nó. Trông cậy vào người rồi."

"Con sẽ chăm sóc tốt nàng." Tay Hoắc Húc Dương kéo kéo nàng, "Linh Chi."

Nàng không quay đầu lại. "Làm gì?"

"Nhớ rõ nàng đã đáp ứng ta." Hần nghiêm mặt nói.

Trên mặt Bạch Linh Chi không khỏi xuất hiện vẻ không được tự nhiên, cho dù nói không hận ông, nhưng kêu nàng mở miệng gọi phụ thân, chính là không thể gọi được.

"Đã biết, huynh không cần thúc giục ta!"

"Nói mau."

Vẫn là Bạch Chính Cương không nỡ làm cho nữ nhi khó xử. "Người không cần miễn cưỡng nó, hết thấy liền thuận theo tự nhiên, đây là báo ứng của ta, không thể trách nó."

"Huynh có nghe thấy không? Đây chính là do ông ấy nói ——" Bạch Linh Chi muốn đem sai lầm đổ lên người khác, nhưng lại bị ánh mắt nghiêm nghị của Hoắc Húc Dương làm cho co rúm lại, đành phải ngoan ngoãn gọi.

"Phụ thân. Con đi đây."

Bạch Chính Cương cảm động thiếu chút nữa rơi nước mắt. "Tốt, hãy chăm sóc tốt chính mình."

"Dạ!" Nàng thanh thản liếc nhìn ông, "Khi nào thì phụ thân sẽ đi gặp nương?"

Trong lòng ông nặng trĩu lại, "Ta. Ta sợ nàng không chịu gặp ta."

"Nam tử hán đại trượng phu, có cái gì phải sợ?" Bạch Linh Chi hào sảng nói, "Cùng lắm thì để cho nương đánh vài quyền, bằng không thì làm Độc Nhân để cho người thí nghiệm độc được mới nhất, chờ đến khi hết oán giận, mà người vẫn còn sống, dĩ nhiên là sẽ tha thứ cho người, chúng ta một nhà ba người có thể đoàn viên."

Nghe xong miêu tả khủng bố của nàng, Bạch Chính Cương không khỏi rung mình một cái.

"Khụ. Ta sẽ suy tính một chút." Sắc mặt ông tái nhợt nói.

Hoắc Húc Dương buồn cười một tiếng, "Bạch sư thúc, ta xem người cần phải bảo trọng là người mới đúng."

"Đúng vậy nha!" Da mặt Bạch Chính Cương run rẩy cười khổ nói.

Nàng nghi ngờ nhìn bọn hắn, "Ta có nói sai cái gì sao?"

"Không có, không có." Hoắc Húc Dương nhin cười nói: "Đi thôi! Chúng ta còn phải lên đường."

Bạch Linh Chi buông xuống tay áo nhỏ bé, đồng tình nói: "Phụ thân, nếu nương vẫn không chịu tha thứ cho người..., con sẽ giúp người nói tốt vài lời."

"Vậy phụ thân trước hết cảm ơn con." Hần quả thật thực rất cần nàng hết sức tương trợ.

Dần dần rời xa phòng nhỏ, nàng mới thờ dãi, "Ta thấy phụ thân muốn làm lành với nương chỉ sợ không dễ dàng." Nữ nhân một khi bị tổn thương nặng, sẽ trở nên tàn nhẫn hơn so với bất kỳ ai.

"Dùng cái gì thấy được?"

Nàng lườm hắn một cái, "Bởi vì phụ thân không có võ công, nếu người thật sự đi gặp nương, sẽ phải thông qua trùng trùng lớp lớp trạm kiểm soát, đến lúc đó e rằng bị chết rất khó coi."

Hoắc Húc Dương hạ mày kiếm, "Bản thân ta không cho là như vậy."

"Có ý gì?"

Hần hài hước dặt tay ngọc mềm mại của nàng. "Nếu như đổi lại là nàng..., rõ ràng rất giận ta, nhưng khi thấy ta chảy máu, bị thương, thậm chí sắp chết, nàng sẽ làm sao?"

"Ta hiểu được." Nàng đương nhiên sẽ không thể bỏ nha! Sao còn có thể nhớ rõ đang giận cái gì. "Miệng nương tuy nói hận phụ thân, nhưng trong lòng vẫn đang nhớ mãi không quên, cho nên, cuối cùng chắc chắn sẽ tha thứ cho người."

"Đúng vậy." Hoắc Húc Dương điểm nhẹ chóp mũi xinh đẹp của nàng.

Bạch Linh Chi bỗng nhiên toát ra một nụ cười yêu mị như hoa, "Bất quá, Hoắc đại ca vẫn không có nói trúng hoàn toàn, mặc dù nương ta cuối cùng sẽ tha thứ cho người. Nhưng vì trước đây, nhất định sẽ “hầu hạ” người gấp bội, làm cho người khác cốt ghi tâm, cả đời khó quên, thế không dám tái phạm."

Hần không biết tại sao, da đầu tê rần.

"Hoắc đại ca, huynh tốt nhất không nên nổi gót theo phụ thân ta, nếu không" Nàng cười đến vừa ngây thơ lại vừa tà khí.

Hoắc Húc Dương thoáng chốc không cười được.⁵

Bạn đang đọc truyện *Mời Tân Lang Lên Kiệu Hoa* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 9

Nhận được thông báo Đường Nhụy lập tức vọt ra khỏi đại sảnh, đúng lúc hợp mặt cùng những người khác ở hành lang.

"Đại sư huynh, nghe nói Tam sư huynh trở lại có phải không?"

Dịch Mục Hành vuốt cằm, "Ta cũng vừa nhận được tin tức này."

"Ta nói tam sư đệ chắc chắn sẽ về, muội đừng hỏi hợp nữa." Nữ nhân chính là thích ngạc nhiên, Tường Kỳ bật cười nói. "Hắn mới không sẽ vì một nữ nhân, mà không cần chúng ta."

Nàng thở phào nhẹ nhõm, "Muội không nên hoài nghi tam sư huynh, huynh ấy cũng kính yêu sư phụ không thua gì chúng ta, vì danh dự phái Tung Sơn, huynh ấy tuyệt đối sẽ không có bất kì quan hệ nào với yêu nữ kia."

Đang đi ở đằng trước đột nhiên Dịch Mục Hành quay đầu lại liếc bọn họ một cái, ánh mắt hết sức quái dị.

Đường Nhụy cảm thấy là lạ. "Đại sư huynh, huynh làm sao vậy?"

"Tam sư đệ, đệ ấy. Đệ ấy lần này trở về còn mang theo một vị khách khác."

Nàng lập tức đóng băng tại chỗ, thanh âm khẽ run hỏi: "Là ai?"

"Thăm tử hồi báo nói là một vị cô nương." Dịch Mục Hành không nhẫn tâm nhìn nàng kinh hoàng thêm nói: "Nếu ta không đoán sai, theo lời sư muội nói vị kia chắc là Bạch cô nương."

Cầm Tường Kỳ rớt xuống.

"Tam sư đệ vậy mà dám mang nàng ta về đây, rốt cuộc trong lòng hắn đang suy nghĩ cái gì? Nàng ta là kẻ thù của chúng ta, sư phụ còn suýt nữa chết ở trên tay mẹ con các nàng, hắn sao có thể."

"Tại sao lại như vậy?" Đường Nhụy không tin kêu lên.

Dịch Mục Hành cũng nghĩ không ra giống như bọn họ.

"Ai nha! Thay vì chờ chúng ta cứ trực tiếp hỏi hắn chẳng phải sẽ biết."

Nói xong, Tường kỳ nện bước đi nhanh ra cửa.

Cứ như vậy ba chờ người ở bên ngoài sơn trang, chỉ thấy một chiếc xe ngựa trang bị đầy đủ rom rạ chạy gần đến đây, sau đó dây cương bị kéo lại, một nam tử áo xanh nhảy xuống xe ngựa lộ ra gương mặt quen thuộc, chỉ là lúc này không cần dựa vào gậy trúc, hành động hoàn toàn lưu loát.

Từ Vương, có thể thấy được hai mắt hắn đã khôi phục ánh sáng.

Trong lòng mọi người không khỏi mừng rỡ, đang muốn tiến lên chúc mừng hắn, chỉ thấy Hoắc Húc Dương thanh toán cho ông lão lái xe một thỏi bạc vụn, sau đó duỗi hai cánh tay, ôm một cô nương áo trắng trên xe xuống.

Mặc dù không cố ý kéo dài lộ trình, nhưng bởi vì Bạch Linh Chi mệt nhọc khi đi xe ngựa mà có chút ù rũ, chỉ có thể đem sức nặng toàn thân dựa vào hắn, bộ dáng nhu nhược quyến rũ không xương kia khiến cho những người ở đây lộ ra vẻ mặt khác nhau.

"Tam sư đệ!" Dịch Mục Hành gọi to.

Hoắc Húc Dương giương mắt nhìn lại, mặt tràn đầy ý cười, "Huynh là. Đại sư huynh, đệ xem sư huynh vẫn giống như trước đây, không có gì thay đổi."

Hắn thật lòng chúc mừng, "Thật tốt quá!"

Trong lúc hai người mang lại không khí vui vẻ, thì máu nóng toàn thân Đường Nhụy đều dịch chuyển, thét chói tai. "Người yêu nữ này còn có mặt mũi tới đây, Hiệp Khách trang chúng ta không chào đón người." Không nghĩ tới nàng ta sẽ giật xuống khăn che mặt của Bạch Linh Chi, để lộ ra một dung mạo tuyệt sắc đủ để cho nam nhân thất thần, so sánh với Đường Nhụy mà nói, ngũ quan của nàng ta căn bản chỉ có thể coi là bình thường mà thôi.

Bạch Linh Chi cũng không cãi lại, chẳng qua là dựa vào trước ngực Hoắc Húc Dương nhẹ nhàng cười yếu ớt, phảng phất giống như hướng về phía nàng ta thị uy. Hừ, hừ! Ta chính là đến đó, thế nào? Nàng đắc ý thầm nghĩ.

"Không phải nhị sư huynh nói người, tam sư đệ, người, người, sao người có thể đem nàng về?" Tường Kỳ có chút kiêng kỵ nói, hắn không nghĩ tới đáng yêu nữ này lại đẹp như vậy, hại hắn không có ý tứ mắng lời thô tục ở trước mặt nàng.

Trong lòng Hoắc Húc Dương than nhẹ, "Mọi người đi vào trước rồi nói sau!"

Đối với bất kì chi trích gì, hắn đều bằng lòng đón nhận.

Nàng không nghĩ sẽ nhanh như vậy có thể thấy được Sở Vân Cao, nhưng khi mọi người bước vào đại sảnh, liền cảm giác được cơ bắp toàn thân Hoắc Húc Dương lâm vào căng thẳng, lập tức liền đoán ra thân phận người này.

Bạch Linh Chi ngẩng cằm lên nhìn chằm chằm đối phương, không ngờ vừa thấy liền biết là đây là một người cứng rắn vô tình, cũ kĩ không biết thay đổi, trong nội tâm nàng giễu cợt nói, vì sắp đến chiến tranh, máu nóng toàn thân đã bắt đầu bốc cháy lên.

"Đồ nhãi nhũ ra mặt sư phụ." Hoắc Húc Dương ôm quyền áp ứng nói.

Sở Vân Cao dùng ánh mắt hèn mọn liếc nhìn nữ tử bên người ái đồ, "Quả nhiên là nghiệt chủng do Ma Cơ sinh ra, giống như mẫu thân của nàng chỉ giỏi mê hoặc nam nhân."

"Hừ!" Nàng thờ dõc vì kinh ngạc, lửa giận nháy mắt tăng vọt. "Ông dựa vào cái gì nói ta như vậy? Nếu ta là nghiệt chủng, vậy ông là cái gì? Ông chính là lão già đáng chết chuyên môn chia rẽ nhân duyên người ta!"

Lông mày Hoắc Húc Dương khép lại, "Linh Chi, không được sỉ nhục sư phụ ta."

"Ông ấy mắng ta, chẳng lẽ ta không thể mắng lại sao?" Nàng không phục quát.

Tiếng nói hắn êm ái, "Dù nói thế nào, sư phụ ta cũng là trưởng bối, nàng nên tôn trọng người một chút, đừng quên nàng đã đáp ứng ta, hết thảy để cho ta xử lý."

Bạch Linh Chi ưỡn khuỷu đồ mắt nói, "Nếu huynh lợi hại, vậy huynh nói với ông ta đi."

"Sư phụ, con." Hoắc Húc Dương cẩn thận từng câu nói thích hợp, mới chịu mở miệng, Sở Vân Cao liền lạnh lùng ngắt lời. "Hiệp Khách trang là Thánh Địa võ lâm chính đạo, tuyệt đối không cho phép tà ma ngoại đạo bước vào nửa bước, Húc Dương, đuổi nàng ra ngoài! Nếu con thay nàng biện hộ, chính là cãi lời sư phụ."

Hắn giống như nhớ lại, khuôn mặt tuần tú rồi rảm, "Sư phụ, mặc dù Linh Chi là nữ nhi của Ma Cơ, có lẽ đã từng phạm qua một số lỗi nhỏ. Nhưng chưa từng thật sự tổn thương người khác, xin người đừng đem ân oán đời trước đổ lên người nàng, vậy sẽ không công bằng với nàng."

"Đúng, đúng!" Bạch Linh Chi dương dương đắc ý phụ họa.

Đường Nhụy chỉ ngón tay về phía nàng kêu gào, "Sư phụ ta và tam sư huynh nói chuyện, người không được xen mồm vào."

Nàng nhăn chiếc mũi thanh tú, "Người ghen tị ta?"

"Người."

Dịch Mục Hành liếc mắt, "Sư muội, bình tĩnh một chút, chỗ này còn có sư phụ, chớ lảm nhảm."

"Hừ!" Đường Nhụy nuốt tức giận trở về.

Sở Vân Cao trợn mắt nhìn, ngực kịch liệt phập phồng cao thấp, "Con lại còn thay nàng biện hộ, năm đó nếu không phải Ngũ Độc giáo ban tặng, sư tổ con còn có phần đông đệ tử phái Tung Sơn, cùng với rất nhiều hảo hán giang hồ cũng sẽ không rơi vào vận mệnh chết bất đắc kì tử, thù này không thể không báo!"

"Oan oan tương báo khi nào mới hết? Sư phụ, hung thủ thật sự đã không còn trên dương thế rồi, chẳng lẽ người còn muốn mẹ con các nàng tới đền mạng sao?" Lúc này Hoắc Húc Dương mới phát hiện cừu hận trong lòng sư phụ có bao nhiêu sâu đậm.

Hắn lạnh lùng cười, "Không sai, phụ trái tử hoàn (nợ cha con trả). Vì sư đang có ý định này."

Hoắc Húc Dương cực kì sợ hãi, đầu óc không ngừng vận chuyển, muốn tìm ra biện pháp vớt vãn cả đôi đường.

"Sư phụ, Linh Chi đã thay con nhận một chương, mới lấy được thuốc giải Huyền Âm chương, giải độc trên người sư phụ, xin sư phụ nể tình, không nên làm khó nàng."

"Tốt, muốn vì sư không làm khó nàng cũng được, chỉ cần từ nay về sau con và nàng đoạn tuyệt quan hệ, hoàn toàn quên mất nàng, thì con vẫn là đồ đệ tốt của sư phụ." Mục đích chủ yếu của Sở Vân Cao chính là muốn đồ đệ hồi tâm chuyển ý.

"Vi sư đem tất cả hy vọng ký thác vào trên người con."

"Sư phụ, con."

Ở sâu trong nội tâm Đường Nhụy còn mang một tia hi vọng ra sức khuyên, "Tam sư huynh, huynh nên nghe lời sư phụ nói..., không nên chọc lão nhân gia người tức giận."

"Sư muội nói đúng, tam sư đệ, tương lai phái Tung Sơn còn phải trông cậy vào đệ, đệ nên cân nhắc!" Dịch Mục Hành tự nhận võ học của mình kém hơn so với hắn, vứt bỏ tâm tư riêng, suy nghĩ vì đại cục.

Tường Kỳ cũng gia nhập hàng ngũ tẩy não. "Ta nói tam sư đệ, mặc dù bộ dạng nàng ta rất đẹp. Bất quá, nam nhân phải lấy sự nghiệp làm trọng, nếu vì nữ nhân mà vứt bỏ hết thảy thì không đáng rồi. Hiện tại cũng không lưu hành việc bỏ giang sơn thích mỹ nhân, cho nên người đừng u mê đầu óc nữa. —"

Mọi người người một lời, ta một câu, lại không lay động được quyết tâm kiên định của Hoắc Húc Dương.

"Xin sư phụ tha thứ, nếu đồ nhi thật sự vì tư lợi của bản thân mà phụ bạc nàng, vậy cũng không xứng đáng để trở thành chương môn phái Tung Sơn, lại càng không cần phải nói tương lai sau này thống lĩnh Ngũ Nhạc."

Bạch Linh Chi cảm động cho hắn một cái thật to ôm. "Hoắc đại ca, ta biết mắt mình không nhìn lầm người mà."

"Người yêu nữ này thật là không biết xấu hổ, trước mặt mọi người ôm ôm ấp ấp với nam nhân." Đường Nhụy cực nhanh trở tài võ mồm châm chọc nói.

Nàng khiêu khích cười quyến rũ, "Hoắc đại ca đã không để ý rồi, người ở đằng kia tên gì."

Đường Nhụy làm bộ muốn xông lên lý luận với nàng, lại bị hai vị sư huynh bên cạnh kéo trở về. "Các huynh không cần ngăn cản muội, muội không thể không giáo huấn nữ nhân vô sỉ này!"

"Có sư phụ ở đây, không được làm càn." Dịch Mục Hành dùng uy nghiêm của một đại sư huynh nói, mới khiến cho nàng biết khó mà lui.

Sở Vân Cao cười lạnh hai tiếng, "Xem ra con đã bị yêu nữ này mê rồi, có lẽ ngay cả mình họ gì cũng không nhớ, lại càng không nhớ được mười năm trước là ai đã hại hai mắt mình mù, là ai khiến cho con vì muốn học giỏi một bộ kiếm pháp, mà phải bị thương rất nhiều lần trong bóng tối, còn bị người khác nhạo báng ở sau lưng, không thể không vụng trộm rơi nước mắt, những khó khăn cùng đau khổ kia con đã quên toàn bộ sao?"

Khuôn mặt tuấn tú Hoắc Húc Dương suy sụp. "Sư phụ lời này là có ý gì?"

Rõ ràng cảm nhận được thân hình nam tính mình đang ôm phúc chốc cứng đờ, Bạch Linh Chi trong lòng hô to không ổn, lần này xong rồi, nàng không mong muốn để cho hắn biết chuyện, đều là tại lão già đáng bị giết chết ngàn đao này nói ra.

"Con còn nhớ vào một đêm trước đây có hai mẹ con xuất hiện không?" Sở Vân Cao hừ một tiếng, "Chính là đêm hôm đó, Ma Cơ dùng Huyền Âm chương đánh ta một chương, mà đôi mắt của con cũng bị nữ nhi của nàng vấy độc phẫn. Từ đó về sau bị mù lòa, ngấm lại mấy năm nay con chịu bao khổ sở, đều là do yêu nữ này làm hại, con còn muốn nàng sao?"

Hoắc Húc Dương giống như bị sét đánh, kinh sợ nhìn về mặt chột dạ của Bạch Linh chi.

"Chuyện này. Có thật không?"

Nàng không tự chủ sợ run cả người, "Hoắc, Hoắc đại ca, huynh trước hết không nên nổi giận, ta —"

"Chỉ cần nói cho ta biết có phải thật vậy hay không?" Hắn quát.

Bạch Linh Chi kinh hãi nhảy một cái, có chút giận. "Huynh hung dữ cái gì? Không sai, năm đó do ta nhất thời ham chơi mới hại huynh trở thành người mù. Nhưng chính huynh cũng đã nói rồi, sẽ không trách cứ đứa nhỏ không hiểu chuyện năm đó. Bây giờ vì sao lại phát hỏa lớn như vậy?"

Sắc mặt hắn thoáng chốc càng khó nhìn. "Nàng lại còn có thể nói hợp tình hợp lý như vậy, chuyện này vì sao không sớm nói cho ta biết?"

"Người ta sợ huynh tức giận thôi! Dù sao ta cũng đã trị lành mắt cho huynh, bằng không huynh cho là lão thiên gia giúp huynh gặp được thầy thuốc tốt sao? Nếu như vậy cũng có thể coi như đã đền bù đi!" Nàng chột dạ lẩm bẩm.

Sắc mặt Hoắc Húc Dương tối đen. "Nàng"

"Hoắc đại ca, ta biết sai rồi! Đừng tức giận, đừng tức giận." Bạch Linh Chi vỗ về lồng ngực của hấn trấn an.

Hấn lấy tay mềm của nàng xuống, hung hăng nhìn chăm chăm, "Nàng nên biết cuộc đời ta hận nhất chính là lừa gạt? Bởi vì nguyên do mắt ta không nhìn thấy. Cho nên, luôn hi vọng hai chúng ta có thể thẳng thắn với nhau, nàng có rất nhiều cơ hội có thể làm sáng tỏ với ta, vì sao còn muốn giấu diếm ta?"

"Ta, ta cho là đã không còn quan trọng rồi." Nàng ấp úng nói.

"Nàng nghĩ nó không quan trọng, nhưng đối với ta nó rất quan trọng." Hoắc Húc Dương đề cao âm lượng rõ ràng.

Bạch Linh Chi cũng tức giận. "Vậy huynh rốt cuộc muốn thế nào?"

"Vậy còn hỏi, người hại tam sư huynh ta thậm chí như vậy, huynh ấy đương nhiên là quyết định không cần người nữa rồi." Đường Nhụy đứng là mừng rỡ bỏ đá xuống giếng.

"Hoắc đại ca mới không thể nào không quan tâm ta, Hoắc đại ca, ta nói rất đúng phải không?" Nàng cười ngọt ngào một tiếng, tay nhỏ bé nắm lấy cánh tay hấn, nhưng mà lại bị hấn tránh ra, khuôn mặt nhỏ nhắn không khỏi ngẩn ngơ, "Huynh, huynh thật sự vì loại chuyện nhỏ này mà không cần ta?" Nàng không nghĩ hấn sẽ hẹp hòi như vậy.

Hấn cảm tức nhìn nàng, từng chữ từng chữ nói: "Ta chỉ là hy vọng nàng có thể thẳng thắn với ta."

Đường Nhụy lạnh lùng cười, "Tam sư huynh, đầu óc yêu nữ này luôn luôn tính kế hại người, căn bản không hiểu được ý nghĩa của hai chữ kia (ý nói là hai chữ "thẳng thắn"), may mắn huynh đúng lúc thấy rõ bộ mặt thật của nàng ta, sau này không cần phải lo lắng lại bị nàng ta xoay quanh đùa giỡn."

"Huynh. Thật sự không cần ta?" Đôi mắt Bạch Linh Chi đỏ lên, ngang bướng hỏi lần nữa.

Sóng lưng Hoắc Húc Dương thẳng tắp cứng nhắc, vẻ mặt đau thương, "Ta cho là giữa chúng ta không có bí mật, không thể tưởng được nàng lại giấu diếm ta chuyện quan trọng như vậy, sao nàng không nghĩ đến cảm nhận của ta?"

"Nói tới nói lui, trong lòng huynh vẫn là hận ta đã hại huynh trở thành người mù có đúng hay không?" Đôi mắt nàng đầy lệ thu tay nhỏ bé về, từng bước lui về sau, mà hấn vẫn ở trong nỗi khiếp sợ khi bị lừa gạt.

Nàng oán hận trừng hướng Sở Văn Cao. "Người lão già đáng chết thật là bỉ ổi, bất quá chiêu này quả nhiên hữu dụng, hiện tại đã như người mong muốn, Hoắc đại ca thật sự không cần ta."

Về mặt Sở Văn Cao lạnh lùng ra lệnh. "Bắt nàng ta lại!"

"Đạ, sư phụ." Dịch Mục Hành và các sư huynh muội khác lập tức có động tác.

"Hoắc đại ca, huynh không phải đã nói mặc kệ phát sinh chuyện gì, huynh vẫn sẽ không bỏ mặt ta, vì sao?" Bạch Linh Chi vừa khóc vừa quát to, "Huynh gạt người, huynh mới phải là tên lừa gạt!"

Hấn không cần nàng?

Hoắc Húc Dương giật mình tỉnh lại, trong lòng suy nghĩ, hấn khi nào đã nói không cần nàng?

"Còn không mau bắt yêu nữ này!" Sở Văn Cao hét to.

"Sư phụ, người đã đáp ứng đồ nhi không làm khó dễ nàng." Hấn hoảng sợ kêu lên.

Sở Văn Cao lại hạ lệnh. "Bắt!"

Mọi người ở đây đồng thời ra tay muốn bắt Bạch Linh Chi, liền có vài bóng trắng mang hơi thở chết chóc bay vào từ bên ngoài, cản trở hành động của bọn họ, bất quá chỉ trong chớp mắt, những nữ tử áo trắng che mặt đã lần lượt đến bên người nàng.

"Tiểu thư, đừng sợ, chúng ta tới rồi." Kết Nganh nói.

Phù Linh quan sát sắc mặt trắng bệch của nàng, "Tiểu thư còn chịu đựng được không? Thuốc giải đã được điều chế rồi, phu nhân muốn chúng ta tới đón tiểu thư."

"Ta. Khụ." Mờ miệng muốn nói, đột nhiên một dòng máu tươi cấp bách trào ra.

"Linh Chi!" Hoắc Húc Dương dưới tình thế cấp bách tiến lên.

Sắc mặt nàng đau thương, "Không được lại đây! Nếu không cần ta, thì. Không cần giả bộ quan tâm ta Nhìn ghê tởm lắm. Nhưng Hà, ta muốn về nhà."

Nhưong Hà nâng đỡ thân thể run rẩy của nàng, "Chúng ta lập tức mang tiểu thư trở về."

Thấy vẻ mặt nàng dút khoác như thế, Hoắc Húc Dương không khỏi hối hận hành vi ngu xuẩn trong lúc tức giận vừa rồi của mình khiến cho nàng sinh ra hiểu lầm. Đáng lẽ hẳn phải nên tìm thời gian khác, một mình khai thông với nàng, mà không phải tại thời điểm máu chốt này kiên quyết bắt nàng nhận sai.

"Linh Chi nàng chống đỡ không được nữa rồi, trước hết hãy để cho ta giúp nàng vận khí."

"Không cần!" Bạch Linh Chi cố nén cháng váng cùng nôn mửa, "Ta, ta không bao giờ muốn nhìn thấy huynh nữa ——" Lời còn chưa nói hết, ý chí đã tan rã.

Kết Nganh ôm lấy thân thể tức giận của nàng, sợ hãi tới mức kêu to, "Tiểu thư!"

"Đi mau!" Mấy bóng trắng không nói lời nào gấp gấp ôm lấy nàng, phút chốc bay ra khỏi phòng.

Trong lòng Hoắc Húc Dương vô cùng lo lắng đuổi tới cửa, lại bị sự khiển trách của sư phụ làm hắn dừng bước.

"Nếu bây giờ con bước ra khỏi Hiệp Khách trang, thì không cần nhận ta là sư phụ của con nữa." Sở Vân Cao lớn tiếng nói.

Hắn bỗng nhiên quay đầu lại, gần như cầu xin nói: "Sư phụ, xin người để cho con đi nhìn nàng một chút, chờ xác nhận nàng không có việc gì, đồ nhi sẽ trở về nhận tội với người."

Sở Vân Cao giận tím mặt, tàn nhẫn quyết tâm nói: "Người đứng là chấp mê bất ngộ. Được, nếu người đã nói như vậy..., thì vĩnh viễn không cần trở lại đây, phái Tung Sơn ta không có loại đồ đệ chẳng ra gì như người."

"Sư phụ!" Mọi người vội vàng biện hộ cho Hoắc Húc Dương.

"Phích" Hắn quỳ xuống, "Con Hoắc Húc Dương kiếp này là đồ tử phái Tung Sơn, sư phụ vĩnh viễn là sư phụ của con. Nhưng đồ nhi cũng không thể không có nàng, cầu sư phụ thành toàn."

"Phái Tung Sơn và yêu nữ kia người chỉ có thể chọn một." Sở Vân Cao tuyệt tình cự tuyệt yêu cầu của hắn.

Tay Hoắc Húc Dương đặt bên đùi nắm chặt thành quyền, nội tâm đau triệt để gặm nhẹ, "Vi sao phải bắt con chọn lựa? Sư phụ, giáo chủ Ngũ Độc giáo hại chết sư tổ là sự thật không sai, nhưng những thứ này hoàn toàn không liên quan đến Linh Chi, nàng không có lỗi, vì sao lại đem tất cả cừu hận đổ lên đầu nàng?"

"Vi nàng ta, người cư nhiên dám dùng loại khẩu khí này chất vấn ta? Người khiến vi sư thất thất vọng." Ông trầm mặt nói: "Mục Hành, nhốt nó vào phòng tự ăn năn hối cải, nếu nó một ngày không nghĩ thông suốt, thì một ngày không thả nó ra ngoài."

Dịch Mục Hành và Trương Kỳ nhìn nhau liếc mắt một cái, chỉ có làm theo. "Tam sư đệ, uất ức cho đệ rồi."

"Sư phụ. . . ." Trước mắt với võ công của hắn, muốn rời đi tuyệt đối không thành vấn đề, nhưng lại không muốn giữa thầy trò thật sự trở mặt nhau, đây tình trạng đến mức không thể vấn hồi, chỉ có thể đi theo hai vị sư huynh.

Một tháng sau

"Nó nghĩ thông suốt chưa? Sở Vân Cao mỗi ngày đều hỏi vấn đề giống như vậy.

Trương Kỳ xụ mặt, "Bây giờ con mới biết được tính tình tam sư đệ rất bướng bỉnh, mặc cho mọi người khuyên thế nào cũng không nghe, hơn nữa hiện tại ngay cả nước cũng không uống, tính tuyệt thực kháng nghị."

"Phanh" Sở Vân Cao đập bàn đứng dậy, "Thật là nực cười!" Đường Nhụy tựa hồ ngại lửa cháy không đủ lớn, còn ở bên cạnh quạt thêm gió, "Con thấy tám phần là yêu nữ kia đã hạ cổ ở trên người tam sư huynh, nếu không lấy tình tam sư huynh xưa nay luôn nhất mực nghe theo lời của sư phụ..., cũng sẽ không như bây giờ làm thành ra như vậy."

"Sư muội, không được nói nữa!" Dịch Mục Hành chỉ trích liếc nàng một cái.

Lúc này, Chung Nghiên Thư từ bên ngoài tiến vào, "Khởi bẩm sư phụ, có người tới cửa cầu kiến."

Sở Vân Cao vắn về chòm râu, "Đối phương là ai?"

"Đồ nhi có hỏi, thì hẳn nói chờ sư phụ thấy sẽ biết." Hắn cung kính bẩm báo.

"Mời hắn vào đi!"

Chung Nghiên Thư lập tức xoay người đi ra ngoài, lát sau dẫn một người vào cửa. "Vị này chính là gia sư, chương môn đương nhiệm phái Tung Sơn, cũng là đương kim Minh Chủ Ngũ Nhạc."

Liếc thấy người tới nét mặt như đã trải qua rất nhiều tang thương, Sở Vân Cao kinh ngạc từ trên ghế thái sư đứng lên. "Sư đệ!"

"Sở chương môn, nhiều năm không gặp, người vẫn khỏe chứ." Vẫn là vài thô Bạch Chính Cương cười nói.

Hắn giật mình một cái, "Đệ gọi ta gì?"

Bạch Chính Cương cười đến thân nhiên, "Ta đã không phải là đệ tử phái Tung Sơn, đương nhiên phải gọi người là Sở chương môn."

"Năm đó ta không có trực xuất đệ khỏi sư môn, trước sau chờ đệ trở về, không thể tưởng được xa cách gần hai mươi năm, đệ cuối cùng cũng chịu xuất hiện, về sau nếu có sư đệ, chắc chắn phái Tung Sơn sẽ lần nữa dương oai vô lâm."

"Hiện tại ta đã không còn hứng thú với ân oán trên giang hồ. Bạch Chính Cương cười nhạt, "Hôm nay ta tới đây là vì chuyện giữa đồ đệ của Sở chương môn và nữ nhi của ta, hi vọng Sở chương môn có thể giờ cao đánh khẽ, thành toàn cho bọn họ."

Sở Vân Cao ngẩn người, "Đệ cũng biết?"

"Qua nhiều năm như vậy, ta từ đầu đến cuối vẫn không biết đến sự tồn tại của nó, không làm tròn trách nhiệm của một người cha, ta thật sự là hổ thẹn. Năm đó ta nên ở lại đối mặt sự thật, mà không phải là trốn tránh, thì sẽ không tạo thành chuyện ăn hận như hôm nay. Cho nên, ta phải vì nó làm chút gì đó để đền bù."

Sắc mặt Sở Vân Cao lạnh lùng, "Muốn ta thành toàn bọn họ —— không thể nào!"

Bạch Chính Cương dường như đã đoán trước kết quả này.

"Ta biết huynh không thể quên được chuyện sư phụ chết ở trên tay giáo chủ Ngũ Độc giáo, tiếp theo cũng không cách nào tha thứ Ma Cơ mẹ con các nàng, nhưng huynh có từng nghĩ tới hay không, gieo nhân nào thì gặt quả ấy, chẳng lẽ sư phụ đã không từng vì quyền thế mà tàn sát người vô tội?"

Hiện trường bỗng chốc vang lên một tiếng hút không khí lớn nhỏ.

Sở Vân Cao rống giận, "Bạch Chính Cương, ngươi không được vũ nhục sư phụ!"

"Huynh hiểu rõ những gì ta nói đều là thật sự, sư phụ vì để giành được vị trí đứng đầu Ngũ Nhạc, đã từng lén lút làm ra chuyện gì. Lúc ấy chúng ta cũng là một trong những đồng lõa của người, nhân quả tuần hoàn, sư phụ sẽ chết trong tay giáo chủ Ngũ Độc giáo, tựa hồ sớm đã định rồi."

"Câm mồm! Ngươi câm mồm cho ta!" Sở Vân Cao phẫn nộ gào thét.

Bạch Chính Cương ưu thương nhìn sắc mặt không thể khống chế của hắn, "Huynh chẳng qua là không muốn thừa nhận, thật ra thì những thứ mà chúng ta tự cho mình là nhân sĩ chính đạo thanh cao, cùng những thứ mà tà ma ngoại đạo đã làm có gì khác biệt nhau? Vì danh lợi, chuyện gì cũng làm được, chỉ là chúng ta biết cách che giấu thôi."

"Ta kêu ngươi không được nói nữa!" Hắn một chương đánh về phía đối phương, Bạch Chính Cương không có năng lực chống đỡ liền hộc máu, "Có tin ta đánh ngươi thêm một chương nữa không?"

"Từ khi ta biết Ma Cơ sinh cho ta một nữ nhi, một khắc kia hận không thể giết mình, nhưng ta lại quá vô dụng, ngay cả dũng khí tự sát cũng không có." Bạch Chính Cương vừa tự chán ghét mình vừa cười vừa khóc nói, "Nếu như có thể chết trên tay đại sư huynh, ta không hề oán hận nữa câu, huynh động thủ đi!"

Hắn cắn chặt răng cắn, giọng dao lên, "Ngươi ——"

"Đại sư huynh, cuộc sống có rất nhiều sự việc rất khó chọn lựa. Hơn nữa vẫn không cách nào lựa chọn được. Nếu thời gian có thể quay trở lại, ta hy vọng có thể nghĩ ra phương thức giải quyết tốt nhất, mà không phải rơi vào kết cục cả đời ân hận." Bạch Chính Cương không sợ chết nhìn chăm chăm hắn.

"Sư phụ đã định trước sẽ chết, cho dù chúng ta có ngăn cản thế nào, nó vẫn sẽ phát sinh, cuối cùng đã tâm giáo chủ Ngũ Độc giáo cũng không thành công, bởi vì phát diên mà kết thúc sinh mạng, như vậy còn chưa đủ sao? Có phải muốn tạo thêm một bi kịch nữa huynh mới cam tâm hay không? Không bằng để cho những ân oán này biến mất theo gió!"

Sở Vân Cao bất ngờ bỏ cổ tay xuống, cứng ngắc xoay người sang chỗ khác.

"Đại sư huynh."

"Được rồi! Ngươi không cần nói nữa!" Giọng nói của ông nòng đậm thất bại cùng cảm giác vô lực. "Mục Hành, mang Húc Dương ra đây."

Dịch Mục Hành lộ ra sắc mặt vui mừng, "Dạ, sư phụ."

Mọi người yên tĩnh chờ đợi, cho đến khi bóng dáng cao to của Hoắc Húc Dương tiến vào đại sảnh.

"Bạch sư thúc, sao người lại tới đây?"

Bạch Chính Cương ha ha cười gượng, "Bởi vì ta hiểu rất rõ tình tình cố chấp của sư phụ người, có chút không yên lòng, vì vậy ta lập tức đến đây thăm dò, quả nhiên nghe được chuyện người bị giam ở trong phòng ăn năn hối cải."

"Sư phụ, con." Hoắc Húc Dương dùng ánh mắt cầu xin nhìn sư phụ.

"Con đi đi!" Sở Vân Cao lạnh lùng nói.

Hắn đột nhiên cả kinh, lập tức quỳ xuống, "Sư phụ, đồ nhi không đi."

Sở Vân Cao tròn mắt nhìn, "Con không phải muốn đi tìm yêu nữ kia sao? Hiện tại có thể đi rồi, ta cho con tự do, đây không phải là nguyện vọng của con sao?"

"Đồ nhi cần nàng, cũng cần cả sư phụ, trừ phi sư phụ tha thứ đồ nhi tội tùy hứng, nếu không đồ nhi nguyện ý trở lại phòng ăn năn hối cải, cho đến khi nhận được sự tha thứ của sư phụ mới thôi." Hắn kiên định nói.

"Nói thật hay!" Bạch Chính Cương tán dương cười nói.

"Nếu ta suốt đời vẫn không đồng ý?" Sở Vân Cao cố ý làm khó dễ.

Gương mặt Hoắc Húc Dương bỗng chốc nghiêm chỉnh, "Vậy đồ nhi vĩnh viễn sẽ không bước ra khỏi phòng."

Ông gھu cợt cười, "Chỉ sợ kia yêu nữ không đợi được con, nghĩ rằng con thật sự vứt bỏ nàng."

"Chỉ cần được sư phụ cho phép, đồ nhi sẽ tự mình giải thích với nàng, đến khi nàng tin tưởng mới thôi." Cho dù nàng sử dụng bất kì thủ đoạn nào trừng phạt hắn, hắn cũng nhận.

"Con. Tại sao ta có thể dạy dỗ ra loại đồ đệ đàn độn như con vậy chứ!" Sở Vân Cao lâm vào chán nản khẽ nguyên rủa, "Vì nữ nhân, ngay cả tiền đồ tốt như thế cũng không cần, vì sư vốn còn muốn truyền chức chương môn lại cho con, kết quả con lại."

Hoắc Húc Dương đối mặt với mê hoặc lớn như vậy chẳng qua là cười trừ.

"Nhờ được sư phụ coi trọng, đồ nhi cảm thấy vô cùng vinh hạnh, chẳng qua đồ nhi chưa từng nghĩ đến sẽ kế thừa vị trí chương môn này, huống chi còn có đại sư huynh, huynh ấy thích hợp để gánh vác trách nhiệm này hơn so với con."

"Tam sư đệ." Dịch Mục Hành lộ vẻ cảm động.

Bạch Chính Cương cười ha ha, "Tiểu tử tốt, ta thật không nhìn lầm người." Người con rể này ông cực kỳ vừa lòng.

"Quên đi! Tâm con đã không có ở đây, giữa con lại có ích gì." Sở Vân Cao tức giận nói:

"Đi tìm yêu nữ kia đi! Nhưng không cho phép mang nó đến nơi này, ta không muốn nhìn thấy nó."

"Đa tạ sư phụ." Hoắc Húc Dương thoải mái cười nói.

Đi qua đi lại cũng chỉ nhìn thấy có rất nhiều loại hoa rực rỡ trong sơn cốc. Vì thế đã nửa ngày mà cha vợ con rể vẫn ở nguyên tại chỗ này, vẫn không thể đi vào. "Người xác định đúng là ở chỗ này?"

Hoắc Húc Dương nhặt lên một cành khô, vạch bụi cỏ tươi tốt ra hai bên, "Sẽ không sai, khi đó hai mắt con mù, cho nên có thể không chính xác được chỉ có thử thời vận thôi."

"Hình như trời mưa." Bạch Chính Cương nhìn sắc trời nói.

Hắn vẫn chưa từ bỏ ý định đi lên phía trước, "Bạch sư thúc, không bằng chúng ta tách ra đi tìm, con đi về phía bên này."

"Cũng tốt, vậy ta sẽ đi về phía bên này, ai tìm được trước gọi một tiếng."

Vì tiết kiệm thời gian, vì vậy hai người chia nhau tiến hành.

Giây lát sau —

"A!" Cách đó không xa vang lên tiếng kêu nam nhân, ở trong sơn cốc vang vọng trở lại.

"Bạch sư thúc!" Hoắc Húc Dương thất kinh, đang muốn tiến đến cứu viện, thành linh, hai cái bóng trắng quỷ mị xuất hiện trước mặt. "Là các nàng!"

Ánh mắt Phù Linh và Kết Nganh mang theo địch ý trừng hấn, không thể tin được Hoắc Húc Dương còn có mặt mũi tìm tới tận cửa.

"Người kẻ bạc tình này còn dám đến đây?"

"Linh Chi. Tiểu thư nhà các người có khỏe không?" Thứ hấn quan tâm nhất chính là độc trong cơ thể của nàng.

Giọng nói Kết Nganh rất kém cỏi. "Người rất tốt."

"Tiểu thư nhà chúng ta không chết, người rất thất vọng phải không?" Phù Linh châm chọc hỏi.

Hoắc Húc Dương không trách thái độ vô lễ của các nàng, bởi vì hết thấy đều là hấn tự tìm "Ta có thể gặp nàng được hay không?"

"Tiểu thư nhà chúng ta không muốn gặp người." Hai người trăm miệng một lời cự tuyệt.

Hấn quả quyết nói: "Ta không thể không gặp nàng."

"Người hại tiểu thư chúng ta thảm như vậy còn chưa đủ sao?" Kết Nganh nức nở một tiếng, liền khóc lên. "Nếu đã không cần người, thì cũng đừng cố làm ra vẻ."

Khẩu khí Phù Linh bỗng nhiên mãnh liệt, "Dù sao tiểu thư nhà ta cũng không nhìn thấy người, người còn gặp người làm gì?"

"Có ý gì? Cái gì mà nàng không nhìn thấy ta?" Trái tim của hấn kinh hoàng hỏi.

Nàng giọng căm hận nói: "Không quan hệ với người, chúng ta không cần thiết nói cho người biết."

"Rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì?" Hoắc Húc Dương không kịp nghĩ ngờ, cầm cổ tay Phù Linh, khẩu khí hung ác, "Nói mau!"

Kết Nganh thút tha thút thít, "Tiểu thư nhà ta nàng. Nàng nói do nàng không nhận rõ bản chất con người, nên mới có thể sai lầm yêu người, cho nên. Cho nên đã độc mù hai mắt của mình!"

Giống như bị sét đánh, khuôn mặt tuần tú bỗng nhiên trắng bệch tới cực điểm.

"Tiểu thư nhà chúng ta đã đủ đáng thương, người đừng có đi kích thích nàng nữa." Nàng che mặt khóc nói.

Thân mình Hoắc Húc Dương lay động vài cái, run giọng nói: "Lập tức dẫn ta đi gặp nàng, ta muốn thấy nàng."

"Nhưng tiểu thư nàng." Kết Nganh không dám làm chủ.

Phù Linh lau đi nước mắt, miệng đầy oán khí, "Người đã không cần nàng, còn muốn gặp nàng làm cái gì?"

"Ai nói ta không cần nàng?" Hấn sắp điên lên.

"Ta muốn nàng, cho dù nàng thật sự mù, ta vẫn muốn nàng, nếu không hiện tại liền dẫn ta đi gặp nàng, ta sẽ chứng minh cho các nàng thấy."

Bạn đang đọc truyện *Mời Tân Lang Lên Kiệu Hoa* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 10: Chương cuối

"Đây chính là phòng tiểu thư nhà ta." Kết Nganh chỉ vào cánh cửa đóng một nửa nói.

Hoắc Húc Dương không nói lời nào liền muốn tiến vào phòng, lại bị Phù Linh ngăn lại.

"Ta trước hết cảnh cáo người, nếu người lại dám làm tổn thương tiểu thư, hôm nay người đừng mơ tưởng còn sống rời khỏi chỗ này!"

Ánh mắt của hấn vô cùng nghiêm túc, không tiếng động cho các nàng một sự cam đoan, sau đó không chút do dự "Nha!" một tiếng đẩy cửa vào, trong khuê phòng phản phát huân hương dễ chịu.

"Ai đang ở bên ngoài nói chuyện vậy?" Trong phòng truyền đến giọng nói nữ tử không đủ sinh khí. "Là Nương Hà sao? Có việc thì tiến vào nói, không

cần sợ để cho ta biết."

Di chuyển bước chân, Hoắc Húc Dương thoáng nhìn thấy một dung nhan tuyệt sắc đã xa cách hơn một tháng, vẫn như cũ là áo trắng như tuyết, nhưng trên hai mắt lại quấn một tầng vải trắng, đủ để cho cả trái tim hắn vận đau.

"Sao đi vào mà không nói gì đi chứ?" Nàng duỗi thẳng hai tay tìm kiếm bốn phía, thật cẩn thận tiến lên, cuối cùng va chạm vào góc bàn, nhưng mới đi được một bước, mũi giày liền vấp phải ghế, thân mình theo đó ngã xuống. "A ——"

Hoắc Húc Dương phi nhanh đến ôm nàng, rốt cuộc không chế không được kích động siết chặt, nhất thời nói không ra lời.

"Là ai?" Bạch Linh Chi đầu tiên là mê hoặc, sau đó ngửi được vị mồ hôi nam tính quen thuộc trên người khiến cho nàng phúc chốc phần nộ.

"Huynh. Huynh tới làm gì? Ai cho phép huynh vào đây?"

Hắn dùng lực kiềm chặt nàng, khàn giọng gầm nhẹ, "Linh Chi, tại sao nàng muốn thương tổn mình như vậy? Nàng hận ta, có thể đánh ta, giết ta, chỉ là không cần khờ như vậy, lấy bản thân mình ra để đùa giỡn."

"Ta muốn làm thương tổn mình như thế nào không liên hệ gì tới huynh, buông tay!" Nàng xoay người dùng sức đánh hắn,

"Có nghe hay không? Sao huynh không đợi làm chương môn của huynh đi, còn chạy tới nơi này làm gì? Có phải đặc biệt đến chê cười ta hay không? Lần này huynh thấy được rồi đó? Không được đụng vào ta!"

Mỗi một từ mỗi một câu đều như cây roi quất vào hắn, là biểu hiện của hắn đã tổn thương lòng của nàng. "Linh Chi, nàng không phải có thuốc giải sao? Mau uống vào nhanh lên, ta sẽ ở trong này mặc cho nàng xử trí, tùy nàng muốn chém giết muốn róc thịt cũng không thành vấn đề, coi như ta cầu xin nàng có được hay không?" Hắn dường như muốn quỳ xuống cầu xin nàng.

Cổ họng Bạch Linh nện lại, "Không có thuốc giải, ta ném đi hết rồi, huynh không phải hận ta hại huynh trở thành người mù sao? Bây giờ ta cũng đã tự hạ độc chính mình, cả đời làm người mù, như vậy huynh đã hài lòng chưa?"

"Không ——" Giọng nói Hoắc Húc Dương chứa đựng đau xót điên cuồng gào thét, "Ta không có hận nàng, ta chỉ là giận nàng sao không sớm một chút nói cho ta biết, mà không phải có ý thù địch chuyện kì quái gạt ta uống thuốc giải, ta chỉ yêu cầu giữa chúng ta có thể thẳng thắn với nhau, chưa từng nghĩ sẽ không cần nàng."

Nàng liều mạng đẩy hắn ra, "Bây giờ nói điều này cũng muộn rồi, huynh trở về làm đồ đệ ngoan bên sư phụ huynh đi, ta không cần huynh nữa, huynh đi đi!"

Hoắc Húc Dương giam giữ tay nàng đang vùng vẫy loạn xạ. "Ta không đi!"

"Huynh đi đi! Ta hận huynh!" Bạch Linh Chi liều mình muốn tránh thoát kiềm cặp của hắn, làm cho hắn vô kế khả thi, đành phải cúi đầu xuống che lại cái miệng nhỏ của nàng, không cho nàng nói ra lời đoạn tuyệt.

Cái miệng nhỏ nhắn phát ra tiếng ngậm nga kháng nghị, bắt đầu dĩ đôi môi nam tính phải cưỡng hắn ngậm chặt miệng của nàng, khiến cho nàng tức giận cắn lấy môi hắn, nhưng mặc dù nếm được mùi máu tươi, vẫn không thoát khỏi đối phương.

Dần dần, thân thể phản kháng trở nên mềm mại thuần phục xuống, bật ra âm thanh rên rỉ yếu điệu. "Ừm. Ừ."

Ban đầu tay giam giữ bàn tay nhỏ bé kia, sau đổi thành ôm lấy thân thể thơm ngát, tay nhỏ hình nắm đấm cũng buông ra theo đó, vòng qua cổ nam nhân, nhiệt liệt quấn quýt.

Miệng rộng từng đợt từng đợt ngấu nghiến đôi môi mềm mại kia, cho đến khi chỉ còn lại hơi thở nam tính của riêng hắn, làm tiếng thở gấp cùng tiếng rên rỉ yêu kiều là âm thanh duy nhất phòng.

Một hồi lâu ——

Hoắc Húc Dương chủ động kết thúc nụ hôn nóng bỏng làm cho hắn suy chút nữa không khống chế được, hơi thở hỗn loạn chứng minh hắn đã dùng hết tất cả ý chí để bỏ dở nụ hôn này.

Hắn đem đầu nhỏ của nàng đặt tại trước ngực, khàn giọng nói:

"Ta chưa từng có khát vọng quá mức với một nữ nhân như vậy, mãi đến khi gặp nàng, Linh Chi, ta không biết được nên chứng minh mình như thế nào, nếu nàng không tin ta, cho dù ta phải bị mù một lần nữa, ta cũng không muốn nàng trải qua sự sợ hãi cùng bàng hoàng giống như ta trước kia."

"Hoắc đại ca, thực xin lỗi. . . ." Bạch Linh Chi khóc nức nở, "Khi đó ta vừa mới học được cách dùng độc, chẳng qua cảm thấy chơi thật vui, không phải là có ý muốn thương tổn huynh, huynh không nên hận ta."

Bàn tay hạ xuống vuốt ve sóng lưng mềm mại đáng yêu.

"Chuyện quá khứ coi như xong, bắt quá nàng phải đáp ứng ta, về sau không cho nàng lại dùng độc, nếu bị thương người vô tội, chẳng phải là đã hại

người ta sao?."

Bạch Linh Chi gạt đầu như già tôi. "Ừm! Ta nghe lời huynh là được."

"Trước hết hãy để cho ta xem mắt của nàng." Hân ôn nhu giữ cằm của nàng, muốn mở ra mảnh vải trên mí mắt. "Có lẽ còn có biện pháp."

Nàng kinh hoàng nhảy dựng lên, "Ờ. Không cần, nương đã giúp ta trị tốt rồi."

Hoắc Húc Dương hồ nghi thái độ qua mức khẩn trương của nàng. "Cho ta xem một chút cũng không được sao?"

"Thực, thật sự không cần." Nàng thấp thòm không yên thầm nghĩ muốn chạy trốn.

"Trờ lại cho ta!" Hân bắt đầu phát hiện sự khác thường, kéo thân thể mềm mại dám đem ý đồ bỏ chạy trở về, thoáng xé ra, vải trắng trên mắt liền rơi xuống.

Bạch Linh Chi duyên dáng gọi to một tiếng, ánh mắt tinh quái chớp chớp, giống như dáng vẻ bị mù. "Ờ. Ha ha, Hoắc đại ca, thực xin lỗi, ta lại lừa huynh." Sự tích bại lộ, nàng không thể làm gì khác hơn là nhận tội.

Hân hờn hển rống to, "Nàng, nàng yêu nữ đáng giận này!" Làm hại trái tim mình khổ sở đến tan nát hết, kết quả thế nhưng lại bị nàng đùa bỡn!

"Ai kêu huynh lâu như vậy mới đến tìm ta, ta đương nhiên muốn trả thù một chút ——" Tiếng nói vừa dứt, bàn chân Bạch Linh Chi đã muốn chạy ra ngoài.

Lần này Hoắc Húc Dương thông minh hơn, đã sớm chuẩn bị tốt.

"Nàng muốn đi chạy đâu?" Một bước xa ngăn nàng lại.

Nàng lập tức đã bị ôm ngang eo, quăng đến trên giường. "Mặt trời còn chưa xuống núi, giờ này ngủ hình như hơi quá sớm!" Chóp đôi mắt đẹp, giống như thiếu nữ ngây thơ nhìn thấy nam nhân đem chính mình đặt ở dưới thân.

"Ta quyết định chúng ta động phòng hoa chúc trước thời hạn!"

Hân muốn cho nàng biết mình là nam nhân không thể tùy tiện đùa giỡn, nếu không, phải trả giá thật lớn.

Bạch Linh Chi bày ra ánh mắt rục rịch, "Huynh nói là —— ta có thể nhìn thấy cái “Đồ vật” kia rồi?"

"Không sai." Bộ dạng nàng hưng trí bùng bùng làm cho hân vừa bức mình vừa buồn cười.

"Người ta mong đợi đã lâu, rốt cục đã có thể thấy được. Ừm."

Hoắc Húc Dương chân thực sợ nàng sẽ nói ra cái gì nữa hù chết người, trái tim của mình e rằng chịu đựng không được, đơn giản ngăn chặn cái miệng nhỏ của nàng.

"Bên trong thế nào rồi?" Ma Cơ im hơi lặng tiếng đi tới ngoài cửa phòng.

Kết Nganh dựng lỗ tai lắng nghe động tĩnh trong phòng. "Mới vừa rồi còn có tiếng nói, như thế nào đột nhiên không có?"

"Có thể tiểu thư đã xảy ra chuyện hay không?" Phù Linh lo lắng hỏi, rất muốn xông vào nhìn xem đến tột cùng đã xảy ra chuyện gì.

Ma Cơ nở nụ cười đủ để mỉa mai hoặc chứng sinh, "Từ nay về sau có tên tiểu tử họ Hoắc kia, chúng ta không cần thay nàng quan tâm nữa, các người đi mau lên! Không cho ai quấy rầy bọn họ."

"Dạ, phu nhân." Hai người cung kính đáp.

Nói xong, Ma Cơ không hề dừng lại, rất nhanh xoay người rời đi, bởi vì có sẵn một Độc Nhân đang chờ nàng, bà phải suy nghĩ thật tốt xem nên dùng độc vật gì thử trên người hân, mới có thể tiêu tan mối hận trong lòng bà! Bên môi không khỏi nhấc lên độ cong lãnh lẽo ——

Món nợ này, bà đã đợi gần hai mươi năm rồi!

Hết

-----oOo-----

Bạn đang đọc truyện *Mời Tân Lang Lên Kiệu Hoa* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

